

2008. DECEMBER 3., SZERDA

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

(Az ülést 15.00-kor megnyitják.)

1. Az ülészak folytatása

Elnök. – Az Európai Parlament 2008. november 20-án, csütörtökön felfüggesztett ülését ezennel folytatjuk.

2. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

3. A Parlament tagjai: lásd a jegyzőkönyvet

4. Helyesbítések (az eljárási szabályzat 204a. cikke): lásd a jegyzőkönyvet

5. Az elnökség nyilatkozatai

Elnök. – Egy héttel ezelőtt, november 26-án összehangolt terrortámadásokra került sor az indiai Mumbaiban. Az indiai belügyminisztérium szerint a borzalmas támadások eredményeképpen közel 190 ember vesztette életét, köztük 22 külföldi is. A támadásoknak 200 sérültje van, akik közül sokaknak még mindig életveszélyes az állapota.

Az Európai Parlament nevében felháborodottságunkat kívánom kifejezni az ártatlan emberek ellen elkövetett, gyalázatos támadás miatt, és részvétünkről szeretném biztosítani az áldozatok családjait.

Támogatásunkról és őszinte együttérzésünkről biztosítjuk a támadás sérültjeit és azok családjait is.

Az Európai Parlament teljes mértékben elítéli az ilyen terrorcselekményeket, és a gyászban együttérzését kívánja kifejezni Indiával, az indiai néppel és az indiai hatóságokkal. A szívünkben ma mindannyian indiaiak vagyunk.

A terrorizmus a szabadság, az emberi jogok és a demokrácia ellen irányuló, közvetlen támadás. A terrorizmus a válogatás nélküli erőszak eszközeivel kísérli meg lerombolni értékeinket, azokat az értékeket, amelyek az Európai Unió és a tagállamainkon belül egyesítenek minket.

Tisztelt hölgyeim és uraim! Bizonyára tudják, hogy az Európai Parlament Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságának küldöttsége éppen Mumbaiban tartózkodott a támadások idején.

A tragikus támadások miatti gyász közepette mindazonáltal örömmel és megkönnyebbüléssel nyugtázzuk, hogy a parlamenti küldöttség tagjai épségben és egészségben visszaérkeztek körünkbe, hiszen az Európai Parlament küldöttségének néhány tagja a támadásban érintett szállodákban szállt meg, és közvetlen életveszélynek volt kitéve.

Mindnyájukat örömmel üdvözlöm megint Brüsszelben!

Tisztelt hölgyeim és uraim! Hadd üdvözljem körünkben a következő képviselőket: Ignasi Guardans, aki a küldöttséget vezette, Daniel Caspary, Glattfelder Béla, Syed Kamall, Sajjad Karim, Erika Mann, Jan Tadeusz Masiel és Mia De Vits. Csodálatos, hogy mindannyian ismét velünk vannak!

(Taps)

Örömmre szolgál továbbá, hogy a következő európai parlamenti képviselőket is hasonló lelkesedéssel üdvözölhetem ismét körünkben: Alberto Rodas, Christopher Ford, Csanzi Levente és Vladymyr Dedobbeleer, valamint Arielle Rouby és Barbara Melis, parlamenti képviselőcsoportok tagjai, továbbá Vincent Capet, az Európai Parlament tolmácsa, valamint Karen Twidle és Michael Hill, szabadúszó tolmácsok.

(Taps)

Nagy megkönnyebbüléssel látjuk, hogy mindent egybevetve jól vannak, és remélem, hogy lelkileg is hamar felgyógyulnak ebből a borzalmas élményből.

Külön köszönetemet és elismerésemet szeretném kifejezni az indiai népnek, azoknak, akik az ottani bizonytalan helyzet ellenére védelmet és segítséget nyújtottak Önöknek.

Szintén köszönet illeti az Európai Unió azon tagállamainak konzulátusait is, amelyek az Európai Szerződés szövege szerint és annak szellemében szolidaritást vállaltak, és a vészhelyzetben felajánlották segítségüket.

Mindenkit emlékeztetni szeretnék arra, hogy az Európai Unió valamennyi olyan polgára, akik származási országa nem rendelkezik helyi képvisellel – mint Mumbai esetében –, bármely más EU-tagállam konzulátusához fordulhat. Az ilyen helyzetekben nyilvánul meg őszintén az Európai Unió népei közötti, tényleges szolidaritás.

(Taps)

Tisztelt képviselőtársak! Ma azonban elsősorban az indiai támadások áldozataira és azok családjaira gondolunk. Az ő haláluk és az azt előidéző körülmények olyan bűnténynek minősülnek, amelyek semmilyen körülmények között nem elfogadhatóak.

A terrorizmusnak – bárhol és bárkik is kövessék azt el – határozott fellépést és szolidaritást kell kiváltania. Az Európai Uniót felszólítjuk, hogy a nemzetközi közösséggel együtt harcoljon a terrorizmus valamennyi formája ellen.

Erre vonatkozóan az alapelveink és a jogszabályok adják meg számunkra az iránymutatást. A terrorizmus elleni küzdelem csak az általunk védett értékek mentén folytatható.

*

* *

Most hallottam a borzalmas hírt, miszerint még egy órája sincs, hogy Ignacio Uría Mendizabal, 70 éves üzletembert meggyilkolták a baszk tartománybeli Azpeitiában. A gyilkosságot meg nem erősített hírek szerint az ETA követte el.

Elítélem a terrortámadást, valamint mély sajnálatomat és együttérzésemet fejezem ki Uría úr családjának és barátainak. Továbbá szolidaritást vállalok a spanyol néppel, a spanyol hatóságokkal és demokratikus intézményekkel is.

Megkérem Önöket, hogy álljanak fel, és úgy adózzanak a mumbai áldozatok és az Európai Unió Spanyolországban meggyilkolt polgárai emlékének.

(A parlamenti képviselők felállnak, és egyperces néma csenddel adóznak az áldozatok emlékének.)

*

* *

Tisztelt hölgyeim és uraim! Önök közül sokan viselik mostanában a kis, piros szalagot. A múlt hétfőn, 2009. december 1-jén volt az első AIDS-világnap huszadik évfordulója.

Az AIDS-HIV borzalmas betegség, amely világszerte körülbelül 7000 embert fertőz meg naponta anélkül, hogy arról tudnának az emberek. Afrikát érinti a legsúlyosabban a betegség: már 33 millió a HIV-fertőzöttek száma.

A vírus azonban Európában is naponta fertőz. A WHO Egészségügyi Világszervezet hivatalos adatai szerint 1999 és 2006 között több mint 800 000 új fertőzöttet regisztráltak Európában, akik közül közel 270 000 az Európai Unió tagállamaiban él.

Az újonnan fertőzöttek közül legalább minden tizedik 25 évnél fiatalabb. Ez nyomatékosan figyelmeztet arra, hogy égető szükség van erőteljesebb tájékoztató és megelőző kampányokra, valamint önkéntes – és név nélküli – tesztek elvégzésére.

Politikai kötelezettséget kell vállalnunk arra vonatkozóan, hogy növeljük az e betegség elleni küzdelemre szánt forrásokat, és intézkedéseket kell hoznunk annak érdekében, hogy a fertőzést korán felismerhessük, és ily módon a lehető leghamarabb megkezdhessük annak kezelését.

Az Európai Parlament nevében határozottan arra kérem a tagállamokat, hogy hozzanak intézkedéseket a fertőzöttek megkülönböztetésének és megbélyegzésének megelőzése érdekében.

(Taps)

6. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

7. Szóbeli választ igénylő kérdések és írásbeli nyilatkozatok (benyújtás): lásd a jegyzőkönyvet

8. Megállapodások szövegeinek a Tanács általi továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

9. Előirányzatok átcsoportosítása: lásd a jegyzőkönyvet

10. Ügyrend

Elnök. – Kiosztottuk az ülés napirendtervezetének végleges változatát, amelyet az Elnökök Értekezlete állított össze a 2008. november 20-án, csütörtökön megtartott ülésén, az eljárási szabályzat 130. és 131. cikke értelmében. Azt kérték, hogy a következőképpen módosítsuk a tervezetet:

Szerda

Az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja és a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja azt javasolja, hogy halasszuk el a szavazást mind a De Keyser asszony által benyújtott, Izrael Állam közösségi programokban való részvételéről szóló jelentésről, mind az ugyanezen témára vonatkozó állásfoglalásra irányuló indítványokról.

Francis Wurtz, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr! A kérésünk mindenki előtt ismeretes, nagyon világos tényen alapul. Május végén Parlamentünk hivatalos küldöttsége – amelyben valamennyi képviselőcsoport képviseltette magát – Izraelbe utazott, és látogatást tett a palesztin övezetekben, Gázát is beleértve.

A helyszínen tapasztaltak alapján egyhangú nyilatkozatot fogadtak el a látogatás végén. A nyilatkozatban a következő áll:

„Határozottan úgy gondoljuk, hogy mindaddig nincs itt az EU és Izrael közötti kapcsolatok szorosabbra fűzésének ideje, amíg a jó szándék komoly jelei a helyszínen érzékelhető nyilvánvaló javulás formájában nem tapasztalhatók.”

(FR) Azóta nem láthatók a javulás komoly jelei, éppen ellenkezőleg. Ezért gondoljuk úgy, hogy ma nagyon rossz jelzésnek bizonyulna, ha a Tanács által tett ajánlás mellett kellene szavaznunk.

Képviselőcsoportom azt javasolja, hogy mindaddig halasszuk el ezt a szavazást, amíg Izrael politikájában és a helyszínen nem tapasztalhatók a javulás nyilvánvaló jelei, amelyeket a Parlamentünket néhány hónappal ezelőtt képviselő küldöttség egyhangúan hiányolt.

Daniel Cohn-Bendit, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Néha nagyon nehéz döntéseket kell hoznunk. Úgy vélem, hogy mindig nagyon nehéz dolog, ha Európában – itt, a tisztelt Házban – vitatkozunk Izraelről és Palesztináról.

Amikor döntéseket hozunk, ténylegesen szem előtt kell tartanunk a jövőt. Végzetes lenne, ha a tisztelt Ház az Izrael és az Európai Parlament közötti kapcsolatok megerősítésére szolgáló indítvány ellen szavazna. Ismétlem, végzetes lenne ellene szavazni. Az is végzetes lenne azonban, ha mellette szavaznánk, miközben mindannyian tudjuk, milyen nehéz és kényes az ottani helyzet. Két hete jártam Izraelben, és saját magam is azt tapasztaltam, hogy mind az izraeliek, mind a palesztinok kifogytak a béketúrásból. Katasztrofális lenne, ha nemet mondván tovább fokoznánk az izraeliek csalódottságát. És ugyanilyen katasztrofális lenne, ha igent mondván tovább fokoznánk a palesztinok csalódottságát. Következésképpen – ésszerűen gondolkodva – halasszuk későbbre a szavazást. További megbeszélések, további lépések szükségesek. Néha okosabb nyugodt hangnemben folytatni a megbeszélést, semmint érzelmi alapon és elhamarkodottan dönteni, ami csalódást okoz az egyik vagy a másik félnek.

Európában közvetítői szerepet töltünk be, és meg kell tartanunk ezt a szerepet. Ez okból javasoljuk a szavazás elhalasztását. Olykor akkor cselekszünk megfontoltan, ha várunk.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (ES) Tisztelt elnök úr! Erre vonatkozóan meg kell említenem, hogy a Parlament Külügyi Bizottsága – beleértve de Keyser előadó asszonyt is – elsősorban többséggel de Keyser asszony jelentése mellett szavazott.

Amint azt az izraeli külügyminiszternek tegnap elmondtuk, amikor a Külügyi Bizottsággal találkozott, megértjük, hogy a tisztelt Házat rendkívül aggasztja a palesztin nép által elszenvedett megaláztatás és csalódottság.

Úgy véljük azonban, elnök úr, hogy pontosan ezen okok miatt kell állást foglalnia a Parlamentnek, elsősorban állásfoglalás kialakítása révén. Bejelenthetem, hogy képviselőcsoportom el fogja fogadni a baloldal által előterjesztett, kapcsolatfelvételt célzó módosításokat. Tisztelt Wurtz úr! Nem arról van szó, hogy szorosabbra fűzzük kapcsolatainkat Izraellel, hanem arról, hogy szavazzunk egy állásfoglalásról és arról, hogy az Európai Parlamentnek – a Szerződések révén ráruházott hatáskörök értelmében – hozzájárulását kell adnia az Európai Bizottság és a 27 tagállam által kezdeményezett tárgyalásokhoz.

Tisztelt elnök úr! Ezért gondoljuk úgy, hogy az Európai Parlamentnek határozottan ki kell állnia a béke – a Közel-Kelet békéje – mellett, és hozzájárulását kell adnia az Izraellel való tudományos és technológiai együttműködésről szóló megállapodáshoz. Ezt a témát tehát a jelenlegi plenáris ülés napirendjén kell tartani, amint arról a képviselőcsoportok elnökeinek konferenciája döntött.

(A Parlament elfogadja az indítványt.)

Csütörtök

- Nincs módosítás.

(Az ügrendet elfogadják.)

11. Köszöntés

Elnök. – Tisztelt hölgyeim és uraim! Nagy örömmel tájékoztatom Önöket arról, hogy Bulgária vallási vezetőinek és civil társadalmi képviselőinek Dometian vidini metropolita által vezetett küldöttsége elfoglalta helyét a VIP-emelvényen. Vendégeink az Európa kulturális sokszínűségéről szóló szemináriumon vesznek részt, amelynek megrendezésére itt, az Európai Parlamentben kerül sor december 4-én. Nagy örömmel üdvözlöm mindnyájukat az Európai Parlamentben, a kultúrák közötti párbeszéd európai évének utolsó hónapjában. Isten hozta Önöket az Európai Parlamentbe!

(Taps)

12. A következő Európai Tanács előkészítése (2008. december 11–12.) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pontok a Tanács és a Bizottság az 2008. december 11–12-i Európai Tanács előkészítésére vonatkozó nyilatkozataival foglalkoznak.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Tisztelt elnök úr, bizottsági elnök úr, tisztelt képviselők! Elnök úr, mindenekelőtt osztozni kívánok a Mumbaiban elkövetett barbár cselekmények áldozatai és az e tragédiáknak áldozatul esett indiai emberek iránt érzett részvételünkben, érzéseinkben és együttérzésünkben.

Azt is el szeretném mondani annak kapcsán, hogy Guardans urat volt szerencsém fogadni a Roissy repülőtérén, hogy európai szinten a különböző konzulátusok közötti együttműködéseinkből le kell vonnunk a tanulságokat, és egyetértek a szavaival, elnök úr, miszerint európai szinten határozottan javítanunk kell a koordinációt ezen a területen még azelőtt, hogy bármilyen diplomáciai szolgálatot állítanánk fel.

Végül szintén részvételemet kívánom nyilvánítani a spanyol áldozat iránt, és a Tanács nevében megerősítem a spanyol barátainkkal és a spanyol hatóságokkal való szolidaritásunkat.

Tisztelt elnök úr, bizottsági elnök úr, tisztelt képviselők! A következő, december 11–12-i Európai Tanács – elnézést kérek, nem említettem Wallström asszonyt, az Európai Bizottság alelnökét – rendkívüli fontossággal bír. Igen zsúfolt a napirend: a Lisszaboni Szerződés jövője, Európa reakciója a nemzetközi gazdasági és

pénzügyi helyzetre, az éghajlatváltozás elleni küzdelem és az energiával kapcsolatos intézkedéscsomag mind a megvitatandó témák közé tartozik.

A Lisszaboni Szerződésre tekintettel tartjuk a kapcsolatot a Bizottsággal, az ír barátainkkal. Az elmúlt pár napban pártokon átívelő munka folyt Írországban, ahol az Európai Parlament képviselőjében Ön is jelen volt, elnök úr. Az ír parlament Önt is erről a témáról kérdezte. Úgy vélem, hogy e csoport munkájának három folyománya van.

Az első, hogy az ír parlamenti képviselők úgy vélik, hogy Írország azt kockáztatja, hogy bizonyos mértékig marginalizálódik az Európai Unión belül, következésképpen rövid és középtávon veszteséget fog szenvedni.

A második tényező, hogy véleményük szerint továbbra is teljes mértékben kívánatos, hogy Írország teljes körűen részt vegyen az Európai Unióban.

Végül a harmadik az, hogy Írországnak megoldást kell javasolnia, hogy az európai projekt középpontjában maradjon, ugyanakkor választ ad a június 12-i népszavazás idején kifejezett aggodalmakra.

Amint tudják, az ír kormány nem foglalt még hivatalosan állást arra vonatkozóan, hogy jóváhagyja-e ezeket az ajánlásokat vagy nem, valamint hogy végre kívánja-e azokat hajtani vagy nem, és ha igen, milyen módszerrel. Tartjuk a kapcsolatot, és a hét végéig további megbeszélésekre kerül sor a Tanács elnökségével, Cohen miniszterelnök úr és Sarkozy elnök úr között.

Bizonyára megértik, hogy nem szólhatok az ír hatóságok nevében. Ami azonban a Tanács elnökségét illeti, határozottan azon vagyunk, hogy segítsünk ír barátainknak, hogy megértsük a különféle területekkel kapcsolatos esetleges kéréseiket, hogy lássuk, milyen jogi garanciákra van szükségük, természetesen figyelembe véve azt a tényt, hogy ezt a szerződést már huszonöt parlament ratifikálta, hogy várhatóan 2009 elején sor kerül a huszonhatodik ratifikálásra, és hogy a Lisszaboni Szerződés tényleges hatálybalépésére vonatkozóan egyértelmű és pozitív jelet kívánunk adni. Ez határozza meg az általunk javasolt menetrendet, amely megvitatására ezen az Európai Tanácson fog sor kerülni.

A gazdasági és pénzügyi helyzetre tekintettel már számos vitát folytattunk e testület keretében. Ezért meg szeretném ismételni a fő témákat, mivel Európát súlyosan érinti a gazdaság lelassulása. A kivételes helyzetben meg kell mutatnunk, hogy képesek vagyunk reagálni. Egységet kell mutatnunk, ugyanolyan döntéshozatali képességet, mint amelyet tavaly októberben tanúsítottunk, amikor összehangoltan kellett reagálnunk, hiszen a teljes pénzügyi szektor összeomlásának veszélye fenyegetett. December 11–12-én ebben a szellemben fogja az elnökség irányítani a Tanács munkáját.

Barroso úr, a Bizottság elnöke ezt nálam világosabban el fogja mondani: a Bizottság november 26-án európai gazdaságélénkítési tervre vonatkozó javaslatokat fogadott el, amelyeket a Versenyképességi Tanács hétfői ülésén, valamint a Gazdasági és Pénzügyminiszterek Tanácsán belül vizsgáltak meg. Ez a gazdasági válságra reagáló, olyan összehangolt európai választ jelent, amely mozgósítja a rendelkezésre álló közösségi eszközöket, és lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy – egymással szorosan együttműködve és bizonyos alapelveket tiszteletben tartva – a helyzetüknek legmegfelelőbb intézkedéseket hozzák meg.

El szeretném mondani, hogy ami a Tanács elnökségét illeti, a Bizottság javaslatai a helyes irányba mutatnak. Meg kell próbálnunk a közösségi költségvetésből kisebb alapokat felszabadítani – ott, ahol azok rendelkezésre állnak – az Európai Szociális Alapot, a Globalizációs Kiigazítási Alapot és a strukturális alapokat illetően. A Bizottság javaslata szerint továbbá nagyobb mértékben kell mobilizálnunk az Európai Beruházási Bank alapjait, és számítunk arra, hogy az Önök parlamentje a válságra való válaszképpen maradéktalanul mobilizálja a közösségi intézményeket.

Elsősorban a tagállamok felelőssége, hogy az elkövetkezendő év során minden lehetséges eszközt hadrendbe állítsanak a gazdasági tevékenység támogatása végett, figyelembe véve a Bizottság, valamint más intézmények által készített előrejelzéseket. A Bizottság a közösségi szinten lehetséges és a tagállamokban megvalósuló, közös ráfordítást javasol, ami elérheti a 200 milliárd eurót, azaz a közösségi GDP 1,5%-át. Tudom, hogy némi aggodalom övezi ezeket a számadatokat. Az elnökség számára úgy tűnik, hogy a Bizottság által javasolt ráfordítás választ ad az előttünk álló problémákra és a szükséges ösztönzésre.

Nagyon is tudatában vagyunk annak, hogy a közösségi hatóságok nem biztosíthatnak mindent, mivel eszközeik korlátozottak – nevezetesen ami a költségvetést és a költségfelosztást illeti –, és nem lehet mindent közösségi szinten megoldani. A hatóságoknak azonban garantálniuk kell, hogy a fellendülést célzó nemzeti intézkedések egységesek és összehangoltak legyenek annak érdekében, hogy a gazdasági fellendülést szolgáló általános hatás a leginkább szolgálja az Unió javát.

A Bizottsággal együtt úgy véljük, hogy célzott, ágazati és ideiglenes támogató intézkedésekre van szükség. Ezen intézkedéseknek összeegyeztethetőnek kell lenniük az Unió hosszú távú prioritásaival és a Lisszaboni Stratégiával, és az intézkedéseket gyorsan végre kell hajtani. Meggyőződésünk, hogy sürgős intézkedés szükséges Európa ipari bázisa tekintetében, különösen olyan, az ipar gerincét alkotó iparágakban, mint az autóipar, amelyet – mint tudják – nagyon súlyosan érint a gazdaság lelassulása. Meg kellene engedni a tagállamoknak, hogy az Európai Beruházási Bankkal összefogva támogatást nyújtsanak gyártóiknak az új technológiák – különösen a környezetkímélő autók – kifejlesztésére irányuló erőfeszítéseik támogatása érdekében.

Amint arra a Versenyképességi Tanács ülésén rámutattunk, nagyobb teret kell engednünk a manőverezésnek a kis- és középvállalkozások támogatása érdekében, amelyeket rendkívül hátrányosan érint ez a válság, és amelyeket különösen fenyegetnek a hitelmegszorítások, figyelembe véve az európai pénzügyi szektor továbbra is fennálló helyzetét. A lehető legambiciózusabb átfogó tervet kívánjuk kidolgozni a Tanács december 11–12-én sorra kerülő ülésein.

Tisztelt elnök úr! Az éghajlatváltozással és az energiával kapcsolatos intézkedéscsomagról holnap tartunk vitát e testület keretében. A Tanács nevében még egyszer meg szeretném köszönni az Európai Parlamentnek az éghajlatváltozással és az energiával kapcsolatos intézkedéscsomagról folytatott párbeszéd során tanúsított, rendkívül konstruktív hozzáállását. Célunk továbbra is az, hogy a hónap végéig az első olvasatban megállapodásra jussunk. Ez a francia elnökség számára nem hiúsági kérdés, és nem is arról szól, hogy az elnökség újabb tollat tud-e tűzni a kalapjára. Nem erről van szó. Arról van szó, hogy – ismétlem – Európának készen kell állnia a nemzetközi határidők betartására – a 2009. évi menetrendet szem előtt tartva –, és készen kell állnia arra, hogy megtegye az elvárt kezdő lépéseket Poznanban, az éppen most kezdődött konferencián, továbbá Koppenhágában, jövő novemberben.

Az Önök előadói nagyon is tudatában vannak ennek. Számos jelentős eszmecserére került sor az Önök testülete és Jean-Louis Borloo között, a tárgyalás sikeres befejezése érdekében. Az elnökség óhaja és célja világos: vannak célok, és a Bizottság által javasolt intézkedéscsomag következetes. Ezeket a célokat és ezt a következetességet óvnunk kell. Nem térhetünk el az Európai Bizottság által eredetileg javasolt okfejtéstől.

Két elemet kell beépítenünk: az első azt jelenti, hogy eléggé rugalmasan kell hozzáállnunk azokhoz az országokhoz, amelyeknek – földrajzi helyzetüket és gazdasági fejlettségüket figyelembe véve – erőfeszítéseket kell tenniük az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásainak csökkentése területén, és itt elsősorban a közép-kelet-európai barátainkra gondolok. A második elem azt jelenti, hogy a gazdasági válságot szem előtt tartva, megfelelő rugalmassággal álljunk azon iparágakhoz, amelyeket legsúlyosabban érintenek az energiafogyasztási problémák. Ezen irányok mentén dolgozunk, szorosan együttműködve a Bizottsággal és a többi tagállammal, és egységesen kell fellépünk ahhoz, hogy konkrét eredményeket érjünk el, és hogy ez az intézkedéscsomag az év végéig elfogadásra kerüljön.

Nos, tisztelt elnök úr, Barroso úr, tisztelt képviselők! Ez a Tanács döntő jelentőségű. Európa több területen, nevezetesen az intézmények, a gazdaság és az energia területén is választút előtt áll. A Tanács ezen ülése nehéz lesz. Meg kell tudnia oldani az Európai Unió helyzetét. E célok sikeres megvalósítása érdekében ezért minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk a Tanácsban, a Bizottságban és a Parlamentben. Természetesen tudatában vagyunk annak, milyen nehéz feladat vár ránk.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – (FR) Tisztelt elnök úr, Jouyet úr, tisztelt képviselők! Először csatlakozni kívánok mindahhoz, amit Pöttering úr elmondott a Mumbai-ban bekövetkezett tragédiával kapcsolatban, és egyetértek azon megjegyzéseikkel, miszerint a szolidaritás szellemének, valamint a valódi európai polgárságot jelentő szellemnek a gyakorlatban is meg kell nyilvánulnia Európában.

Úgy vélem, hogy mindnyájunknak le kell vonnunk a tanulságot ezekből az eseményekből, hogy a gyakorlatban is érvényt szerezünk az európai polgárság és szolidaritás magas szintű gondolatainak.

Tisztelt elnök úr, tisztelt képviselők! Az elmúlt hónapok során az Európai Unió valóban egy sor jelentős kihívással találta magát szembe: a grúziai konfliktus, példátlan pénzügyi válság és váratlan recesszió.

Az Európai Unió mindezidáig helyesen értékelte ezeket a rendkívüli eseményeket, és határozott meggyőződés, hogy derekasan helytállt. A három intézmény közös elkötelezettségének és szoros együttműködésének köszönhetően – és hozzá kell tennem, hogy a francia elnökség energiájának és hozzáértésének is köszönhetően – világossá vált az európai dimenzió hasznossága és jelentősége. Elsősorban az európaiaknak, de az egész világnak is megmutattuk, hogy az Európai Unió felnőtt a feladathoz: képes gyorsan és összehangoltan reagálni, valamint partnereivel kéz a kézben együttműködni globális szinten.

De beszéljünk egymással teljesen nyíltan és őszintén! A munka nagy részét a következő hetekben kell elvégezni. Mivel számos olyan kihívással állunk szemben, amelyeknek csak úgy tudunk megfelelni, ha Európa három fő intézménye – a Parlament, a Tanács és a Bizottság – továbbra is együttműködik, mindegyik saját szerepének megfelelően jár el a közös céljaink érdekében: elsősorban azonnal végrehajtandó, határozott intézkedéseket kell hozniuk, Európát a gazdasági fellendülés útjára kell terelniük, választ kell adniuk a reálgazdaság válságára, másodsorban meg kell mutatniuk, hogy Európa olyan erőforrásokkal rendelkezik, amelyek a világ vezető, alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaságává teszik, hogy képesek vagyunk a világban megtartani az éghajlatváltozás elleni küzdelemben betöltött, vezető szerepünket, és harmadsorban el kell készítenünk a Lisszaboni Szerződés végrehajtásának menetrendjét.

Biztos vagyok abban, hogy még számos egyéb, említésre méltó terület van, különösen ami a kapcsolatokat illeti, amellyel kapcsolatban el szeretném mondani, hogy büszkéek vagyunk arra, hogy a Bizottság jóváhagyta azt a közleményt, amely igen ambiciózus célokat határoz meg egy valódi keleti partnerségi politika számára, de mivel sürges az idő, most inkább arra a három kihívásra koncentrálok, amelyek véleményem szerint a legnagyobb kihívást jelentik a decemberi Európai Tanács számára.

Először is vizsgáljuk meg az európai gazdaságélénkítési tervet! A viták idején – amelyekre ez év októberében, az Európai Tanácsot megelőzően került sor – a problémák közvetett hatásaként a pénzügyi válság már begyűrűzött a reálgazdaságba.

Egy héttel később a Bizottság egy általunk jóváhagyott közleményben EU-szintű cselekvési politikai keretet javasolt. Elmondtuk, hogy a pénzügyi válságra gazdasági választ kell adni, és azt összehangolt módon kell végrehajtani. A politikai keretre vonatkozóan széles körű konszenzusra jutottunk, amelyet jóváhagyott az Európai Tanács legutóbbi informális ülése és múlt havi ülésén a Parlament is. Ez a politikai keret azonban a G20 csúcstalálkozaton meghatározott globális stratégiához is hozzájárult, ahol vita alapját képezte. Végül a tagállamok az e politikai referenciakeret által javasolt megközelítés szerint határozták meg saját intézkedéseiket.

Az általam a múlt héten előterjesztett európai gazdaságélénkítési terv azonkívül, hogy részletesen meghatározza a végrehajtás módszereit, a koordinálást ambiciózusabb szintre emelte.

Tisztelettel kívánok adózni, amiért a Parlament a parlamenti bizottságban és a plenáris üléseken folytatott viták során – és különösen az Elnökök Értekezletével folytatott vitám során – lökést adott a gazdaságélénkítési tervnek, és meg szeretném köszönni a Parlament elnökének, valamint a különféle képviselőcsoportok elnökeinek a hozzászólásaikat, amelyek révén lehetővé vált ez a vita. A terv végrehajtása – annak előkészítéséhez hasonlóan – folyamatos párbeszédet igényel.

A tíz részletes prioritást tartalmazó gazdaságélénkítési tervünk – amelyben 200 milliárd eurós injekciót javasoltunk a gazdaságunk élénkítése céljából – európai szinten példátlan mértékű összefogást mutat. Óriási volt a kihívás – hasonlóképpen óriási volt a bukás kockázata is –, mivel az igényeknek megfelelő, ambiciózus tervet kellett meghatározni. A terv nem a legkisebb közös nevezőt tükrözi, de nem hagyja figyelmen kívül azt sem, hogy a tagállamok igen eltérő költségvetési és gazdasági helyzetben vannak, jóllehet valamennyi tagállam egyazon közös piac része, és a többségük bevezette a közös pénznem használatát. Következésképpen be kell vallanunk, hogy nem egyszerű feladat, hanem szellemi és természetesen politikai szempontból is igencsak nehéz, hogy egyetlen gazdasági választ találjunk 27, ilyen eltérő kiindulási helyzetű ország számára.

Ezért nem általános tervet, hanem olyan összehangolt tervet határoztunk meg, amelynek alapját az Európában már rendelkezésünkre álló eszközök adják: a stabilitási és növekedési paktum, valamint a növekedést és a foglalkoztatást célzó lisszaboni stratégia, olyan közös célkitűzéseket meghatározva, amelyeket összehangolt módon kell elérni a gazdaság fellendítése érdekében.

Ezt a tervet most át kell ültetni a gyakorlatba. A koordinálás elképzelése nem csak a megegyezés idején, hanem a megvalósítás során is érvényes kell, hogy legyen, mivel a tétlenségnek elfogadhatatlan az ára. Ezt mi magunk is tanúsíthatjuk: naponta emberek veszítik el munkájukat. Nem várhatunk arra, hogy tovább fokozódjon a recesszió, és súlyos válságá fajuljon.

Azt hiszem, mindannyian tapasztalhatjuk a hozzáállás megváltozását még akkor is, ha a hozzáállás változása még nem nyilvánul meg konkrét döntések formájában. Mindenki egyértelműen tudatában van annak, hogy nem a gazdasági tevékenység szokásos visszaesésével van dolgunk. Teljesen más helyzetben vagyunk, nem egyszerű gazdasági visszaesésről van szó, ismétlem: rendkívüli körülményeket élünk meg, és most kell cselekednünk.

Valamennyi intézménynek saját feladatait kell teljesítenie. A Bizottság megtette a magáét e terv előterjesztése révén, és a terv végrehajtása érdekében továbbra is azt teszi. Számítok arra, hogy a Parlament éberem emlékezteti az egyes intézményeket feladataikra. Ez a gazdaságélénkítési terv biztosítja a határozott és ambiciózus intézkedéshez szükséges politikai keretet. Véleményem szerint ambiciózus, ugyanakkor reális is, nincsen értelme olyan ambiciózus javaslatokkal előállni, amelyek jóváhagyására nincsen esély. Ugyanakkor azonban meg kell őriznünk ezt az ambíciót.

Ez a terv megmutatja, hogy a stabilitási és növekedési paktum, valamint a lisszaboni stratégia által létrehozott alapelvek révén valódi európai megoldást tudunk találni.

Ez olyan nagyszerű lehetőség, amelyet meg kell ragadnia Európának. Úgy vélem, hogy ez igazi próba Európa számára. Nem csak egyszerűen a gazdasági válasz tesztje – ami már önmagában is eléggé sokat követel –, hanem az európai gondolat próbája is. Milyen elképzelésünk van Európáról? Akarunk-e európai válaszokat adni az európai és globális gazdasági problémákra vagy nem?

Európa egységes fellépéssel megmutathatja, hogy képes megfelelően összehangolni az intézkedéseket annak érdekében, hogy mindenki hadrendbe állíthassa minden erejét a harcban, hogy egyénre szabott mértékű költségvetési ösztönzés révén valódi hatást érjen el – ugyanakkor biztosítva a közkiadások szintjének közép- és hosszú távú fenntarthatóságát –, továbbá hogy képes a rövid távú eszközöket okosan használni a hosszú távú versenyképesség növelése érdekében, két legyet ütve egy csapásra: az ösztönzésnek rövid távon korlátoznia kell a válság háztartásokra, munkavégzőkre és vállalkozásokra gyakorolt hatását, ezzel párhuzamosan elő kell segítenie egy kevésbé energiaigényes gazdaságra való áttérést, ugyanakkor közép- és hosszú távon támogatnia kell az európai versenyképességet célzó reformokat, biztosítva, hogy valamennyi intézkedésünket a legfőbb kényszerítő erők – a szolidaritás és a társadalmi igazságosság – határozzák meg, amelyek a válság idején elsősorban a leginkább kiszolgáltatott helyzetben lévő csoportokra irányulnak.

Ennélfogva három határozott prioritást határoztunk meg, a stratégia három alapkövét, amelyek azonban figyelembe veszik az intézkedések alapvető prioritásait, azaz a társadalom leginkább kiszolgáltatott helyzetben lévő rétegeinek szükségleteit.

Most nem a nemzeti szintű intézkedéseknek van itt az ideje. Ezt teljesen tisztán kell látnunk. Ezt az üzenetet szeretném az Európai Tanácsnak küldeni, és tudom, hogy számíthatok arra, hogy a Parlament ezt megerősíti. Csak európai szintű megoldással érhetjük el a szükséges hatást, amely mindannyiunk javára fog szolgálni.

A Parlament támogatása feltétlenül szükséges. Ezért meg szeretném kérni Önöket, hogy vizsgálják meg az új javaslatokat, gyorsítsák fel az eljárásokat, és igazítsák ki az európai költségvetési keretet. Ezt is világosan kell látnunk. Azt hiszem, teljesen ellentmondásos lenne, ha most arra kérnénk a tagállamokat, hogy tegyenek további erőfeszítéseket a költségvetésre és a költségvetés növelésére vonatkozóan, ugyanakkor mi, európai szinten képtelenek lennénk felhasználni a közösségi költségvetésből rendelkezésre álló, valamennyi előirányzatot.

A Bizottság következőképpen – véleményem szerint – helyes javaslatot tett, amikor azt mondta, hogy valamennyi felhasználatlan előirányzatot bizonyos programok támogatásának és bizonyos európai intézkedések kezdeményezésének céljára kellene hasznosítani – legyen szó összekapcsolásról, innovációról, éghajlatbarát energiákról vagy gazdaságélénkítési politikáról –, ami középtávon sok lehetőséget tartogat. Azt hiszem, ez a legkevesebb, amit meg kellene tennünk.

Mindenekelőtt azonban felkérem Önöket, hogy magyarázzák el polgártársainknak, hogyan biztosít védelmet az Európai Unió: nem a tagállamok nevében intézkedik, hanem inkább fordítva, az államok által tett intézkedések hatékonyságát növeli azzal, hogy egyesíti a kereslet ösztönzésének és a bizalom helyreállításának érdekében tett erőfeszítéseinket, így módon szolgálva valamennyi polgártársunk javát.

a Bizottság elnöke. – Az Európai Tanács második napirendi pontja az éghajlatváltozás. Tudom, hogy a Parlament mennyi időt és figyelmet szentel az éghajlatváltozással és az energiával kapcsolatos intézkedéscsomagnak. Rámutattak arra, hogy ez valóban napjaink egyik legfontosabb politikai, gazdasági és „civilizációs” projektje. Amikor majd visszatekintünk erre a döntésre, akkor fogjuk látni annak történelmi jelentőségét, ami igazolni fogja, hogy felbecsülhetetlen az, ahogyan Önök ezt a célt támogatják, és ahogyan hozzájárulnak ahhoz, hogy megtaláljuk a cél elérésének módját.

Majdnem egy év telt el azóta, hogy a Bizottság megtette javaslatait. Az eltelt idő során jelentős gazdasági visszaesés szemtanúi voltunk. Az intenzív nyomás alatt az ipar részéről érhető aggodalmakat tapasztalhattuk.

Az alapvető célok iránti elkötelezettség azonban rendületlen: a 20/20/20 célok elérése 2020-ig, a globális megegyezéshez vezető út megtalálása jövőre, Koppenhágában, valamint annak bizonyítása, hogy komolyan vesszük a dolgot, és e témák megvitatása során a teendőkről beszélünk.

Természetesen sok a teendő, amíg a Tanács és a Parlament végső megegyezésre jut. Így kellene történnie a dolgoknak. Ezek olyan nagy jelentőségű döntések, amelyek minden európai ember életére kihatnak. Érdemes komolyan venni azokat. Egyenesbe kell tennünk a dolgokat.

A jövő heti Európai Tanács kulcsfontosságú szerepet tölt be abban, hogy megegyezésre jussanak a 27 tagállam állam- és kormányfői. Habár a 27 tagállam közötti megegyezés a megállapodás szükséges feltétele, ez önmagában még nem elég. Higgyék el nekem, a Bizottságnál senki sem tudja jobban, milyen életbevágóan fontos szerepet tölt be a Parlament társjogalkotóként. Ismételten bebizonyították, hogy részvételük nélkülözhetetlen, és nem csak az európai jogalkotás demokratikus legitimitása, hanem annak hatékonysága miatt is.

Az Önök munkája rendkívül fontos az alapvető jogszabályokra vonatkozó, széles körű, pártokat és nemzeteket átfogó konszenzus kialakításában. Az éghajlatváltozással és az energiával kapcsolatos intézkedéscsomag esetében is szükségünk lesz az Önök részvételére. A nemrégiben folytatott, háromoldalú megbeszélések során már sok mindent elértünk. Bízom abban, hogy az út további részét is együtt tehetjük meg. Valóban hiszem, hogy megegyezésre tudunk jutni, és megegyezésre kellene jutnunk az Európai Tanács ülésén – és üdvözlöm a Tanács nagyon keményen dolgozó francia elnökségének erőfeszítéseit, amely elnökséggel aktívan együttműködik a Bizottság. Ezért azt javaslom, hogy közvetlenül az Európai Tanács után összegezzük annak eredményét az Európai Parlamenttel folytatott, háromoldalú megbeszélések során, hogy elsimítsuk a még fennálló nézeteltéréseket, és a politikai megállapodás alapján jogi szövegek jöjjenek létre.

Bízom abban, hogy képesek leszünk idejében befejezni a munkát, és megmutatni, hogy az éghajlatváltozás elleni fellépést, az energiabiztonságot és a gazdasági növekedést egymást támogatva lehet és kell megvalósítani. Ez a legjobb üzenet, amit az európai választások előtt – de az Amerikai Egyesült Államok következő elnökének hivatalba lépése előtt is –, valamint a koppenhágai csúcsértekezletre tekintettel küldhetünk. Szavamat adom, hogy az Európai Bizottság fáradhatatlanul fog Önökkel együtt dolgozni azon, hogy ezt lehetővé tegye.

Végül kétségtelen, hogy lesznek néhányan, akik azzal érvelnek, hogy a jelenlegi helyzetben örültség a Lisszaboni Szerződésről vitatkozni. Nos, ők tévednek. Az Európai Unió ma minden eddiginél szükségesebbnek bizonyul, ami a polgárai gazdasági és társadalmi jólétének elősegítését illeti. Ha megadjuk az eszközöket ahhoz, hogy ezt a feladatot hatékonyabban és demokratikusabban lehessen elvégezni, az nem örültség, hanem kötelesség. A most tapasztalható válság csak aláhúzza ezt az igényt.

Úgy hiszem, hogy az Európai Unió igen éretten reagált Írország „nem” szavazatára, tiszteletben tartotta az eredményt, és időt adott az ír hatóságoknak arra, hogy megemésszék és elemezzék a helyzetet, és kidolgozzák a helyzet kezelésének módját.

Európa mindenekfelett megmutatta, hogy határozottan tovább dolgozik az új Szerződés elismeréséért. A tagállamok folytatják a ratifikálást. A Bizottság – csakúgy, mint a Parlament – továbbra is védi a Szerződést. Írországgal együtt – és nem ellenében – pedig tovább dolgozunk azon, hogy megtaláljuk az előremutató, helyes utat.

Továbbra is sürget a Szerződés hatálybalépése. Továbbra is tiszteletben kell tartanunk azon 25 nemzeti parlament döntését, amelyek már ratifikálták azt. Az Európai Tanács legfontosabb célja, hogy olyan hiteles, előremutató utat határozzon meg, amely lehetővé teszi, hogy Írország is ratifikálja a Szerződést. A jövő hét végéig meg kell határoznunk azt a menetrendet, amely elmozdít bennünket a holpontról.

A 2008. évet a történelemkönyvekben úgy fogják említeni, mint azt az évet, amikor az Európai Unió az egyik legnehezebb próbának volt kitéve. Másrésről ez az az év, amikor elég határozottnak, elég szilárdnak és elég merésznek tűnik ahhoz, hogy megfeleljen a kihívásra. Az elkövetkezendő pár hetet használjuk fel arra, hogy egy erősebb, ambiciózusabb Európai Unió örökségét hagyjuk a jövő nemzedékére.

(Taps)

Joseph Daul, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr, Jouyet úr, bizottsági elnök úr, hölgyeim és uraim! Az Európai Tanács a jövő héten elsősorban a jelenlegi gazdasági válságra adott választ fogja megvizsgálni, és elsőként szeretném megköszönni az Európai Bizottság munkáját. A gazdasági válság kezdete óta számos dokumentumot terjesztett elő a globális pénzügyi felépítmény reformjára vonatkozóan. A múlt

héten előterjesztett gazdaságélénkítési terv – amelyet nagy örömmel fogadunk – mindezen intézkedéseken kívül készült el, és megfelelő eszközt jelent a jelenlegi nehézségeink leküzdésére.

A Bizottsághoz hasonlóan mi is úgy véljük, hogy a lehető leggyorsabban végre kell hajtani a gazdaságélénkítési terveket, és a Bizottsághoz hasonlóan úgy gondoljuk, hogy a gazdaság helyreállítására irányuló intézkedések összehangolása a siker kulcsa. Az országaink gazdasági és társadalmi kohéziója alapvető prioritást élvez. Mi több, problémáink hosszú távú megoldása érdekében határozottságot és felelősségteljes hozzáállást kell mutatnunk. A Bizottság javaslatait – amelyek célja, hogy a válság leküzdése érdekében összehozza valamennyi, európai és nemzeti szinten meglévő, politikai erőt – kiváló megközelítésnek tartjuk.

A legfontosabb, hogy minden tőlünk telhetőt megtegyünk a recesszió elkerülése érdekében. Helyre kell állítanunk a fogyasztók bizalmát, mert csak az változtathat gyorsan a helyzeten. Szomorúan tapasztalom, hogy egyes képviselőcsoportok nem értenek egyet ezzel a megközelítéssel, és hasznot kívánnak húzni, valamint politikai tőkét akarnak kovácsolni a válságból. A jobbközép célja – a mi célunk – nem az, hogy jelszavakkal dobálózunk, hanem hogy helyreállítsuk a stabilitást, a növekedést, a munkahelyeket, és semmi több.

Célunk továbbá, hogy megmutassuk az európaiaknak, mit kell megvédenünk minden áron: a szociális piacgazdasági modellünket, amiért az egész világ irigyl minket, és amiért harcolnunk kell, mivel az már önmagában is biztosítani és garantálni képes a társadalmi kohéziót. Ha kapitalista lennénk, arról mindenki tudna!

Sürgős, reális és pragmatikus intézkedéseket igénylő válság idején egyesek inkább az ellenzékét vádolják saját bűneik leplezése érdekében. Nagyon is tudatában vagyunk a válság súlyosságának, de annak is tudatában vagyunk, hogy feladatunk, hogy az értékeink és a dolgok pragmatikus kezelésének mentén intézkedjünk, hogy megtaláljuk a rövid és hosszú táv közötti helyes egyensúlyt.

A jelenlegi problémáinkból adódóan szükségessé vált intézkedések nem fenyegethetik a jövőnket. Ezért támogatjuk a Bizottság megközelítését, amely a növekedést és a foglalkoztatást célzó lisszaboni stratégia keretébe foglalja az intézkedést. Ez a stratégia valóban a legjobb garancia arra, hogy megőrizzük a szociális modellünket, felelőtlenség lenne bármilyen más stratégiát követni. A gazdaságélénkítésre szolgáló intézkedések elfogadása azonban nem jelenti azt, hogy a tagállamok visszatérnének a gazdaságaik rendbehozatalához szükséges, strukturális reformoktól.

Tisztelt hölgyeim és uraim! Az Európai Tanács az éghajlatváltozással és energiával kapcsolatos intézkedéscsomagnak is nagy figyelmet szentel, amely intézkedéscsomagot a francia elnökség – nagyon helyesen – az egyik legfontosabb témaként kezel. Az intézkedéscsomagot alkotó dokumentumok többségével kapcsolatban még folynak a tárgyalások, és felhívok mindenkit, aki érintett a tárgyalásokban, hogy tegyenek meg minden tőlük telhetőt annak érdekében, hogy megnyugtató megállapodásra jussanak.

A globális felmelegedés valós tény, amelyen nem változtat sem a pénzügyi válság, sem a jelenlegi gazdasági válság. Az Európai Uniónak partnerei számára oly módon kell irányt mutatnia, hogy a jelenlegi helyzetet illetően felelős politikai hozzáállást tanúsít. Az éghajlatváltozás elleni küzdelmét azonban folytatnia kell.

Annak ténye, hogy az éghajlatváltozással és az energiával kapcsolatos intézkedéscsomag egyik dokumentumának tárgyában előrelépés történt, igen pozitív jel, és annak bizonyítéka, hogy a szövegekre vonatkozóan valódi előrelépést akar mindenki, amit üdvözlök. Elismeréssel adózom a francia elnökségnek azért az elszántságért, amivel erejét nem kímélve próbál megállapodásra jutni. Ki szeretném fejezni abbéli óhajomat is, hogy az ír barátaink olyan menetrendet javasoljanak az Európai Tanácsnak, amely egyszerre realista és ambiciózus, valamint megszabja az intézményes holtpontról való elmozdulás ütemtervét.

Ez a válság még egy dologra rávilágít: Európának képesnek kell lennie arra, hogy hatékonyabban és demokratikusabban hozza meg döntéseit. Végül köszönetemet szeretném kifejezni a Bizottságnak a keleti partnerségi programért, amelyet a Tanács elé fog terjeszteni.

Elnök. – Ha most azt mondanám, hogy Ön mindig példásan jár el, elfogultsággal vádolhatnának.

Poul Nyrup Rasmussen, a PSE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr! Európában jelenleg 17 millió munkanélküli van. Egy év múlva 21 millióra, 2010 elejére pedig 25 millióra fog nőni az európai munkanélküliek száma, hacsak nem teszünk valamit ez ellen.

November 14-én a képviselőcsoportunk azt mondta, hogy világos célt kell kitűznünk, és a Szocialista és Szociáldemokrata Párt ugyanennek adott hangot a hétvégén. Azt a célt kell kitűznünk, hogy ne engedjük

csökkenni a foglalkoztatás szintjét. A pénzügyi ösztönzőnket az emberek munkában tartásának világos célja fogja meghatározni. Meg fognak szűnni munkahelyek, de újakat fogunk teremteni, hogy az emberek továbbra is munkához juthassanak. A Bizottság programjából nem az irány meghatározását hiányolom, hanem az ambíciót és a valódi koordinálást.

Tudom, hogy nehéz kérdésről van szó. Kérem, ne mondják, hogy az egyszerű összefogás – a kormányok mindig így tesznek – koordinálást jelent, mert az más dolog. Egyetérték a koordinálási ambíciójukkal, de egyesítsük erőinket – a Parlament, Önök és a Tanács elnökének erejét –, és kérjük a kormányokat, hogy ez egyszer értsék meg, mekkora hozzáadott értéket jelent, ha összehangoltan tesszük a dolgokat. Mindannyian tudjuk, hogy duplájára növelhetjük a hatást a tagállamainkban.

Ezzel kapcsolatban a következőt jegyezném meg. Amennyiben Önök és a Tanács elnöke így járnak el, a következő kérdést tenném fel a kollégáiknak, a Tanács ülésén résztvevő állam- és kormányfőknek: mennyi pénzre van szükség, ha biztosítani akarjuk a foglalkoztatottság mértékét? Elvégeztem a makrogazdasági számításokat, amelyek azt mutatják, hogy – ahogyan azt a spanyol kormány tette – a GDP egy százalékát szükséges befektetnünk, nem csak a jövő évben, hanem 2010-ben és 2011-ben is. Más különben nem tudjuk ezt a szintet tartani.

Nos, hogyan csináljuk? A következőt javasolnám: Ön, bizottsági elnök úr, állítsa össze az „okos” környezetbarát növekedési stratégiánk és a lisszaboni célok által meghatározott prioritások listáját, amely listára vonatkozóan a 27 tagállam kijelenti, hogy egyetért önnel és a Tanáccsal. Ezt követően mutassa meg Németországnak, Franciaországnak, Olaszországnak – mindnyájunknak –, milyen hozzáadott értéket kapunk, ha a dolgokat együtt hajtjuk végre. Majd készítsen ütemtervet, amiben elmondja például, hogy ha a döntéseiket karácsony előtt meghozzák, februárban – tavasz előtt – újra összeülünk, hogy értékeljük a hatásokat. Tavasszal aztán készen állunk a második intézkedéscsomag összeállítására, majd ősszel össze tudjuk állítani a harmadik intézkedéscsomagot, a célok biztosítására szolgáló, hosszú távú stratégia részeként.

Nem állítom, hogy könnyű dolgunk lesz. Azt mondom, hogy osztom az ambíciójukat, de nem látom a célok gyakorlatba való átültetését. Egyesítsünk erőinket, és vigyük ezt végbe!

Graham Watson, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr! Az előző találkozásonkor során dicsértük a Tanács pénzügyi válságra adott, gyors válaszát. Az Európai Tanács következő ülésének esetében azonban nem tűnik már lényegesnek a gyorsaság. Nos, ennek fontosnak kellene lennie. Az Unió előtt álló kihívások valóságosak. A recesszió fojtogatja a vállalkozásokat, és egyre erőteljesebb az éghajlatváltozás.

Mind a Tanácsnak, mind a Bizottságnak el kell ismernie, amit Martin Luther King „a jelen sürgető nyomásának” nevezett. A pénzügyminisztterek tegnap nem fogták fel a gazdaságélénkítési terv sürgető mivoltát. Az ösztönző impulzus katalizátorként működik. Az elnökségnek tájékoztatnia kellene minket arról, hogy mely tagállamok voltak ellene. A stabilitási és növekedési paktum keretén belül kell maradnunk, fenn kell tartanunk a verseny és az állami támogatás szabályait, meg kell felelnünk a lisszaboni menetrend kihívásának, de gyorsan kell cselekednünk.

A Tanács természetesen jogilag kötelező erejű keretet fog keresni a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésére. Már történt haladás e téren: szén-dioxid-kibocsátási plafon, kvótakereskedelem, dereguláció és teher, eltérés a kismértékű széndioxidot kibocsátók esetében, az egyes államok körülményeinek figyelembevétele, valamint mozgósítási aukciós értékesítése esetében – mindez ésszerű dolog. Az nem lenne ésszerű, ha bármelyik tagállam rövid távú, önös érdeke miatt egy hosszú távú terv ellen dolgozna. Ha nem foglalkozunk most az éghajlatváltozással, később óriási árat fizetünk ezért. Az autók CO₂-kibocsátásáról szóló, múlt heti meggyegyezés azt mutatja, hogy mennyire könnyű a legkisebb ellenállás felé venni az irányt, hogy mennyire könnyű a szerzett érdekeltségeket a globális érdekek elé helyezni. Az éghajlatváltozásról szóló megállapodás költségekkel jár, de lehetőségeket is jelent. Európa világelső lehet a környezetbarát innováció területén. Bátraké a szerencse, és Európának meggyőződéséből kell bátorságot merítenie.

A múlt héten az írek átgondolt jelentést tettek közzé a Lisszaboni Szerződés lehetséges változatairól. A Taoiseach most konkrét tervvel kell, hogy előálljon, és meg kell, hogy határozza az előrelépés világos időkeretét, mert Európa polgárai hatékony Európai Uniót akarnak. Soha nem győzünk meg senkit sem arról, hogy nagyobb bizalommal legyen az Unió felé, ha az nem működik. És a múlt héten arra láttunk példát, hogy az Unió nem működik. A tisztelt Ház azon képviselői, akik megmenekültek a múlt heti mumbai robbantásoktól, találkoztak olyan EU-konzullal, aki azt mondta nekik, hogy csak a saját országa polgárainak nyújt segítséget. Semmi sem mutatja jobban, hogy sürgős szükség van az összehangolt európai uniós konzuli védelemre.

Az Uniónknak valamennyi polgárát meg kell védenie, mégpedig akkor, amikor arra szükségük van. A Bizottság elnökének szavaival „együtt úszunk vagy együtt merülünk el”. Nos van, aki inkább a vizet taposná, de Európa korábban ezt tette, és ez nem működik. Most látjuk szükségesnek az Európai Tanács intézkedését.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Egy héttel azelőtt, hogy az Európai Parlament küldöttsége Poznanba indulna, értékelni kellene, hogy valóban igaz-e, amit a Bizottság ismételt állít, nevezetesen az, hogy a realgazdaság válságára és a pénzügyi piacok válságára való reagálás összefügg az éghajlatváltozás elleni küzdelemre vonatkozó, ambiciózus stratégiával. Ennél a pontnál újfent fenntartom azt az álláspontomat, miszerint mindaz, amit eddig a Bizottság elmondott erre vonatkozóan, valótlannak bizonyul az éghajlatváltozással kapcsolatos intézkedéscsomag folyamatban lévő háromoldalú megvitatása során. A gépkocsikra vonatkozóan, a hét elején létrejött egyezség a következő jelzést adta: Európa valóban megígérte, hogy ambiciózusan küzd az éghajlatváltozás ellen, és megmenti a világot. Európa mindenben változtatni akar, kivéve a gépjárműveit. Azt hiszem, hogy rendkívül gyatra jelzést adtunk.

Folytassuk a szén-dioxid-kibocsátási kvóta kereskedelmével. Tudjuk, hogy a kvótakereskedelem az európai éghajlatvédelmi politika legfontosabb eszköze, hogy a licitálás a működés alfája és ómegája. Most még kivétel tárgyalására is sor kerül az energiaipar esetében, és az energiaigényes iparágat ki akarjuk zárni majdnem a teljes következő évtizedre. Úgy vélem, hogy ez nagyon gyenge bejelentés – mindössze egy héttel a poznani látogatásunk előtt. A CO₂-kibocsátás csökkentésére vonatkozó, ambiciózus próbálkozásokat legalább ötven százalékban a fejlődő országokban kellene végrehajtani, nem pedig Európában. Azonban a fejlődő országokban sem kívánjuk finanszírozni az erre vonatkozó intézkedéseket.

Barroso úr! Komolyan szeretném kérni, hogy dolgozzon ki végre egy olyan új, környezetbarát egyezséget, amilyenről Dimas úr is oly sokat beszél. Azt is el szeretném mondani önnek, hogy véleményem szerint sokkal elfogadottabb lenne az Európai Unió a polgárok körében, és elfogadottsága nőne is, ha megállapítanánk az Európai Bizottság régi gazdasági stratégiáiban elkövetett hibákat, a pénzügyi piacokat érintő hibákat, ha Önök elismernék, hogy egy évvel ezelőtt helytelen becsléseket készítettek.

Ebben az esetben az emberek talán úgy gondolnák, hogy az újrakezdésre, majd a Lisszaboni Szerződés szélesebb körű elfogadottságára is számíthatnak. Erre vonatkozóan nagyon kérem, legyenek őszinték az ügyben – amint az két héttel ezelőtt, Strasbourgban is kértem. Létezik-e új, környezetbarát megállapodás, vagy az elmúlt évtized stratégiáit kívánják követni?

Brian Crowley, az UEN képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr! Meg szeretném köszönni Jouyet soros elnök úrnak, valamint a bizottsági elnök úrnak a mai felszólalásaikat.

Nagyon röviden kívánok szólni a gazdaságélénkítési terv kérdéséről, mivel sok szempontból ez az, ami a polgárokat és az embereket leginkább érinti abban a tekintetben, hogy hogyan reagálunk azokra az eddig soha nem látott, globális problémákra, amelyek az utóbbi hónapokban merültek fel. Üdvözlöm a Bizottság gazdaságélénkítési tervét és javaslatát. Valóban kiválóan illeszkedik a tagállamokban már folyamatban lévő intézkedésekhez, sőt azokhoz is, amelyekről a tagállamok abban állapodtak meg, hogy összehangolt terv keretében, a francia elnökség idején hajtják végre.

Elégé furcsa – és bizonyos szempontból ironikus –, hogy ez a válság vontá be a brit kormányt a körünkbe, hogy megvizsgáljuk, hogyan tudunk együttműködni és összhangot kialakítani annak ellenére, hogy sok éven keresztül a kívül állásra törekedtek, és a saját útjukat akarták járni.

Ez a kérdés minden másnál jobban rámutat annak elismerésére, hogy igen, függetlenek vagyunk, igen, magunk is tudunk csinálni bizonyos dolgokat, de amikor együttesen lépünk fel, amikor összeülünk, és egyesítjük a 27 tagállam hatalmas tudását, innovációját, tehetségét és energiáját, akkor, ezzel az egyedi és együttes erővel változtathatunk igazán a világon. Gratulálok Barroso bizottsági elnök úrnak és a Tanács elnökének ahhoz, hogy lehetővé tették, hogy 2008-ra az Európai Unió éretté váljon, és felnőttként válaszoljon az Európa reagálási képességét ért, súlyos válságokra és kritikákra.

Ez átvezet a Tanács ülésén megvitatandó, második kérdésre, a Lisszaboni Szerződés kérdésére. Természetesen sokan rendkívüli aggodalommal figyelik, hogyan fogjuk megoldani a hátralévő problémákat, mivel nem minden tagállamban ratifikálták a Lisszaboni Szerződést. Határozottan bízom abban, hogy az ír kormány tervet fog előterjeszteni arra vonatkozóan, hogyan történjenek a dolgok. A terv a többi tagállamtól bizonyos dolgok megtételét fogja kérni. Nem egyedül az íreknek kell megküzdeniük ezzel a problémával. Valamennyi tagállamnak – megint csak együttesen fellépve – foglalkoznia kell ezzel a problémával.

Arra bíztnám valamennyi tagállamot, hogy tanulmányozzák át az *Oireachtas* – Írország nemzeti parlamentjének – különbizottsága által előterjesztett jelentést. Figyelemre méltó, hogy a jelentést ellenzők ugyanazok, akik mind a Lisszaboni Szerződést, mind valamennyi korábbi szerződést is elleneztek. Ezek ugyanazok az alakok, akik a sötétben megbújva azt állítják, hogy létezik helyesebb út, de soha nem mondják meg, melyik az, pontosan ugyanazokról az emberekről van szó, akik soha nem tesznek javaslatot arra, mi szolgálja leginkább az ír érdekeket és az európai érdekeket, csupán olyan indítványt terjesztenek be, amelynek révén némi politikai tőkét tudnak kovácsolni. A valóság az, hogy együttesen nagyobb és jobb dolgokat tudunk elérni, ugyanakkor ehhez kompromisszum szükséges, és megértően és toleranciával kell kezelni az előterjesztett eltérő álláspontokat.

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

Mary Lou McDonald, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök asszony! Az EU vezetői a jövő héten találkoznak Brüsszelben, és ha a Taoiseach, Brian Cowan azt javasolja, hogy a Lisszaboni Szerződés írek általi támogatása egyetértő politikai nyilatkozatok, vagy bizonyos kérdésekre vonatkozóan megnyugtató hangok révén biztosítható, alaposan félrevezet minket. A Taoiseach megpróbálja elterelni a figyelmet arról, hogy az emberek mélyeséges elégedetlenséggel figyelik az EU által követett irányt – és nem csak Írországbán, hanem sokkal szélesebb körben is. A nemleges szavazásra vonatkozóan Írországbán végzett közvélemény-kutatások, és a kormány e témában végzett, saját kutatása is rámutatott arra, hogy az emberek aggódnak a munkavállalók jogai, a közszolgáltatások, a militarizálás és a demokrácia miatt, és a munkavállalók és családok milliói osztják ezeket az aggodalmakat az Unió egész területén.

Az előttünk álló gazdasági válság megmutatja, hogy minden eddiginél jobban kell védenünk a közszolgáltatásokat és a munkavállalók jogait a zabolátlan és szabályozatlan piaci erőkkel szemben. Mialatt a kormányok a válsággal viaskodnak, egyre világosabbá válik, hogy a Lisszaboni Szerződés elavult. A kormányok újra úgy vélik, hogy a közérdek állami beavatkozást igényel, az emberek igényeire adott válaszok során rugalmasságra és megfontoltságra van szükség, és drága tanulópénzt fizettek. Megtanulták, hogy a piac nem mindenekfelett álló erő. Nem tud mindenre megoldást adni, és a Lisszaboni Szerződés mégis e sikertelen szabadpiaci megközelítést próbálja megkoronázni, amely a maga nemében ilyen pusztítással járt.

Új irány szükséges, és az az igazság, hogy a Lisszaboni Szerződés nem azt szabja meg. Az ír kormány nem vitte más kormányok elé a vitát, nem keresett jobb megegyezést sem csupán Írországnak, sem az egész Unió számára. Az ír kormánynak le kellene vonnia a tanulságot népe viselkedéséből, meg kellene tanulnia az irányítást. És utat kell mutatnia! Azonban valamennyi EU-vezető felelősséggel tartozik azért, hogy valóban foglalkozzon az emberek aggodalmaival.

A cinikus politikai manőverek és üres szölamok nem fogják meggyőzni Írországot arról, hogy támogassa a Lisszaboni Szerződést, nem fognak a Lisszaboni Szerződés súlyos hibáival foglalkozni, de mindenekelőtt nem fognak az EU számára szükséges, új irányt mutatni. A vezetőknek van választásuk. A népeik szíve és lelke szerint vezethetnek, vagy olyan döntéseket hozhatnak, amelyek a lobbicsoportok és bürokraták érdekeit szolgálják. Az EU vezetőinek mondom: válasszanak helyesen, hallgassanak Írországra, és annak hangjában hallják meg Franciaország és Hollandia véleményét, vegyék észre a reform, az újítás és a változás iránti igényt!

Hanne Dahl, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (DA) Tisztelt elnök asszony! Kezd világossá válni, hogy milyen szánalmas kompromisszumot kell kötni Írországgal annak érdekében, hogy elfogadja a Lisszaboni Szerződést. Ebben a Házban már mindenfelét láttam: a manipulációtól kezdve az alig burkolt fenyegetésig, amely a következő stílusban hangzott el: „Mit gondol, ki fogja elveszíteni biztosát, figyelembe véve, hogy végre kell hajtunk a Nizzai Szerződésben foglaltakat, miszerint a tagállamok számánál kevesebb biztos lesz?” A véleményt formáló, prominens személyektől – köztük a saját országom egy újságszerkesztőjétől is – hallottam Írország Unióból való kizárásáról szóló pletykákat. Az Elnökök Értekezletén olyan döntés született, miszerint nem terjesztik elő vitára és plenáris ülésen való szavazásra az Alkotmányügyi Bizottság Írországról és a Lisszaboni Szerződésről meghozott határozatát. A bizottság mindazonáltal úgy döntött hétfői ülésén, hogy az elnök, és így a Parlament hivatalos állásfoglalásának is az a határozat fogja képezni az alapját. A Parlament azonban nem tud közös álláspontot kialakítani az ügyben.

Amikor erről a határozatról szavaztak, 16-an szavaztak mellette, 6-an pedig ellene. Ez – különös tekintettel arra, hogy nem tartottak vitát a tanácsban – nagyon gyenge alapot ad a közös álláspont kialakítására. Véláztató azt látni, hogy ebben a Házban félresöprik a demokráciát, abban a Házban, ahol olyan lelkesen lendítjük kezünket a magasba, mialatt a demokráciával nem rendelkező országokról moralizálunk, és ahol a demokrácia bajnokait olyan dologgal tüntetjük ki, amit Szaharov-díjnak merünk nevezni. A demokratikus Európa

számára nem a szármalmas kompromisszumok, a hitvány ígéretek és az erkölcstelen fenyegetések jelentik a kivezető utat. A tisztességes és nyílt vita jelenti az előremutató utat.

Abban a pár tagállamban, ahol a vezetők meg merték hallani az emberek véleményét, mind az Alkotmány, mind a Szerződés egyértelmű elutasítása volt a válasz: ellenszavazat Franciaországban, Hollandiában és Írországban. Mi kell még ahhoz, hogy felébredjen a Parlament, és meglássa, hogy teljesen eltávolodtunk választóinktól? Hol vannak a kiskakasok, akik felborzolt tollal riogatják az íreket és a cseheket? Nem mernek találkozni a választókkal, és megengedni, hogy ők döntsenek Európa jövőjéről?

Jim Allister (NI). – Tisztelt elnök asszony! Habár e csúcserkeztet teljes figyelmét a mindnyájunkat sújtó gazdasági válságnak kellene szentelni, sajnálatosan sok időt fognak eltölteni azzal, hogyan győzzék le az ír választók demokratikusan kifejezett akaratát.

Kézzelfogható, hogy tiszteletlenül kezelik egy kis ország Lisszaboni Szerződésről törvényesen kifejezett véleményét. Egy nagy ország esetében senki sem merne bevetni ilyen Mugabe-féle elsőprő erő. Az Ír Köztársaság választói azonban olyan lőhető vadat jelentenek, akiket körülzár az az európai elit, akik számára fontosabb a féltett lisszaboni projektjük, mint egy nemzetállam demokráciája. Ez az arrogancia, az a szándék, hogy a terveiket akadályozókat meg akarják félemlíteni, odáig vezetett, hogy az EU ennyire eltávolodott népeitől. Ez az egész illetlen történet inkább egy verekedős gyerek viselkedéséről szól, semmint a demokráciáról.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Tisztelt elnök asszony, bizottsági elnök úr, képviselőcsoportok elnökei, tisztelt képviselők! Először hadd térjek vissza a Daul úr által elmondottakhoz: meg szeretném köszönni a Bizottság által elvégzett munkát, különösen ami a pénzügyi felépítmény megszilárdítását illeti: alapjában véve négy fő irányelv van most, amelyet a szeptember óta eltelt, nagyon rövid időn belül elő tudott terjeszteni a Bizottság, és amelyet el tudott fogadni a Gazdasági és Pénzügyminiszterek Tanácsa.

Joseph Daul teljesen helyesen világított rá erre a munkára, és szintén nagyon helyesen hangsúlyozta, hogy szükség van a bizalom helyreállítására és arra, hogy bizalomteljes hozzáállást tanúsítsunk. Amint arra több tisztelt képviselőtársam is rámutatott, az egység és a koordináció fogja jelenteni ezt a bizalmat.

Meg szeretném nyugtatni Daul urat – jól ismerem őt –, és tudom, hogy a szociális piacgazdaság értékei sokkal közelebb állnak hozzá, és semmiképpen nem nevezhető vad kapitalistának. Mindenkit biztosítok arról, hogy ezt a vele való legrövidebb értekezés is megerősíti. Tehát köszönetemet kívánom nyilvánítani neki erre vonatkozóan, és azt is el kívánom mondani, hogy valóban elindultunk az intézményi menetrendet követve, és hogy érzékelem az általa és képviselőcsoportja által ezzel kapcsolatban kifejezett aggodalmakat.

Rasmussen úrnak pedig el szeretném mondani, hogy természetesen a francia elnökség figyelmének középpontjában állnak a foglalkoztatás mértékére vonatkozó célok – amit ő is elmondott, és amire más tisztelt képviselőtársak is rámutattak –, azaz tudatában vagyunk annak, hogy jobb koordináció révén megduplázzhatjuk vagy még annál is nagyobb mértékben növelhetjük az általunk hozzáadott értéket, és hogy a módszerre, más szóval az egyes projektek indítására, a gyakorlati célokra és az időkeretre vonatkozóan egyetértünk Rasmussen úr megjegyzéseivel.

Graham Watson urat is meg szeretném nyugtatni, aki rendkívül pragmatikusan és akkurátusan gondolkodik: Watson úr igen helyesen rámutatott arra a tényre, hogy továbbra is gyorsan kell cselekednünk. Nem hiszem, hogy ezt még egyszer el kell mondanom a Tanács soros elnökének, de arra kell kérnem őt, hogy még gyorsabban cselekedjen. Valójában nem hinném, hogy elfelejtette volna, hogy gyors lépésre van szükség. Biztosítani kívánom Watson urat a felől, hogy a sürgősség most is fennáll, annak szintén teljes tudatában vagyunk, és amint arra ő is és Harms asszony is rámutatott, nem áldozhatjuk fel a hosszú távú igényeket – különös tekintettel az éghajlatváltozás elleni küzdelemre – a rövid távú érdekekért, és nem engedhetünk azoknak, akik szolidaritásunk kifejezése helyett egocentrizmusukról adnak tanúbizonyságot, nevezetesen a kelet-közép-európai barátaink irányában – Lengyelországra, a balti államokra és más államokra különös tekintettel –, és ezt a kérdést is meg fogja vitatni az Európai Tanács december 11–12-i ülésén.

Elmondtam Harms asszonynak, hogy nem léphetünk vissza ezektől a céloktól. Az elnökségnek semmiképpen nem áll szándékában, hogy visszalépjen célkitűzéseitől. Elmondtam, hogy a Bizottság intézkedéscsomagja következetes, hogy több olyan célt tartalmaz, amelyet megfelelő időben határoztak meg – nem a francia elnökség határozta meg –, és ezeket a célokat tiszteletben kell tartani. Ez erkölcsi kényszer a jelenlegi válság közepette, nem kezdetünk nemzetközi tárgyalásokat, ha úgy véljük, hogy a fejlődő országoknak kell a tempót diktálniuk. A fejlődő országokkal szolidaritást is kell vállalnunk e területen.

Az Európai Parlamenttel folytatott, háromoldalú megbeszélés részeként létrejött megállapodásra tekintettel – amelyért köszönetemet szeretném kifejezni a tisztelt Háznak – úgy vélem, hogy az kiegyensúlyozott megállapodás, és a gépkocsikra vonatkozóan nagyon pontos, hosszú távú célt határoz meg, másodsorban teljes mértékben ösztönző, progresszív szankcionáló rendszert határoz meg a gyártók számára is, harmadsorban támogatja a környezetbarát innovációkat.

Ami a pénzügyi piacokat illeti, emlékeztetem Harms asszonyt arra, amit Daul úr által az előbb hangsúlyozottak támogatására mondtam el. Örömmel üdvözlöm, hogy Crowley úr megemlítette a koordináció szükségességét. Megértem, amit az ír kormány kezdeményezéseire vonatkozóan mondott. Szorosan együttműködünk, és különös figyelemmel követjük a témát, és számíthatnak arra, hogy az elnökség megértően és toleránsan kezeli a problémát, amint arra Önök is rámutattak.

El szeretném mondani McDonald asszonynak, hogy ismerjük Írország választói és társadalmi összefüggéseit, hogy ugyanolyan mértékben megértjük Írországot, és hogy sem az általam elmondottak, sem az ír hatóságokkal folytatott párbeszéd során nem kerül sor cinikus manőverezésre, és hogy minden oldal konstruktívan kíván hozzáállni a kérdéshez, hogy – amint arra Barroso elnök úr rámutatott – ezen az úton maradassunk, amely út – amint azt a válság egyértelműen mutatja – még mindig abszolút szükséges az intézményi háttérre és a Lisszaboni Szerződésre tekintettel.

El szeretném mondani Dahl asszonynak, hogy Írországgal karöltve fogunk cselekedni, és természetesen szolidárisnak kell lennünk, ugyanakkor minden érintett félnek felelősségteljes magatartást kell tanúsítania, és valóban biztosítania kell Allister urat arról, hogy hatékony intézkedéseket tudunk hozni ezeken a területeken.

A felszólalásom befejezésekképpen – a felszólalók és Barroso úr által elmondottakra tekintettel – a viták hallatán meglep, hogy milyen nagy az egységes fellépés és a szolidaritásunk kimutatása iránti igény: szolidaritás és koordináció a gazdasági és pénzügyekben, szolidaritás az éghajlatváltozás veszélyével szemben, szolidaritás az energiabiztonság területén legnagyobb nehézségekkel küzdő országok iránt, szolidaritás a védelmi kérdésekben, szolidaritás a fejlődő országokkal és a Déllel, azaz az Unió földközi-tengeri térség felé mutató irányával –, szolidaritás Írországgal, ugyanakkor annak felelősségével, hogy megoldást találjunk és oly módon lépünk fel, hogy a Lisszaboni Szerződés a lehető leghamarabb megvalósítható legyen, szolidaritás a Kelettel és a keleti szomszédainkkal – a Bizottság keleti partnerségi kezdeményezését követően, amelyet véleményem szerint biztosan elfogad a következő Európai Tanács. Számomra ezek a dolgok tűnnek fontosnak az előttünk álló kihívásokra adott válaszunkból.

José Manuel Barroso, a Bizottság elnöke. – Tisztelt elnök asszony! A beszámolómra vonatkozó, legfontosabb dolgot – az európai gazdaságélénkítési tervet – aláhúзва meg szeretném köszönni a Bizottság által előterjesztett terv igen széles körű támogatását, nevezetesen Daul, Rasmussen, Watson, Crowley urak beszámolóit: nagyon köszönöm a támogatásukat. Biztos vagyok benne, hogy a francia elnökség nagyon aktív fellépésével – és itt alá kívánom húzni Jean-Pierre Jouyet elkötelezett hozzáállását – tényleges haladást tudunk elérni.

Rasmussen úr az ambícióról beszélt, és felszólalását azzal fejezte be, hogy Önök osztják az ambícióinkat. Megköszönöm a megjegyzéseit. Legelőször is egyetértek azzal, hogy a foglalkoztatás a legfontosabb kérdés. Ez teljes mértékben megfelel a növekedést és a foglalkoztatást célzó lisszaboni stratégia célkitűzéseinek. Egyetértek azzal, hogy a foglalkoztatás mérése révén, bizonyos idő elteltével felmérhetjük, milyen sikeres a válaszunk. kritikus, nehéz időköt élünk, nagy kihívást jelent a feladat. A koordinációt illetően számíthatnak a Bizottságra: a lehető legjobb koordinációra törekszünk, és vannak bizonyos eszközeink e célra. Amint arról közleményünkben beszámoltunk, a stabilitási és növekedési paktum keretében új konvergencia programot fogunk kérni a tagállamok számára, és az európai stratégián belül is megvan a feladatunk: a növekedést és a foglalkoztatást célzó lisszaboni stratégia. Így tehát az országspecifikus lisszaboni ajánlások – és erre közvetlenül a december 18-i Európai Tanácsot követően fogunk visszatérni – és az új stabilitási és konvergencia programok révén biztosak lehetünk abban, hogy a tagállamok a végrehajtás módját is koordinálni fogják.

Most azonban ugyanolyan őszinte és nyílt leszek Önökkel, mint amilyen mindig is szoktam lenni. Azt mondják, hogy támogatják a tervet. Kérem, hogy támogassanak minket is, a különböző képviselőcsoportokat is, és a saját politikai tömörülésüket is, amikor kormányaink pénzügyminiszterei valamelyikével beszélnek. Ez rendkívül fontos. Fontos, hogy a siker érdekében nemzeteken és pártokon túlmutató megállapodásra jussunk kormányainkkal.

Ez a kérdés, mert – amint tudják – a tagállamok hagyományosan határozottan ellenállnak a koordináció gondolatának. Amikor a Kok-jelentést követően felülvizsgáltuk a lisszaboni stratégiát, egyes tagállamok a

koordinációnak már a gondolatát is teljes mértékben elutasították. Korábban, a válság elején, néhány nagyon fontos politikus nem csak a koordinációt, hanem az európai terv gondolatát is elutasította.

Meg kell említeni, hogy már konszenzus jött létre a gazdaságélénkítési terv bizonyos mértékű koordinációjával kapcsolatban. Azonban – hogy őszinte legyek – még nincsen teljes egyetértés annak szükségességéről például, hogy az Európai Közös költségvetésből fel nem használt pénzeszegeket mobilizáljunk erre a célra. Ennek megvitatására a Gazdasági és Pénzügyi Bizottság tegnapi ülésén került sor, de nem született még megállapodás. Létrejött egy nagyon fontos megállapodás, de az az Európa Beruházási Bank tőkeemelésére vonatkozó javaslatunkról szólt. Más nagyon fontos megállapodásokra is sor került.

Befejezésképpen elmondanám, hogy a fokozott koordináció mellett állunk, de tudják, hogy ezt hagyományosan némi ellenállás kíséri. A politikai meglátásom a következő: ha most, a válság közepette nem tudunk megállapodni a fokozott koordinációról, akkor mikor sikerülne? Ezért mondtam el a bevezetőmben, hogy ez próba Európa számára. A válasz fontos, konkrét gazdasági feltételeitől eltekintve abból a szempontból is próba Európa számára, hogy meglássuk, Európa a jövő érdekében valóban valódi koordinálásra akarja-e váltani ezt az aggodalmat. Ez lesz az Európai Bizottság állásfoglalása, amit az Európai Tanács elé fogok terjeszteni.

Egy utolsó gondolat az „okos” környezetbarát növekedésről. Igen, ezt vettük bele a javaslatunkba. Köszönöm az arra vonatkozó megjegyzéseiket. Nagyon konkrét javaslatokat tettünk az energiahatékonyságra, a környezetbarát termékek gyors bevezetésére, az autógyártás és építőipar számára tiszta technológiák kifejlesztésére vonatkozóan, pontosan azért, mert rá akarunk mutatni egy pontra: amit a tagállamoknak javasolunk, az nem egyszerűen önmagáért való pénzköltés.

Az önmagáért való pénzköltés nem megoldás. Az a fontos, hogy okosan költsük el a pénzt: olyan kiadásról van szó, ami válaszol a keresletöztönzés azonnali, rövid távú igényére – amelynek okait azt hiszem, nem szükséges kifejtenem –, azonban olyan kiadásról is van szó, amely valódi beruházást jelent a jövő, a környezetbarát menetrendünk, az éghajlatváltozás elleni küzdelemünk, az energiahatékonyság, a kölcsönös kapcsolatok és az innováció szempontjából. Amit mi javaslunk: olyan kiadás, ami rövid távon nem mond ellent a közép- és hosszú távú gondolkodásnak. Ez az a javaslat, amelyet megpróbálunk elfogadtatni az Európai Tanács ülésén. Határozottan úgy gondolom, hogy most sokkal közelebb állunk ehhez, és remélem, hogy történelmi döntésekre kerül sor az Európai Tanács következő ülésén.

Timothy Kirkhope (PPE-DE). - Tisztelt elnök asszony! Nagy örömmre szolgál, hogy a brit konzervatívok küldöttségének frissen megválasztott vezetőjeként újfent a Parlamenthez intézhetem szavaimat. Biztosíthatom Önöket arról, hogy az európai választásokra készülve határozottan olyan Európa mellett fogok érvelni, amelyet a pártom kíván látni, valamint tényleg nagyon kritikus leszek azzal a szocialista Európával, amelyet a minket épp most elhagyó Rasmussen úr és kollégái kívánnak látni a múlt héten közzétett választási kiáltványukban. Bizonyára nagyon nyomasztó olvasmány lesz.

Kollégáim közül ketten voltak a múlt héten Mumbaiban a kereskedelmi küldöttséggel, és nagy veszélynek tették ki magukat. Az atrocitások elítélése mellett külön meg szeretném köszönni a francia elnökségnek, hogy azonnal intézkedtek, és tőlük telhetően védelmet biztosítottak az Európai Parlament küldöttségének tagjai, köztük brit kollégáim számára is.

A Tanácsnak sűrű lesz a napirendje: a gazdasági és pénzügyi válság, a Lisszaboni Szerződés, az éghajlatváltozás és a közös agrárpolitika jövője. Most csak a gazdasági kérdésekkel kívánok foglalkozni. Az Egyesült Királyságban a kormány fennállásunk óta a legnagyobb hitelfelvételt jelentette be. A kancellárunk a következő öt év során kétszeresére, azaz 1 billió fontra növeli az államadósságot. Azt is bejelentette, hogy 20 milliárd fontot szétoszt, ugyanakkor 40 milliárd fontot visszavesz a magasabb adók révén. Az úgynevezett pénzügyi ösztönzése biztosítani fogja, hogy a recesszióknak – amint azt a Bizottság helyesen mondta – az EU minden eddigi recessziójánál hosszabb és mélyebb legyen. Csak az egészséges államháztartással rendelkező országokban segíthet az ilyen fajta ösztönzés. Az Egyesült Királyság esetében most súlyos hitelekkel terhelnek minket a belátható jövőben.

Az elmúlt héten megismertük a Bizottság fontos gazdaságélénkítési tervének részleteit: a terv véleményem szerint tartalmaz néhány nagyon pozitív dolgot, de félek, hogy ez a kezdeményezés önmagában nem képes kezelni a legégetőbb problémákat. Arra kellene helyezni a hangsúlyt, hogy rávegyük a bankokat, hogy egymásnak, valamint a vállalkozásoknak és az egyszerű embereknek is hitelezzenek. Ilyen nagy mértékű munkanélküliség mellett bizalmat kell kialakítanunk, és nem hagyhatjuk, hogy gyermekeink és unokáink küzdjenek meg a hitelek és magasabb adók örökségével.

Jo Leinen (PSE). - (DE) Tisztelt elnök asszony! Kirkhope úrtól eltérően azt szeretném mondani, hogy a madridi választási nyilatkozat reményt keltő dokumentum, és annak jele, hogy létezik a válságból kivezető út, amelyet minden erőnkkel támogatnunk kell.

A Parlament támogatja a francia elnökséget abban, hogy a jövő heti csúcsértekezleten végre tisztázzák a Lisszaboni Szerződés ratifikálását. Nem indulhatunk neki az európai választásoknak anélkül, hogy meg ne bizonyosodjunk afelől, hogy ez a szerződés meglesz-e vagy sem. Ez felhívás lenne keringőre Európa valamennyi ellenője számára: a választásokat arra használnák fel, hogy látszatküzdelmet folytassanak egy olyan szerződés mellett és ellen, amelyet már 25 állam ratifikált. Az Alkotmányügyi Bizottság ennél fogva állásfoglalást alakított ki, amelyben arra hívnak fel minket, hogy tegyünk meg mindent annak érdekében, hogy a ratifikálás – esetleg már a választások előtt – megtörténjen. Végül is a csúcsértekezleten kell tisztáznunk a dolgokat. Ezt nem halaszthatjuk a jövő évre.

Tisztelt alelnök asszony! Egy második népszavazásra kerül sor Írországbán. A nyilatkozatunk – Kommunikációs partnerség – annak próbája, hogy tájékoztatni tudjuk-e az embereket. Ezt nem hagyhatjuk Európa ellenőire.

Andrew Duff (ALDE). - Tisztelt elnök asszony! Azt hiszem, hogy a Lisszaboni Szerződésre vonatkozóan végre elértünk némi előrehaladást. A cseh bíróság és az ír parlament globálisan és határozottan letörte a nacionalista és reakciós erők Szerződés ellen indított támadását. Sinn Féin kiváló képviselője természetesen távozott, de erről a kérdésről nem érdekérvényesítőként vagy bürokrataként, hanem demokratikaként szólok.

Most a cseh parlamenttől és az ír kormánytól függ, hogy megteszik-e a következő határozott lépést. A Taoiseach részéről egyértelmű kötelezettségvállalás szükséges arra vonatkozóan, hogy adott időben második népszavazást tartsanak, és szakszerűbb kampánytervre van szükség. A Parlament itt az ír nép határtalan nagylelkűségére és éles eszére apellál, amivel érzékelik, milyen súlyos következményekkel jár egy második „nem”.

Konrad Szymański (UEN). - (PL) Tisztelt elnök asszony! Lengyelország sokat tett azért, hogy kompromisszum szülessen az éghajlatváltozással kapcsolatos intézkedéscsomag tekintetében. Javasoltuk, hogy módosítsuk a kiindulási évet, és a mérlegbe számítsuk bele az erdők által elnyelt CO₂ mennyiségét. Ma olyan rendszert szeretnénk javasolni, amely a legjobb technológiai referenciaértékekre alapszik, és amely kizárna bizonyos érzékeny iparágakat az aukciós rendszerből.

A következő lépés az elnökséghez vezet. Ha a német gépjárműipar számára tudunk megoldást találni, miért ne lenne az lehetséges a közép-európai országok esetében is? Az országunk nem érthet egyet olyan nyilvánvaló kompromisszummal, amely lelassítja Lengyelország aukciós rendszer irányába való haladását.

Nem érthetünk egyet olyan hipotetikus éghajlat-változási célkitűzésekkel, amelyeket a megnövekedett energiaárak, az áramtermelés, a cement-, fém- és üvegyártás Unión kívülre való áthelyezése árán valósítunk meg, és így a célokat lassabb gazdasági fejlődés és tömeges elbocsátások árán érünk el. Ezzel senki nem érthet egyet Lengyelországban: sem a kormány, sem az ellenzék.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM). - Tisztelt elnök asszony! A modern világgazdaság az adósságok gigantikus piramisára épül: az államok, bankok, vállalatok és társaságok adósságaira. Az adósságok összefüggnek egymással. A gazdasági rendszer általunk tapasztalható, strukturális hibáihoz és az eltorzult piacgazdasági rendszerhez hozzájön még a pénzhitelrendszer.

A gazdaság hibás működése abból fakad, hogy pénzcserinélés rendszerét a hitelhez kötjük. Maurice Allais olyan rákos daganathoz hasonlította ezt, amely kérlelhetetlenül felemészti a kapitalista gazdaságot. Ez a rendszer gondoskodik a valódi egyenérték nélküli vásárlóerő létrehozásáról. A bank- és pénzügyi rendszereket tehát komolyan meg kell reformálni. Az adórendszer is reformra szorul, és az értéktőzsde működésén is változtatni szükséges.

Ami a pénzügyi megszorítás réseinek pénzinjekciókkal való betömődésére irányuló tervet illeti – ez észlelhető az én országomban is –, azt hiszem, azt megsüthetjük.

Jana Bobošíková (NI). - (CS) Tisztelt hölgyeim és uraim! Remélem, hogy az Unió tagállamainak kormányzati vezetői a jövő héten elutasítják a gazdasági válságra való egységes reakcióról szóló bizottsági javaslatot. Ha az adózók pénzéből központilag elköltünk 200 milliárd eurót környezetbarát beruházásokra és innovációra, azzal nem teszünk rendbe 27 különböző gazdaságot. Az sem jelent gyógyírt, ha központilag csökkentjük az adókat, és szabályozzuk a költségvetési hiányok és kormánygaranciák mértékét. Határozott véleményem,

hogy a tagállamoknak együtt kell működniük, de a saját helyzetük szerint kell meghatározniuk saját intézkedéseiket ahelyett, hogy azokat Brüsszel diktálná nekik.

Tisztelt hölgyeim és uraim! A Tanácsnak azt is el kellene utasítania, hogy a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának befejezésére vonatkozóan nyomást gyakoroljon a tagállamokra. El kellene ismernie, hogy a Szerződés nem az írek miatt életképtelen. Attól tartok, hogy a Lisszaboni Szerződés a mai Európát a konfliktusok, az árulás és a megosztottság helyévé tenné. Ez azért van, mert a nagyhatalmak kezébe törvényesen ad botot, amivel elverhetik a port a kisebb nemzeteken, és ez csak erőszakhoz, háborúhoz és szegénységhez vezethet. A Lisszaboni Szerződés tehát az Európai Uniót, a szabadság, a jólét és a béke intézményét fenyegeti.

Karl von Wogau (PPE-DE). - (DE) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az európai polgárok Mumbaiból való evakuálásának nehézségei rámutattak arra, hogy az Európai Unió biztonsági és védelmi kérdéseiben szorosabb együttműködés szükséges. A Tanáccsal való együttműködés nagyon jól halad az utóbbi hónapokban. A francia elnökséggel és a Tanáccsal való együttműködés igazán gyümölcsöző volt.

Kétségtelen, hogy a grúziai válság állt az események középpontjában. Ebben a kérdésben gyorsan intézkedett az elnökség és a Tanács. Tűzszüneti tárgyalásokat folytattak, és biztosították, hogy jókor érkezzenek a megfigyelők Grúziába, és hogy az Európai Unió az események középpontjába kerüljön. Ugyanakkor hiányosságokra is fény derült. Láthattuk, hogy a válságkezelés brüsszeli eszközei ebben az esetben valóban kimerítették lehetőségeiket. Elég világos, hogy tovább kell fejlesztenünk mind az Európai Unió preventív elemzési képességeit, mind a válságkezelés eszközeit.

Amint azt tudjuk, az Európai Unió jelenleg azzal foglalkozik, hogy az év végéig átdolgozza a biztonsági stratégiát. Ez a biztonsági stratégia már bizonyított. Az alapelveket meg kell tartani. Vannak bizonyos pontok, amelyeket módosítani kell, és a jelen valósághoz kell igazítani. Ami azonban a biztonsági stratégia módosításánál is fontosabb, az a biztonsági stratégia végrehajtása. Ezért arra kérjük az Európai Parlamentet, hogy állítsa össze a biztonságról és védelemről szóló fehér könyvet. Az e témában elkészült francia fehér könyv talán mintaként szolgálhat, mivel e kérdésben igen széles körű vita szükséges a fehér könyv összeállításához: az európai biztonsági kérdésekről nyilvános vitát kell indítani. Az európai biztonság nem olyan ügy, amiről zárt ajtók mögött kellene dönteni, az valamennyi polgárt érinti.

Proinsias De Rossa (PSE). - Tisztelt elnök asszony! Írország elemi óhaja, hogy az európai ügyek középpontjában maradjon, és hogy biztosítsák, hogy Európa hatékonyan és átláthatóan tudjon fellépni a tagállamok érdekében. Ez a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság közepette különösen igaz, és minden eddiginél fontosabb.

Az ír polgárok azonban biztosítékokat akarnak arra vonatkozóan, hogy a nemmel szavazók táborának Lisszaboni Szerződésre vonatkozó – az abortusz, a katonai szolgálat, katonai semlegesség, a munkavállalók jogai és közszolgáltatások témájával foglalkozó –, a Bizottsággal szembeni, félrevezető követeléseinek valóban nincsen alapja.

Az államfőknek olyan határozatot kell hozniuk annak érdekében, hogy növeljék a Lisszaboni Szerződés ratifikálásának valószínűségét, amely a Lisszaboni Szerződés elrendezését követően, annak mechanizmusát alkalmazva biztosítja, hogy valamennyi tagállam visszaszerezze a jogot arra, hogy korlátozás nélkül jelöljön biztost. Meglátásom szerint az, hogy ha egyszerűen kiterjesztik ezt a jogot 2014-ről 2019-re, nem lesz elegendő ahhoz, hogy biztosítsák az írországi ratifikálást.

Ezenkívül ha a munkavállalókról szóló irányelv kihirdetésekor vállalnánk, hogy ahhoz a munkajogokról szóló – a szolgáltatási irányelvhez csatolt záradékhoz hasonló – szociális záradékot csatolunk, az nagymértékben hozzájárulna ahhoz, hogy foglalkozzunk a Laval-, a Viking- és a Rüffert-ügyben hozott ítéletekből fakadó veszélyekkel, amelyek szintén aggodalomra adtak okot Írországban. Arra buzdítanám a Tanácsot és a Bizottságot, hogy a következő csúcstalálkozón sürgősen foglalkozzanak ezekkel az ügyekkel.

Janusz Onyszkiewicz (ALDE). - (PL) Tisztelt elnök asszony! A Bizottság és a több tagállam által elfogadott, válságkezelő intézkedéscsomag tönkre fogja tenni a stabilitási paktumot. Örömmel vettem annak felülvizsgálatára tett javaslatot, de fontos azt biztosítani, hogy az új paktum ne váljon hamar újabb fikcióvá, és ily módon ne adjon újabb okot a vitathatatlan zavarodottságra.

Ugyanakkor – ha módosítjuk a stabilitási paktumot – nem kellene felülvizsgálnunk az euroövezeti tagság kritériumait? Egyes országok a pénzstabilizációban reménykednek az intézkedés nyomán, attól tartva, hogy megismétlődik a valutáik ellen nemrég intézett, spekulatív támadás. Másik téma: olyan helyzetben, amikor

szankcionáljuk a paktumban érintett iparágaknak nyújtott támogatást, hogyan vélekedjünk arról, hogy az Európai Unió komolyan veszi a lengyel hajógyárak problémáját?

Végül a CO₂-kibocsátásra vonatkozóan valóban megtörténhet-e, hogy lehetetlen lesz olyan megoldást találni, amely biztosítja, hogy Lengyelországnak ne kelljen olcsó villamos energiát importálnia Ukrajnából és Oroszországból?

Inese Vaidere (UEN). - (LV) Tisztelt hölgyeim és uraim! Először is meg szeretném köszönni az Európai Bizottságnak a gazdaságélénkítési tervet, és remélem, hogy azt nem a sikertelen bankok és a banki fizetések támogatására fogjuk használni, hanem valódi támogatást fog biztosítani a vállalkozások számára. A mi vállalkozóink dolgoznak talán a legnehezebb körülmények között, mivel óriási bürokrácia közepette működnek. Ugyanúgy, ahogyan felülvizsgáljuk a közös agrárpolitikát, felül kellene vizsgálnunk irányelveinket és rendeleteinket is, hogy kiderüljön, nincs-e túl sok bürokratikus akadály a vállalkozásaink előtt, és hogy e rendeletek és irányelvek végrehajtása nem vált-e túlzottan bürokratikussá a tagállamokban. Csak a vállalkozóink húzhatnak ki minket a válságból. Tehát szép sorjában mindent felül kellene vizsgálnunk.

Ami az éghajlatváltozást illeti, a kibocsátásra vonatkozó politikák területén határozottan támogatom a rugalmasságról való vitát, mivel az én országom például elérte, és már meg is haladta a megújuló energiaforrások felhasználásának 20%-os célértékét. Nem szeretném, ha további akadályokat állítanánk az országom elé, ahol nagy szükség van a gazdasági fejlődésre.

Irena Belohorská (NI). - (SK) Annak ellenére, hogy időzítés szempontjából nem a legideálisabb a második félév, a franciák uniós elnökségük alatt bizonyították, hogy indokoltan tekintjük őket az Unió vezetőjének és mozgatórugójának. Négy és féle vagyok az Európai Parlament képviselője. Határozottan kijelenthetem, hogy Franciaország volt a legaktívabb az Unió 27 tagállamát érintő kérdések megoldásában.

A karizmatikus és nagyon aktív Sarkozy elnök megválasztásával bekövetkező, történelmi változás vitathatatlanul pozitív dolog. Képességei abban az esetben is megmutakoztak, amikor azonnal reagált az orosz-grúz problémára. A pénzügyi válság is akkor robbant ki, amelyre reagálva a franciák azonnal kijelentették, hogy általános megoldásra és az Unió ellenőrzési és pénzügyi mechanizmusainak felülvizsgálatára van szükség globális nézőpontból is. Az Európai Unió a francia elnökség alatt szerzett hírnevet a világpolitika aktív résztvevőjeként, amikor a francia elnök és Barroso elnök kezdeményezésére összehívták a G8 és G20 csúcstalálkozókat.

Úgy vélem, hogy az Európai Tanács következő ülése sikeres lesz, és valamennyi európai intézmény együttesen fog cselekedni.

Jacek Saryusz-Wolski (PPE-DE). - Tisztelt elnök asszony! A Bizottság a Tanács kérésére és a Parlament elvárásaira válaszolva elkészítette és ma elővezette azt a keleti partnerségről szóló dokumentumot, amelyet a csúcstalálkozón fog előterjeszteni, amint arról Jouyet miniszter úr, soros elnök beszámolt.

Gratulálok, és köszönöm a Bizottságnak ezt a dokumentumot. A Parlament már jó ideje kezdeményezi és pártolja a keleti szomszédainkkal való kapcsolatok elmélyítésére vonatkozó elképzelést. Erős EU-jelenlét szükséges a keleti szomszédainknál is, a földközi-tengeri szomszédainkkal összhangban. A közvetlen szomszédaink számára kézzelfogható kilátást kellene kínálnunk annak érdekében, hogy stabilitás legyen a környezetünkben. Ezért támogatnunk kellene az alapvetően öt területet lefedő, szorosabb partnerség kialakításának ötletét: társulási megállapodások, többoldalú együttműködési keret, átfogó és kiterjedt szabadkereskedelmi térség, a vízumok liberalizálása, ami a vízum nélküli utazáshoz vezet, és utoljára, de nem utolsósorban energiabiztonság.

Külön üdvözlöm az arra vonatkozó javaslatot, hogy növeljük az EU keleti szomszédsági politikája céljára elkülönített pénzügyi támogatást. Két évvel ezelőtt itt, a Parlamentben azzal az ötlettel álltunk elő, hogy erősítsük meg az európai keleti szomszédsági politika parlamenti dimenzióját: a javaslatunk szerint közös parlamenti közgyűlést hívnánk össze, amely az Európai Parlament, valamint a hat ország parlamenti képviselőiből állna. Egy ilyen fórum kitűnő platformot biztosítana arra, hogy megnyerjük partnereinket, és partnereink is elkötelezzék magukat egymás iránt.

Nekünk, az Uniónak arra van szükségünk, hogy barátok vegyenek körül, de nekik is szükségük van arra, hogy barátságban legyenek egymással. Ezért külön örömmre szolgál az Euronest közgyűlés összehívásának gondolata, amely – ha a Bizottság elfogadja – a keleti partnerségi projektek demokratikus és parlamenti vizsgálati eszköze lesz.

Úgy vélem, hogy a keleti partnerségi program nem csak új, fejlettebb formát jelent, hanem mind belső, mind külső megerősítésül szolgál az Unió számára. Ha kibővítjük és továbbfejlesztjük a keleti szomszédainkkal való politikai és gazdasági kapcsolatokat, az lendületet ad gazdaságunknak, és növeli politikai és nemzetközi befolyásunkat.

Jan Andersson (PSE). - (SV) Tisztelt elnök asszony! A foglalkoztatás és a jólét megőrzése az, ami az elkövetkezendő években a legfontosabb feladatot jelenti az európai politikusok számára. Néhány jó évet tudhatunk magunk mögött, de most azt tapasztaljuk, hogy gyorsan növekszik a munkanélküliség. Osztom a Bizottság véleményét, miszerint összehangolt lépésekre van szükség, valamint arra, hogy a rövid távú kötelezettségeket és erőfeszítéseket összekapcsoljuk a hosszú távú kötelezettségekkel. Rasmussen úr javaslatát is támogatom, amelyben a foglalkoztatás fenntartása érdekében egyértelmű célokat kell meghatározni.

Ami a rövid távú erőfeszítéseket illeti, fontos, hogy a fogyasztók bízzanak a gazdaságban. Mindenekelőtt a legrosszabb helyzetben lévőket és azok fogyasztását kell megvédenünk.

Ami a hosszabb távú megoldásokat illeti, nemcsak olyan beruházásokat kell előmozdítani, amelyekre különben is sor került volna egy környezetvédelmi szempontból szilárdabb infrastruktúrában és környezetvédelmi szempontból szilárdabb építményben, hanem azokat is, amelyek oly módon fejlesztik a bérből és fizetésből élő képességeit, hogy erős pozícióra teheressünk szert a jövőben. Az európai szinten rendelkezésre álló eszközeinket a tagállamok összehangolt erejével kell egyesítenünk. Ne tegyünk úgy, ahogy azt egyesek javasolják – nevezetesen, hogy szinte semmit se tegyünk –, mert az a nagyobb költségvetési hiányon kívül azzal a kockázattal is jár, hogy nő a munkanélküliség és csökken a jólét. Gyorsan és kellő erővel kell cselekednünk.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). – (PL) Tisztelt elnök asszony! Az Európai Tanács következő ülésén megvitandó témák között ott lesz az éghajlatváltozással kapcsolatos intézkedéscsomag is.

A szén-dioxid-kibocsátás és az úgynevezett globális felmelegedéshez kapcsolódó valamennyi téma egyre inkább ideológiává válik. Mindannyian törődünk a tiszta levegővel és a természetes környezettel. A kutatások azonban rámutattak, hogy az ember éghajlatváltozásra gyakorolt hatása elhanyagolható.

Ha igaz, hogy az emberi tevékenység a világ CO₂-kibocsátásának csak 4%-át idézi elő, és hogy az Európai Unió e mennyiségből 15%-kal részesedik, akkor ez azt jelentené, hogy több száz milliárd eurót akarunk elkölteni arra, hogy csökkentsük a világ CO₂-kibocsátásának kevesebb mint 0,5%-át, mialatt a gázkibocsátás olyan országokban nő, mint India és Kína.

Nehéz elhinni, hogy az Unió döntéshozói képtelenek felbecsülni e következményeket. Bizonyára nem véletlen, hogy egyes országok – mint például Franciaország – el fogják adni másoknak a szén-dioxid-kibocsátási kvótájukat. E lépés eredménye előre látható: az eladók rövid időn belül gyakorlatilag át fogják venni többek között a lengyel erőműveket is.

Ebben az összefüggésben újra kell definiálnunk az európai szolidaritás jelentését.

Avril Doyle (PPE-DE). - Tisztelt elnök asszony! A következő csúcstalálkozón számos komoly kérdéssel kell foglalkozni, nem utolsósorban azzal, hogy a súlyos gazdasági visszaesés jelentette kihívásra EU-szinten kell összehangolt választ adni. Ehhez hozzájön, hogy bankrendszereink esetében súlyos a bizalmi válság, mivel egyik tagállamunkban sem képesek fenntartani a kereskedelem és az ipar napi üzleti működésének alátámasztására szolgáló likviditás elfogadható szintjét. Így tehát életképes munkahelyek millióit és stabil vállalkozások ezreit fenyegeti a bukás veszélye, ahogy mondani szoktuk. Igen, a válságra való reagálás érdekében valamennyi európai intézményt mobilizálnunk kell – ez áll a Bizottság gazdaságélénkítési tervében is –, és ez a válság olyankor következik be, amikor éppen az alacsony szénfelhasználású gazdaság irányába való, jelentősebb strukturális eltolódás küszöbén állunk, amikor jelentős új gazdasági lehetőségek, sőt a piacon elsőként való megjelenés komoly előnyei kínálkoznak.

Ezzel áttérek a csúcstalálkozóra, ahol megvitásra kerül az éghajlatváltozással és az energiával kapcsolatos intézkedéscsomag, amelyről hosszas megbeszélést fogunk folytatni holnap, így csak egy meglátásra szorítkozom. Alá kívánom húzni annak fontosságát, hogy teljes mértékben tiszteletben tartsuk a Tanács és a Parlament együttdöntési eljárását, hangsúlyozni kívánom, hogy bármilyen, a fontos kérdésekre – a szögletes zárójelbe tett kérdésekre – vonatkozó politikai megállapodást, amelyről állam- és kormányfők vitatkoznak és döntenek a csúcstalálkozón, a későbbi háromoldalú megbeszélések kompromisszumos módosításaként kell, hogy előterjessze a továbbra is keményen munkálkodó francia elnökség, és azokat vagy elfogadja a

Parlament, vagy nem. Ezt jelezni fogjuk, és habár teljes mértékben támogatom azt a célt, hogy az első olvasatban jussunk megállapodásra, figyelmeztetem Önöket, hogy arra bármilyen áron nem fog sor kerülni.

Most áttérek a Lisszaboni Szerződés kérdésére. Igen, volt időnk megemészteni és elemezni a június 12-i szavazás eredményét, de Jouyet miniszter úr, nem fogunk a jövő év elején az újbóli ratifikálással foglalkozni, mert különben azt kockáztatjuk, hogy a rendkívül népszerűtlen kormányunkkal megint nem járunk sikerrel. Ne várjanak visszatartott lélegzettel arra, hogy a Taoiseach menetrendjében – nevezetesen ha lesz ilyen – szerepeljen a népszavazás adott időpontja. Ma itt ültem, és a Sinn Féin részéről cinikus előadásokat hallottam a militarizálódás kockázatáról, amely a Lisszaboni Szerződés kisbetűvel szedett részéből leselkedik ránk, valamint hallottam Allister úr az ír választókra vonatkozó, alaptalan aggályait – ezek mind további például szolgálnak arra, milyen szintű szellemi becstelenség éri az ír választót. Van azonban egy valódi aggodalomra okot adó választókerület. Megköszönöm a francia elnökségnek, hogy felajánlotta minden segítségét az esetleg szükséges törvényi garanciákkal és biztosítékokkal. Köszönöm a képviselőknek és önnek is, tisztelt elnök asszony, a megértésüket, mivel továbbra is türelmük határát feszegetjük.

Jan Tadeusz Masiel (UEN). – (PL) Tisztelt elnök asszony, tisztelt biztos úr! Megköszönöm a francia elnökség sikeres munkáját, és szerencsét kívánok neki a csúcstalálkozón. Az elnökség megbízatásának kezdetekor Franciaország nem tudta, hogy pénzügyi világválság fog kirobbanni, és hogy ez a válság lesz számára a legnagyobb kihívás. Méltányolom Franciaország választát és az Európai Unió válságra való reagálását.

Ami a csúcstalálkozón megvitandó másik témát, nevezetesen az éghajlatváltozást illeti, örülök, hogy a francia elnökség megérti, és remélem, hogy figyelembe fogja venni azokat a nehézségeket, amelyeket az okoz egyes országokban, hogy gyorsan meg kell szüntetniük a szén alapú áramtermelést. Annak ténye, hogy az éghajlatváltozásról szóló világkonferenciára Poznanban kerül sor, azt mutatja, hogy Lengyelország hajlandó részt venni a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésének folyamatában. Időre van azonban szükségünk ahhoz, hogy módosítsuk az energiaelosztási és szabályozási rendszereinket, és ez ügyben számítnunk az egész Európai Unió szolidaritására.

Othmar Karas (PPE-DE). – (DE) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim! Hadd közelítsem meg a dolgot más oldalról. A csúcstalálkozóra akkor kerül sor, amikor növekszik a polgárok Európai Unióba vetett bizalma. Az osztrák népesség több mint kétharmada azon a véleményen van – és ezzel nincsen egyedül –, hogy csak az Európai Unió segítségével, azaz együtt vagyunk képesek a válságot kezelni.

Nem csak az euroövezetben, hanem elsősorban azon kívül is egyre inkább tudatában vannak az emberek a közös valuta, az euró fontosságának. Az emberek úgy vélik, hogy csak együtt, európai földrészként játszhatunk szerepet, és van esélyünk a világban. Az energiafüggőség csökkentése, az éghajlatváltozás elleni küzdelem, a pénzügyi válság kezelése, a megbízható védelmi, biztonsági és külpolitika kialakítása fokozott európai összefogást, eltökéltséget és cselekvőképességet kíván meg.

Ha élünk ezzel a lehetőséggel, felelősen teszünk eleget a polgárok elvárásainak. Találjuk meg a reformszerződés ratifikálásának közös menetrendjét! A pénzügyi válságra válaszképpen dolgozzunk ki következetes, hatékony, szakmai jogszabályokat! Az Európai Központi Bank mintájára keressünk európai szabályozókat! Mutassuk meg, hogy egy szociális piacgazdaság hogyan működik felelősen európai szabályozási keretként, az éghajlatvédelem területén!

A válságon és számos munkaterületen kívül lehetőség is kínálkozik számunkra. Élünk vele, tanuljunk a múlt hibáiból! Sokat tudtunk, de túl keveset és túl későn cselekedtünk. Eljött az idő, hogy Európa polgáraival merjük újramegzéni a dolgokat.

Umberto Pirilli (UEN). – (IT) Tisztelt elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az a válság, amiről most beszélünk, olyan, mint a cunami: súlyos és pusztító erejű. Eddig a pénzügyi piacok összeomlását okozta, és aláásta a realgazdaság alapjait. Szerény véleményem szerint teljesen alkalmatlannak tűnik, hogy az EU csúcstalálkozóján véglegesített, összesen 200 milliárd eurót fordítsunk erre. Ez az összeg kevesebb, mint amit egyetlen olyan napon vesztenek az európai értéktőzsdéken, amikor jelentős deficitet zár a kereskedés. Merészebbnek, bátrabbnak, még inkább európainak kell lennünk!

Képviselőcsoportommal egyetértésben támogatom – és Barroso elnök úr már közvetlen felhatalmazást kapott erre –, hogy a tagállamok saját tartalékaikra támaszkodjanak, és viszonzásul európai kötvényt kapjanak, amellyel a piacon kereskedhetnek. Kötelesek lesznek azonban azonos összeget beruházni a szociálisan nélkülözők támogatását szolgáló infrastruktúrákba és politikákba, valamint a termelési rendszerbe. Ezek a kötvények – amelyeket az állami tartalékok értékéhez fogunk rögzíteni – bizalmat kellene, hogy kialakítsanak, és hozzá kellene, hogy járuljanak a likviditás elvárt szintjének eléréséhez – a GDP 2–5 százalékpontja –, és

ily módon érvényt tudnánk szerezni a mindannyiunk által szükségesnek vélt politikáknak. Mindez a Maastrichti Szerződésen kívül, egy megfelelő gazdaságélénkítési terv szerint történik.

ELNÖKÖL: MAURO ÚR

alelnök

Vito Bonsignore (PPE-DE). - (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Ez a pénzügyi válság bizonyára példa nélküli, azonban meglátásom szerint előre látható és elkerülhető lett volna, előre kellett volna látni, és el kellett volna kerülni. A gazdasági válság – amint azt Barroso elnök úr korábban említette – „hirtelen és váratlan” esemény volt. Engedje meg, Barroso elnök úr, hogy ellentmondjak ennek! A gazdasági válság hirtelen jött, de annak valamennyi jelét láthattuk, kezdve a Nemzetközi Valutaalap 2007. tavaszi előrejelzéseitől. Most azonban a Tanács soros elnöke és Barroso elnök által használt nyelvezet pontosabb, és szerény véleményem szerint teljes mértékben tekintetbe veszi a helyzet súlyosságát.

Egyetértek Karas úrral. Európa polgárai ránk emelik tekintetüket, és nekünk cselekednünk kell. Meg kell, hogy mondjam, biztos úr, hogy az Ön által összeállított, 200 milliárd eurós európai terv nem megfelelő. Világosan kell fogalmaznunk erre vonatkozóan! Lehet, hogy mindent beleadott, de nem megfelelő. Azt hiszem, hogy az ön által kezelendő kérdés arról szól, hogy további, elkülönített forrásokat kell szerezni úgy, hogy ezekben a kivételes időkben közvetlenül a piacról szerzünk hitelt.

Hadd említsük meg egy pillanatra az Európai Központi Bankot is. Elég szűkszavúan szólunk erről az intézményről, de ne menjünk bele annak okaiba. Véleményem szerint az Európai Központi Banknak holnap egy százalékponttal csökkentenie kellene a kamatlábat. Ha csak fél százalékponttal csökkenti azt, még nagyobb csődösként okoz a piacoknak. A feladata – amint az Önök a Bizottságban és mindenki más is elmondta – az árstabilitás megtartása. Elképzelem azonban, hogy ugyanez az eredmény anélkül is elérhető, hogy a kamatlábakat az inflációs mutatóhoz igazítsuk – a megtett lépésre vonatkozóan néha nagyobb rugalmasság és előrelátás szükséges.

Egyetértek Barroso elnök úrral abban, hogy továbbra is vissza kell fognunk a kiadásokat. Ebbe az irányba kell elmozdulnunk az európai intézményekben és a tagállamokban is, beleértve saját magunkat is itt, az Európai Parlamentben. Jobban kellene talán támogatnunk azt a bátorságot, amelyről most tesz tanúbizonyságot a Bizottság.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Tisztelt elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Meg szeretném köszönni a Tanács francia elnökségének, hogy az elmúlt nehéz hónapok során számos problémára rámutatott, és számos problémát megoldott. Tudjuk azonban, hogy a cselekvési képesség nagymértékben függ a Lisszaboni Szerződéstől is. Az ír parlament mindkét házának jelentését olvashatjuk. Tisztelt elnök úr! Ön kijelentette, hogy ez igen felelősségteljes, messze tekintő és tájékozott jelentés, amely aggodalmakat is megfogalmaz, ugyanakkor utat mutat arra, hogyan tudják az európaiak együtt megoldani ezt a problémát.

Fel szeretném kérni a francia elnökséget, hogy vállalja el egy olyan menetrend kidolgozását, amely lehetővé teszi, hogy figyelembe vegyünk és komolyan vegyük az írek azon álláspontjait és aggodalmait, amelyeknek semmi köze a Szerződéshez – mint például a biztosok kérdése vagy a demokratikus deficitből való kilábalás, amelyet ők maguk és a Parlament és az ír kormány közötti jobb kapcsolatok révén kívánnak orvosolni. Ennek alapján lehetőségünk nyílik a Szerződés ratifikálására, ha az ír parlament által elég világosan megmutatott utat követjük. Azt hiszem, hogy ír barátainkat ösztönzendő ezt az utat kellene járnunk, és ezalatt arra is kell gondolnunk, hogy a brit választások előrehozása miatt ne maradjunk el saját ütemtervünkől. A pénzügyi válság világosan megmutatja, hogy egyre több polgár ismeri fel, hogy Európa nélkülözhetetlen, amint azt a Tanács francia elnöksége bizonyította Grúziában és a pénzügyi válság során.

Neena Gill (PSE). - Tisztelt elnök úr! Jouyet miniszter úr korábban említette a mumbai terrortámadást, és együttérzését fejezte ki Indiával. Őszintén örülünk ennek. Az együttérzés szavait azonban tettekkel kellene alátámasztani. Mivel világszerte sokan veszítik életüket terrortámadásokban, amelyeknek egyre inkább ki vannak téve a világ minden égtájáról származó, ártatlan emberek, úgy vélem, hogy a Tanács nemtörődömségére utal, ha ezt a kérdést nem tűzi a jövő heti tanácsi ülés napirendjére. Ez semmiképpen sem kevésbé fontos probléma, mint a többi, általunk megvitatott kérdés. Az Egyesült Államok lépéseket tesz, Európa viszont nem.

Ahogy mondani szokás, Condoleezza Rice jelen van, de hol van Javier Solana? Növekszik a feszültség két nukleáris hatalom között. Európának többet kellene tennie, és többet is tudna tenni, különösen, ha

megvizsgálja bizonyos megállapodásokat, mint például az Indiával való stratégiai partnerségét, és ha megfelelő forrásokat állítana az e helyütt kifejezett érzései mögé, hogy azok valósággá válhassanak.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). - (FI) Tisztelt elnök úr! A csúcstalálkozó célja, hogy átgondolják, hogyan kellene végrehajtani a Lisszaboni Szerződést. A megoldás egyik kulcsa az lehetne, ha minden tagállamnak saját biztosa lenne. Remélem, hogy ez olyan dolog, amit komoly megfontolás tárgyává tesznek, és megvalósítanak. Franciaország a francia elnökség ideje alatt azon az alapon ellenezte keményen az elképzelést, hogy túl nagy lenne a Bizottság, ugyanakkor tudjuk, hogy jelenleg 37 miniszter ül a francia kormányban. Soha nem volt fenntartható az a nézet, hogy a Bizottság túl nagy lesz, ha valamennyi tagállam egy-egy biztossal képviselteti magát. Véleményem szerint ez közelebb hozná egymáshoz a tagállamokat, és növelné a legitimitást, és remélem, hogy az emberek értelmét fogják látni ennek, és visszavonják a korábbi döntéseket, különösen azért, mert azok nem voltak teljesen racionálisak.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Tisztelt elnök úr! A Kiotói Jegyzőkönyv aláírásának napja óta Lengyelország 33%-kal csökkentette szén-dioxid-kibocsátását. Az Európai Unió más országai ezalatt az idő alatt annak ellenére növelték a kibocsátásuk mennyiségét, hogy nem elsősorban a szén az energiatermelő ágazataik alapja. Ez okból annak kísérlete, hogy a Kiotói Jegyzőkönyv aláírásának napjánál későbbi időponttól kezdődően mérjük a kibocsátási szinteket, azt mutatja, mennyire tisztességtelen a kérdés kezelése.

Ugyanakkor valóban különös ötlet, hogy a pénzügyi válság hatását azzal kívánjuk enyhíteni, hogy 80 000 lengyel hajógyári munkást megfosztunk állásuktól. Továbbra is azt remélem, hogy a Bizottság visszavonja ezt a határozatot, amely a jelenlegi feltételek mellett valóban ésszerűtlen.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Tisztelt elnök úr! Elnézést kérek, a hangommal kis probléma van, de talán így is rendben lesz. Talán mérgelődésre adott okot a Sinn Féinhez tartozó kollégám által, a Lisszaboni Szerződésre vonatkozóan tett néhány megjegyzés.

Hadd mondjak csupán annyit, hogy Írországból mi mindent fordítva csinálunk. A szavazás óta éppen most folytatunk igen hasznos vitát a Lisszaboni Szerződésről. Bárcsak fordítva történt volna! Írországból most bizonyos logikáról és értelemről beszélünk.

Az elnyűtt bürokrátáknak és lobbistáknak pedig azt mondhatom, hogy véleményem szerint Önök jelentik számunkra az egyik legjobb dolgot. Őszintén mondom, hogy vissza kellene ütniük, mert ironikus dolog, hogy a Sinn Féin azokról a közszolgáltatásokról beszél, amelyeket bürokrata működtetnek, és ennek ellenére elítéli ezen intézmények bürokráciát.

Meglátjuk, mit mond az ír kormány a jövő héten. Jelenleg nem élvezi túlzottan a köz bizalmát, úgyhogy ha egy következő szavazásra kell sort keríteni, nem biztos, hogy ez a legalkalmasabb idő annak megvitatására. Meggyőződésem azonban, hogy Írországból a józan ész az uralkodó, és hogy az emberek a mostani helyzetre reflektálnak, és tudják, hogy a jelenlegi válság közepette Európa középpontjában kell maradnunk.

Richard Corbett (PSE). - Tisztelt elnök úr! Olyan helyzetben, amikor 25 vagy 26 ország igent mondott a Lisszaboni Szerződésre, és csak egy mondott nemet, nem indokolatlan, és egyáltalán nem antidemokratikus feltenni a kérdést, hogy hajlandó-e ez az egyetlen ország újragondolni véleményét, feltéve, hogy mi mindannyian hajlandóak vagyunk eloszlatni azokat az aggodalmakat, amelyeket a nemleges szavazatukkal fejeztek ki. Ez nem azt jelenti, hogy figyelmen kívül hagyjuk az ír népszavazás eredményét, hanem hogy reagálunk az ír népszavazás eredményére, megvizsgáljuk a kifejezett aggodalmakat, és megpróbáljuk azokat eloszlatni.

Ehhez azonban természetesen az kell, hogy Írország megmondja nekünk és a többi országnak is, pontosan milyen aggodalmakat fejezett ki, listát kell készítenie igényeiről, amelyekre azután reagálni tudunk, vagy legalábbis tárgyalni tudunk azokról. A megoldás természetesen elfogadható kell, hogy legyen mind a 27 ország számára. Ez nem az egész Szerződés újratárgyalását jelenti, hanem inkább annak értelmezését, megvilágítását, azt, hogy hogyan kellene azt módosítani annak érdekében, hogy a megvalósítás eloszlassa az aggályokat. A magam részéről bízom abban, hogy ez megvalósítható, de Írországnak kell megtennie az első lépést. Örömmre szolgál, hogy az ír parlament megteszi az erre vonatkozó kezdő lépést, és nem hagyja azt a kormányra.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE) - (RO) Tisztelt elnök úr! Romániában éppen most voltak a parlamenti választások, és biztosíthatom Önöket arról, hogy a megalakuló parlament stabil gazdaságpolitikát fog folytatni.

Meg szeretném köszönni a francia elnökségnek és az Európai Bizottságnak, hogy ilyen gyorsan és hozzáértő módon reagáltak a gazdasági és pénzügyi világválság okozta problémákra.

Szerettem volna, ha az intézkedéscsomagban több szó esik azon tagállamokról, amelyek nem tagjai az euróövezetnek, valamint arról, hogy vészhelyzetben hogyan biztosítható a likviditás.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) A munkavállalók szabad mozgását gátoló akadályok megszüntetése megfelelő, tisztességes munkafeltételeket biztosít valamennyi európai munkavállaló számára, és hatékony eszközt jelent a szociális dömping és az adócsalás elleni küzdelemben.

Szorgalmazni szeretném, hogy az Európai Tanács külön pontban tűzze napirendjére a román és bolgár munkavállalók szabad mozgását gátoló akadályok megszüntetését. A két ország csatlakozása óta eltelt két évet követően szükségessé vált ez a lépés, különös tekintettel a gazdasági és pénzügyi válságra.

Az energiabiztonsággal, valamint az energiával és az éghajlatváltozással kapcsolatos intézkedéscsomagot szintén az Európai Tanács napirendjére kellene tűzni. Nem arról van szó, hogy Európának kevesebbet kellene termelnie, hanem egyszerűen még inkább környezetbarát és hatékonyabb módon kellene termelnie. Ennélfogva a tagállamokat abban kellene támogatni, hogy olyan jelentős beruházásokat valósítsanak meg, amelyek célja az energiaszektorban jelentősen érintett iparágak létesítményeinek korszerűsítése, a termelékenység növelése és a közlekedési infrastruktúra fejlesztése.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Tisztelt elnök úr, alelnök asszony, biztos úr, tisztelt képviselőtársak! A vita három kulcsfontosságú témával foglalkozott, amelyekre még visszatérek, de először hadd köszönjem meg von Wogau és Kirkhope uraknak a francia elnökséghez intézett köszönő szavait, amelyekben a mumbai tragédiában érintett, európai polgárok érdekében tett intézkedéseket méltatták.

Az Európai Parlament Főtitkárságával együtt keményen dolgoztunk az Önök helyszínen tartózkodó képviselőire és kormányzati tisztviselőre tekintettel, de meg kell mondanom – amint arra már többször rámutattunk –, hogy ilyen válság esetén a konzulátusokkal és helyi diplomáciai szolgálatokkal összehangoltabban kell folytatnunk a munkát, amire éppen most kerül sor Thaiföldön. Sikertől megoldanunk, és továbbra is ezt kell tennünk. Mivel ott voltam, amikor a Bombayból érkező repülőgép leszállt a Roissy repülőtérén, láthattam, hogy azért tizenegy európai nemzet képviselői szálltak ki a bérelt gépből.

Hadd idézzem fel a Gill asszony és von Wogau úr által elmondottakat is, miszerint Európának jelen kell lennie, többet kell tennie a terrorizmus veszélyeinek elhárítása érdekében mind a világnak azon a táján, mind más régiókban. És ez olyan problémát vet fel, amelyet nem említettünk a vita során, de amely megvitatásra kerül az Európai Tanács ülésén: ez az európai biztonsági stratégia kérdése. A stratégiát olyan módon kell módosítanunk és frissítenünk, hogy az választ adjon a terrorveszélyre, az Internetes bűnözésre és az új veszélyekre. Európai szinten javítanunk kell továbbá – és örülök, hogy Gill asszony feltette ezt a kérdést – a tervezésre, a polgári és katonai műveletek lebonyolítására vonatkozó rendszereinket. Amint az Önök is jól tudják, fontosak az európai biztonsági és védelmi politika e szempontjai, és a francia elnökség biztosítani kívánja, hogy haladást érjünk el e területen, és hogy e téren még az év vége előtt világos irányt is vegyünk.

Most visszatérek az intézményi problémákról és a Szerződésről elmondottakhoz. Meghallgattam és megköszönöm Doyle asszony és McGuinness asszony rendkívül világos és felelősségteljes felszólalásait. Ugyanebben a témában meghallgattam Brok, Corbett, von Wogau, Duff és Jo Leinen urak felszólalásait is.

Az első meglátásom a következő: azt hiszem, hogy előre haladunk. Előrelépést teszünk azzal, hogy komolyan vesszük az írek kéréseit, és ezt a megjegyzést Doyle asszonyhoz és McGuinness asszonyhoz intézem. Megértjük őket, és megértjük az ír parlamentben kialakult politikai helyzetet is, valamint azt, hogy milyen erőfeszítéseket tesznek e nehéz úton. Ezt világosan látjuk. Szükséges azonban, hogy mindenki bizonyítsa felelősségérzetét. Mi is bizonyítani fogjuk: olyan kiegyensúlyozott megoldást fogunk javasolni, aminek révén együtt – ismétlem, együtt – tudunk előrelépni és haladást elérni abban az irányban, hogy ha eljön az idő, végrehajthassuk a Lisszaboni Szerződést, de teljesen megértem, hogy az ütemterv kényszert jelent az ír barátaink számára. Ezeket a kényszerítő tényezőket tiszteletben kell tartani – vannak bizonyos politikai határidők is – és figyelembe kell venni.

Jo Leinen rámutatott erre a tényre. Intenzívebb kommunikációra van szükség, le kell ereszkednünk a földre, és éppen ezt csináljuk Wallström asszonnyal, aki e területen nálam illetékesebb, de aki nagy erőfeszítéseket tett. A kommunikációs politikáról megállapodásra jutottunk az Önök Parlamentjével, a Tanács és a Bizottság között, és Wallström asszony kidolgozott egy olyan stratégiát is, amelyet – amint azt Dublinban láttam –

mindenki lelkesen üdvözölt. Igaz, hogy ezen a területen több erőfeszítést kell tennünk, a kommunikációra vonatkozóan is.

Mindarra – különösen a lengyel barátaink által elmondottakra – vonatkozóan, ami az éghajlatváltozással és energiával kapcsolatos intézkedéscsomaggal kapcsolatosan elhangzott, természetesen figyelembe kell vennünk – amint azt már elmondtam – azon országok helyzetét, amelyeknek problematikusabb az energiastruktúrájuk, ha el akarjuk érni a célokat. A célokat fenn kell tartanunk. Meglátásom szerint rendelkezésre állnak azok az eszközök, amelyek biztosítják az ahhoz szükséges rugalmasságot, hogy helyt adjunk az adottságoknak és a lengyel barátaink kéréseinek. A francia elnökség minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy a célok fenntartása mellett megszülessenek a szükséges kompromisszumok, de biztosíthatom Önöket, hogy figyelembe vesszük Lengyelországot, a többi kelet-közép-európai ország és a balti államok adottságait és energiabiztonságra vonatkozó kéréseit.

El kívánom mondani Doyle asszonynak – aki felszólalása során szintén rávilágított erre a tényre –, hogy amint azt ő is tudja, az együttdöntés az, ami miatt jelenleg leginkább aggódik a francia elnökség. A Tanács és az Európai Parlament háromoldalú tárgyalást kezdeményezett, amelyet az elmúlt hónap során, nagy erőbedobással dolgoztunk ki, és – amint azt Doyle asszony nagyon jól tudja – e háromoldalú megbeszélés eredményei képezik az intézkedéscsomag gyakorlatilag 90%-át. Ami még hátravan – az utolsó tollvonás –, az a tisztelt képviselők által a viták során felvetett problémák fennmaradó 10%-a.

Ami a gazdasági és pénzügyi válságot illeti, az elmondottak fontosnak tűnnek számomra, és amint azt említettük már, a sürgősség mind a Tanácsot, mind a Bizottságot tettekre sarkallja. Amit el szeretnék mondani, az az, hogy köszönöm Pirilli úrnak a tartalékok felhasználására vonatkozó, eredeti ötleteit, Bonsignore úrnak el kívánom mondani, hogy a terv attól is függ, hogy a közösségi eszközök közül mi áll rendelkezésre. Nem készíthetünk tervet anélkül, hogy figyelembe ne vegyünk a közösségi szintű kompetenciákat, a meglévő eszközöket és a rendelkezésre álló költségvetést. Addig nyújtózkodjunk, ameddig a takarónk ér!

Másrésről azt gondolom, hogy az Európai Központi Bank helyesen reagált, és megfelelően cselekedett. Valójában jelzést várunk a kamatlábakra vonatkozóan. Meglátjuk, hogyan dönt az Európai Központi Bank. Mindezt üdvözlöm, és nem kívánok további megjegyzést fűzni hozzá.

Karas úrnak tökéletesen igaza volt, amikor rámutatott arra – és Ausztria ennek tökéletes példája –, hogy a válság adta lehetőségeket is meg kell tudnunk ragadni, és hogy az euró – és ez biztos így van, Almunia biztos úr nálam jobban tudja –, az Európai Unióhoz való tartozás érzése – különösen olyan országban, mint az Öné, és ez meglepett engem – a jelen gazdasági és pénzügyi válság hatására átalakult és megváltozott, és rámutatott arra a tényre, hogy az euró – az euróövezeten belül és kívül – vonatkoztatási alappá és jelképpé vált, ami határozottan reményt keltő dolog.

El szeretném mondani Belohorská asszonynak, hogy minden, amit Önök elmondtak, pontosan el fog jutni Sarkozy elnök úrhoz, és meg szeretném köszönni, amit a francia elnökségről és annak intézkedéseiről elmondott, és végül hadd mondjam el Wolski úrnak, hogy minden fontos, ami a szomszédainkra vonatkozik, és meg fogjuk vitatni a keleti partnerségi javaslatot – ami az Európai Bizottság által kidolgozott, kitűnő javaslat – a külügyminiszterek tanácsának hétfői ülésén, a külügyi tanácsban és természetesen az Európai Tanács ülésén is.

Margot Wallström, a Bizottság alelnöke. – Tisztelt elnök úr! Először is meg szeretném köszönni valamennyi felszólalónak az igen konstruktív, releváns és érdekes hozzászólásokat. Két olyan kérdés van, amire először szeretnék válaszolni, és azt követően talán áttérek a Lisszaboni Szerződésre.

Jouyet úr már említette azt a tényt – és ezzel von Wogau úrnak válaszolok –, hogy a Tanács az Európai biztonsági stratégia öt évről szóló jelentést fogja elfogadni. A következőket kívánom hozzáfűzni a Jouyet úr által elmondottakhoz: a Lisszaboni Szerződés természetesen szintén segítene, hiszen nagyban megerősítené és egyszerűsítené e terület intézményi struktúráját. Ez lehetőséget ad arra, hogy a Tanács megvizsgálja, hogyan segíthetné valamennyi eszközünk egységességének garantálását, valamint a „hagyományos értelemben vett biztonsági szempontok” és a „nem katonai biztonsági szempontok” egyensúlyát. Ez a válaszom von Wogau úr kérdésére.

Bernard Wojciechowski úr a keleti partnerségről kérdezett. A Bizottság mai ülése alapján beszámolhatunk arról, hogy elfogadtunk egy, a keleti partnerségről szóló javaslatot – a tevékenységek fokozott finanszírozásával együtt –, amely a gazdasági integráció, a mobilitási kérdések, társadalmi és gazdasági fejlesztési politika, az együttműködési platformok, a szabad kereskedelem és az egyetemi hallgatók mobilitásának témáival, azaz

a keleti partnerség valamennyi elemével foglalkozik. Üdvözlöm annak a tényét, hogy sikerült megvitatnunk és jóváhagynunk egy ilyen tervet.

Ez a vita megmutatta, hogy ez fontos pillanat az Európai Unió számára. A fenntarthatóság egész koncepcióját illusztrálta. A fenntartható fejlődés azt jelenti, hogy nem adósodhatunk el, és aztán az elkövetkezendő generációkat kérjük arra, hogy megoldást találjanak. Nem várhatjuk, hogy a jövő generációk találjanak helyettünk megoldást a környezetszennyezés, a hulladék és a környezeti vagy éghajlatváltozás problémáira. Nem okozhatunk olyan társadalmi problémákat, amelyeket a jövő generációnak kell helyettünk megoldania. A fenntartható fejlődés meghatározása azt jelenti, hogy meg kell találnunk annak a módját, hogy igényeinket oly módon elégítsük ki, ami nem gyakorol hatást az elkövetkező generációkra és azok igényeinek kielégítésére vonatkozó óhajára.

A jövő hónapban három olyan, központi és kapcsolódó kérdést kell megoldanunk, amelyek egyértelműen a figyelem középpontjába kerültek: egyrészt a gazdaságélénkítési tervet – amelynek vonatkozásában az EU határozott fellépése az elkövetkezendő évben valódi hatást gyakorolhat Európa társadalmi és gazdasági jólétére –, másrészt a klímaváltozással és energiával kapcsolatos intézkedéscsomagot – ami Európának olyan irányt szab, amit követve úttörőként határozhatja meg a világban az alacsony szénfelhasználású jövő felé mutató, hitelt érdemlő és megvalósítható utat –, harmadrészt a Lisszaboni Szerződést, amelyre vonatkozóan meg kell határozni az előremutató utat egy olyan szerződés megvalósításához, aminek révén az európaiak egy demokratikusabb és hatékonyabb Európai Unió előnyeit élvezhetik.

Ami a gazdaságélénkítési terv – amit olyan sokan kommentáltak – és az éghajlatváltozással és energiával kapcsolatos intézkedéscsomag részletesebb megvitatását illeti, feltétlenül bízom kollégáimban, Almunia és Dimas biztosokban. Ha jól tudom, erre a mai nap folyamán és holnap délelőtt kerül sor, így csak néhány további megjegyzést kívánok fűzni a Lisszaboni Szerződéshez.

Úgy vélem, hogy a következő két téma tökéletesen illusztrálja, miért van szükségünk a Lisszaboni Szerződésre. Az éghajlatváltozás és a gazdasági válság olyan Európai Uniót kíván meg, amely gyorsan, hatékonyan és demokratikusan képes megfelelő döntéseket hozni. Ha Európának az alapvető változtatások érdekében teljes ráncfelvarrásra van szüksége, ahhoz megfelelő eszközökkel kell rendelkeznie.

Mindig is világos volt, hogy a Parlament és a Bizottság a Lisszaboni Szerződés elkötelezett híve. Európa számára valódi előrelépést akartunk, nagyobb hatáskört a közvetlenül megválasztott Parlament számára. Azt akartuk, hogy a nemzeti parlamentek munkájába nagyobb beleszólásuk legyen a polgároknak, karcúsított intézményeket akartunk, és világosabban akartuk látni, ki, mit csinál Európában. Ennek késlekedése természetesen csalódottsággal jár, de ez nem téríthet el minket az alapvető célunktól, a Lisszaboni Szerződés hatályba helyezésétől. Ez azt jelenti, hogy reményeink szerint elérhetjük a teljes ratifikálás célját, azaz nyerünk Írországból.

Én magam a múlt hónapban jártam Írországból, és megpróbáltam elmagyarázni, miért van szükségünk a Szerződésre. Azt is kezdtem megérteni, hogy miért voltak fenntartásaik az ír szavazóknak. Amit hallottam, az nagyon is egybeesett a közvélemény-kutatások eredményével. A szavazóknak néhány kérdésben – mint az adózás és a védelmi kérdések – olyan aggályaik voltak, amelyeknek nem volt semmilyen valószínű alapjuk a Szerződésben. Más kérdésekben – mint az ír biztos kérdése – a Szerződés végrehajtásából fakadó, legrosszabb forgatókönyvet vették alapul. Sokan érezték úgy, hogy nem volt kielégítő vagy világos a tájékoztatás, és hogy az ellenzavazat volt a legbiztosabb választás.

Az ír parlament külön albizottságától kapott, kitűnő jelentés nagyon fontos szerepet játszik ezen aggodalmak megfogalmazásában és az azok eloszlására szolgáló, különféle lehetőségek felvázolásában. Kérdésükre elmondtam, hogy az a benyomásom, hogy Európában mindenhol nagy jóindulattal kezelik az írek aggályait. A Bizottság minden tőle telhető módon együtt kíván működni a Parlamenttel és az ír hatóságokkal annak érdekében, hogy Írországból javítsa az Európáról szóló kommunikációt. Szándéknyilatkozatot dolgozunk annak biztosítása érdekében, hogy haladéktalanul megkezdhessük ezt a munkát a kormánnyal és az ír néppel.

Ugyanakkor azt is világosan elmondtam, hogy a különböző tagállamokkal folytatott megbeszélések során arról is benyomást szereztem, hogy az embereknek nincsen igénye egy olyan intézményi rendezés felújítására, amire vonatkozóan hét év hosszadalmas és fáradtságos tárgyalást követően sikerült kompromisszumra jutni, továbbá hogy a Szerződést ratifikáló 25 tagállam, amelyek közül korábban számosan ratifikálták az Alkotmányt is – és emlékeztetem Önöket, hogy két tagállam népszavazás útján ratifikálta azt – nem akarja újraindítani az eljárást. Az európai parlamenti választások közeledtével eljött az idő, hogy ne az intézményekről beszéljünk, hanem a polgárokat igazán érdeklő EU-politikákról, valamint arról, hogyan válaszoljunk ezekre a fontos kihívásokra és problémákra.

A jövő heti Európai Tanács világos menetrendet kell, hogy meghatározzon arra vonatkozóan, hogyan mozdítsuk sürgősen előre ezt a folyamatot. Bízom abban, hogy meg fogja adni a Szerződés teljes ratifikálásához szükséges, kollektív impulzust. Mi a Bizottságban megpróbálunk minden tőlünk telhetőt megtenni a cél érdekében.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az Európai Unió vezetői nem fogadják el a nép akaratát, ami az egyetlen olyan népszavazás során nyilvánult meg, amelyet meg lehetett tartani a Lisszaboni Szerződés tervezetéről – a népszavazást az alkotmányuk írja elő –, amely során az emberek – Franciaország és Hollandia népének Európai Alkotmányról való véleményéhez hasonlóképpen – ismételten NEMET mondtak. Olyan antidemokratikus légkörben, amely teljesen figyelmen kívül hagyja a polgárok szavazatát, megint azt tapasztaljuk, hogy visszatér a nyomásgyakorlás és a zsarolás, és Írországot arra próbálja kényszeríteni, hogy tartson újabb népszavazást, vagy – ami még rosszabb –, módosítsa saját nemzeti alkotmányát, hogy elkerüljék a népszavazást és a közvetlen választást. Ismételten és a leghatározottabban tiltakozunk az ilyen álláspont ellen.

Ezeket a politikákat sürgősen el kell felejtetni. Portugália és Európa számára olyan új irányt akarunk, amely az embereket, a kollektív jólét javítását és a jólétet biztosítók méltóságának tiszteletét teszi az első helyre. Ez az új irány vissza kell, hogy utasítsa azt, amit Sarkozy elnök a kapitalizmus új alapokra helyezésének nevez, és nemet kell, hogy mondjon a Gazdasági és Monetáris Unió politikájára, az ahhoz kapcsolódó stabilitási paktumra és az Európai Központi Bank hamis önállóságára. Mindez nem fog megtörténni az úgy nevezett „európai gazdaságélénkítési terv” keretében.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) A következő Európai Tanács egy olyan, elfogadhatatlan folyamat újabb szakaszát jelenti, amely során ránk akarják kényszeríteni az Európa népei által már háromszor elutasított szerződéstervezetet.

Az Európai Unió intézményei (Európai Parlament, Tanács és Bizottság) ahelyett, hogy tiszteletben tartanák a francia, a holland és az ír nép akaratát, megmutatták valódi, antidemokratikus arcukat, hiszen továbbra is ragaszkodnak a szerződéstervezet (parlament) ratifikálásának folyamatához (ami Németországban, Lengyelországban és a Cseh Köztársaságban még nem zárult le), ugyanakkor úgy kerülik a népszavazást (ez történt nemrég Svédországban), mint a pestist.

Európában a nagytőke és annak politikai végrehajtói – a jobboldal és a szociáldemokraták – figyelmen kívül hagyják az ír nép független és demokratikus módon kifejezett akaratát, és el akarják szigetelni őket, hogy nagyobb nyomást tudjanak rájuk gyakorolni, és zsarolni tudják őket, és rájuk kényszerítsenek egy újabb népszavazást, amint azt a Nizzai Szerződés esetében is tették.

Elég, ha azt az elfogadhatatlan, az Európai Parlament (úgy nevezett) Alkotmányügyi Bizottsága által jóváhagyott, 2008. november 17-i határozati javaslatot tekintjük, amelyben „ismételten megerősítik, hogy jóváhagyják a szerződést” (mintha felhatalmazásuk lenne erre ...) és hogy „azt mielőbb... ratifikálni szükséges a tagállamokban”.

Ez az EU valódi arca!

Tunne Kelam (PPE-DE), írásban. – Emlékeztetni kívánom mind a Tanácsot, mind a Bizottságot, hogy az EU olyan alapvető értékeket mond magáénak, mint a demokrácia, a törvényesség és az emberi jogok tiszteletben tartása.

Következőképpen határozottan elítélem a nemrégiben, Nizzában megtartott EU-Oroszország csúcstalálkozó szellemét. Elfogadhatatlan, hogy a tárgyalások megint azzal kezdődnek, hogy nincsen alternatíva.

Az emberi jogok középpontba helyezése a külpolitikában, valamint a törvényesség tiszteletben tartása jelenti bármilyen, harmadik országokkal való kapcsolat alapját.

Oroszország nem lehet kivétel, különösen annak fényében, hogy a Grúzia elleni agressziót követő megállapodásban rögzített, valamennyi feltételnek eleget tett.

Aggódom amiatt, hogy csorba esik az EU, a nemzetközi ügyek komoly és pártatlan résztvevője tekintélyén. Mi több, az, hogy az EU tétovázik megszabni a nemzetközi magatartási normák szándékos megszegésének egyértelmű határait, orosz részről is valószínűleg hasonló agressziót fog kiváltani a jövőben.

Ezért határozottan felszólítom a Bizottságot és a Tanácsot, hogy komolyan fontolják meg arra vonatkozó döntésüket, hogy a szokásos módon folytatják-e az ügyeiket.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Az EU gazdaságélénkítési tervére vonatkozóan, nemrégiben kiadott bizottsági közleményre szeretném felhívni a figyelmet.

Hangsúlyozni kívánom e tervben szereplő, bizonyos rendelkezések jelentőségét, különösen azokat, amelyek a meglévő háztartások és középületek energiahatékonyságának növelését célzó intézkedések elfogadására vonatkoznak.

A Bizottság bejelentette, hogy az ezen a területen kínálkozó lehetőségek bővítése érdekében javasolni fogja a strukturális alapokra vonatkozó, ezen intézkedések támogatását célzó szabályok módosítását.

Érzésem szerint létfontosságú, hogy a módosítás célja az legyen, hogy a lakhatás javítása és a jelenleg biztosított 2%-os mérték növelése érdekében az Európai Regionális Fejlesztési Alapból biztosított forrásokat használják fel.

13. A pénzügyi piacok globális felállása a jövőben és egy uniós gazdasági felépülési terv (vita)

Elnök. – Üdvözljük a római Európai Egyetem karzaton helyet foglaló hallgatóit!

A következő napirendi pont a Tanácshoz és a Bizottsághoz intézett szóbeli kérdés megvitatása, amelynek tárgya a pénzügyi piacok jövőbeli globális felépítménye és az EU gazdasági felépülési terve (O-0124/2008 – B6-0487/2008) és (O-0125/2008 – B6-0488/2008).

Pervenche Berès, szerző. – (FR) Tisztelt elnök úr, Alumnia úr, Novelli úr, Barroso úr! Az előbb azt hallhattuk, hogy itt az idő, hogy a Bizottság oldalba bökje a tagállamokat. Ha ez a Bizottság stratégiája, akkor szívesen látjuk Önöket itt, a Parlamentben, és a stratégia végrehajtásában teljes támogatásunkról biztosítjuk Önöket.

Számunkra a tagállamok közötti együttműködés mértéke okozza a problémát. Elég gyakran tapasztaljuk, hogy egy helyzet sürgősségét felismerve nemzeti megoldásokat rendelünk egymás mellé, és ezt európai köntösbe bújtatjuk. Úgy gondoljuk, hogy másképpen kell eljárunk, ha jobban ki akarjuk használni erőforrásainkat.

A nemzetközi pénzügyi felépítményre tekintettel összeült a G20, és meghatározta a jövőbeli határidőket. Ha az Ecofin-Tanács – tegnap levont – következtetéseire tekintek, egyvalami a szemembe ötlük: az, hogy a következtetésekben nem látom, hogy bármilyen felhatalmazást kapna a Bizottság. Ezért a következőt szeretném megkérdezni a Tanácstól: hogyan kívánja végrehajtani javaslatait, különös tekintettel az egyes nem együttműködő országok és területek elleni küzdelemre, és a Nemzetközi Valutaalap szerepének a többi nemzetközi pénzintézethez viszonyítva történő meghatározására?

Azt is megkérdezem a Tanácstól és a Bizottságtól, hogy az elfogadott ütemterv fényében melyek a következő lépések, és milyen feltételekkel vehet részt a Parlament ezeken a vitákon, mivel meggyőződésem, hogy így kell tennünk, ha európai lendületet akarunk venni.

A felépülési tervre vonatkozóan 1,5%-ot tűztünk ki. A korábban szóban forgó adatokhoz képest ez a helyes irányba tett lépésnek tekintendő. Elég lesz-e, valóban 1,5%-ról, vagy csak a már tervezett kiadás áttervezéséről van szó? Ezt részletesebben meg kell vizsgálnunk.

Ami azonban magát a tervet illeti, három észrevételt szeretnék tenni. Először is, ha nincsen valódi koordináció – a szerződés 99. cikkének értelmében, amely felkéri a tagállamokat, hogy gazdaságpolitikájukat mint közérdekű témát gondolják át –, elbukunk. Csodálkozva látom, hogy a tegnapi Ecofin-Tanács következtetései ellenére sem alkalmazzák még ezt a módszert. Ezekben a kritikus időkben nem csupán abból áll a gazdaságpolitikák összehangolása, hogy a tagállamok először a kormányaik által megvitatott, majd azt követően a Bizottság által értékelt felépülési terveket terjesztenek elő. Ez nem kielégítő megoldás.

Másodsorban csodálkozva látom, hogy ebben a dokumentumban nincsen szó egy lehetséges kilábalásról, amiről tudom, hogy nem összeegyeztethető a szerződéssel annak jelen formájában, de – véleményem szerint nagyon helyesen – nincsen szó arról az itt-ott hallható elképzelésről sem, miszerint az euroövezethez tartozó tagállamok hiteleit esetleg egyesítenék.

Ha merész akarna lenni a Bizottság, most itt van a vitaindítás ideje. A Tanács talán nem fog azonnal támogatni egy ilyen javaslatot, de majdnem biztos vagyok benne, hogy az ebben az ülésteremben történtek alapján meg fogják tudni szerezni a parlamenti támogatást, ami miatt érdemes továbbmenni ezen az úton.

A harmadik téma a munkahelyek és a bérek kérdése. Éppen most volt szó a munkahelyekre vonatkozó célok fontosságáról. Ne feledjük, hogy minőségi munkahelyek kellenek, különben nem fogjuk teljesíteni a lisszaboni stratégiánkban meghatározott célokat.

Végül hadd fűzzek egy utolsó megjegyzést az Európai Beruházási Bank kérdéséhez. A bankot most sok feladat terheli, de figyelemmel kell kísérnünk, hogy maguk a bankok hogyan hajtják végre a ma újfent javasolt lehetőségeket és eszközöket, mivel a kis- és középvállalkozások kénytelenek a bankrendszer igénybe venni, hogy hozzáférhessenek azokhoz. Nos, tudjuk, milyen törekeny a bankrendszer, tehát arra szeretném kérni Önöket, hogy vizsgálják meg közelebbről ezt a kérdést, és vonjuk le együtt a múlt eseményeinek konzekvenciáit, más szóval összehangoltan határozzuk meg a hosszú távú céljaink szempontjából hasznos közkiadást, ellenkező esetben értelmét veszti a közkiadás.

Elnök. – Köszöntjük újra körünkben Novelli urat, a Tanács soros elnökét, aki – ha jól emlékszem – 1999 és 2002 között volt képviselőtársunk!

Hervé Novelli, a Tanács soros elnöke. – (FR) Tisztelt elnök úr, biztos úr, tisztelt képviselők! Először Berès asszonynak szeretnék válaszolni: azzal kezdeném, hogy röviden visszatekintek az elmúlt egy év eseményeire.

Az Egyesült Államokban kiobbant válság – amint azt Önök is tudják – további következményekkel jár. Míg a pénzügyi ágazat helyzete stabilizálódni látszik, és a javulás jeleit mutatja – habár még nem rendeződött minden –, az jelenti a következő kihívást, hogy amennyire lehetséges, korlátozzuk a pénzügyi válság reálgazdaságra és vállalkozásokra gyakorolt hatásait.

A Bizottság által novemberben közzétett előrejelzés az Európai Unió gazdasági növekedésének jelentős visszaesését mutatja, ami várhatóan 1,4% lesz, jóllehet már 2007-ben 2,9% volt.

A Bizottság szerint az Európai Unió üzleti tevékenysége 2009-ben várhatóan stagnálni fog, a GDP 0,2%-ának megfelelő éves átlagos növekedési rátával. A növekedés várhatóan nagyon lassan indul meg az év során, és 2010-ben 1,1% éves átlagot fog elérni. Az előrejelzések tükrében ez lesz a helyzet az elkövetkezendő hetekben és hónapokban.

Ami a pénzügyi helyzetet illeti: ha úgy tűnik, hogy most jobb irányban történt elmozdulás, mint pár hónappal ezelőtt, az főként a tagállamok és központi bankok – köztük az Európai Központi Bank – határozott fellépésének köszönhető, és mivel e témáról kollégám és barátom, Jean-Pierre Jouyet hosszasan szólt, nem kívánok arra visszatérni.

Az euroövezethez tartozó országok államfői október 12-én találkoztak, és először sikerült megállapodniuk olyan összehangolt cselekvési tervről, amelynek alapelveit az Európai Tanács október 15-i és 16-i ülésén hagyta jóvá.

Valamennyi tagállam a tervben szereplő alapelveknek megfelelő, nemzeti intézkedéseket hozott: például – amint azt már tudják – a bankok finanszírozására szolgáló garancia mechanizmusok és a bankok feltőkésítését lehetővé tevő rendszerek révén.

Másrésről az Európai Központi Bank az ajánlati felhívásai diverzifikálása és fedezetei sorának kiszélesítése révén jelentős erőket mozgósított a piac likviditásának biztosítása érdekében.

Úgy vélem, hogy a pénzügyi nehézségekkel küzdő tagállamok támogatása révén bizonyítékát adtuk szolidaritásunknak. November elején támogatást nyújtottunk egy tagállamnak, Magyarországnak – ezt meg kellett tennünk. Most arról is megállapodtunk, hogy az Unió által, ilyen címen nyújtható kölcsönök felső határát 12 milliárd euróról 25 milliárd euróra szükséges emelni.

Úgy hiszem – amint azt már említette, Berès asszony –, hogy itt az idő, hogy új lendületet adjunk a gazdaságunknak. A tagállamok és az Unió egyetértésben kell, hogy cselekedjen, és hozzá kell járulniuk ahhoz, hogy globális szinten találjunk átfogóbb választ.

Ami az európai gazdaság felépülését illeti, a Bizottság megtette az első lépést, és november 26-án közleményt adott ki a növekedést és a foglalkoztatást szolgáló, európai gazdasági felépülési tervről. A Tanács rendkívül örül ennek a közleménynek, és örömmre szolgál, hogy ön, Berès asszony ezt a helyes irányba tett lépésnek tekinti.

Elemeznünk kell a történeteket, ha maradéktalanul meg akarjuk oldani a válságot, és le akarjuk vonni abból a következtetéseket. Az eredeti pénzügyi vihar – mint azt tudják – az Egyesült Államok másodlagos hitelpiacán keletkezett. Ez azután fokozatosan továbbterjedt, súlyos működési zavarokat okozva pénzügyi rendszereinkben.

Az a válság makrogazdasági szempontból mind a belső egyensúly hiányának – a háztartások eladósodottságának –, mind a külső egyensúly hiányának – nevezetesen az Egyesült Államok jelenlegi deficitjének – következményeit is tükrözi. Alá kívánom húzni, hogy ez azonban mindennekfelett a pénzügyi piacok szabályozásának válsága, ami megmutatja, hogy szabályozási és ellenőrzési kereteink bizonyos aspektusai hibásan működnek.

Számos aspektust megvitattunk már a menetrendek keretében és a francia elnökség idején, az Ecofin-Tanács által irányított munka során. Úgy vélem, hogy a pénzügyi piacokba vetett bizalom helyreállítása és az emberek megtakarításainak védelme, valamint a pénzintézetek támogatása és a nehézségekkel küzdő tagállamok megsegítése érdekében, közösségi szinten sürgősen meghozott intézkedéseken kívül azok az alapvető reformok is folyamatban vannak, amelyekről Berès asszony kérdezett.

Erre a témára vonatkozóan örömmre szolgál, hogy a Tanács megállapodásra jutott négy olyan irányelv-tervezetre vonatkozóan, amelyeknek döntő hatásuk lesz a pénzügyi ágazat stabilitásának növelésére, a személyek védelmére, valamint a belső piac további megszilárdítására, úgymint a bankok saját tőke követelményeiről szóló irányelv, a letéti garanciákról szóló irányelv, a fizetőképességről szóló II. irányelv, valamint az átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásokról (ÁÉKBV) szóló irányelv.

Mi több, most folyik az eddig még nem ellenőrzött pénzintézetek ellenőrzése. A hitelminősítő intézetek európai szabályozására vonatkozó munka elkezdődött, és várhatóan 2009 tavaszán fejeződik be.

Nincsen kétségem afelől, hogy a Parlament egyetért azzal, hogy határozottan biztosítani kívánjuk ezeknek a szövegeknek a mielőbbi jóváhagyását. Mi több, a Tanács francia elnöksége vállalta, hogy hosszú távú munkába kezd a pénzügyi szabályozás prociklikusságára vonatkozóan – aminek célja, hogy felülvizsgálják az ellenőrzési és számviteli keretet –, valamint a pénzügyi ágazatban kínáló ösztönzőkre vonatkozóan, megvizsgálva a piaci vezetők és szereplők javadalmazásának igen fontos kérdését. Az Európán belüli ellenőrzést illetően konkrét előrelépésről kaptunk jelentést az elmúlt néhány hónapban: a nemzeti ellenőrző rendszerek gyakorlatai nagyobb konvergenciát mutatnak, hogy valamennyi fél azonos módon hajtsa végre a dokumentumokat, a határokon átvélt csoportok ellenőrző rendszerei ellenőrző bizottságok felállítása révén megerősítésre kerültek, valamint a döntéshozatali eljárásaik javítása érdekében – az üléseken minősített többségi szavazás bevezetése révén – hatékonyabbá vált az európai ellenőrző bizottságok működése.

Úgy vélem azonban, hogy ezen a területen radikálisabb változtatásokra van szükség, és nagyon bízunk a Jacques de Larosière által vezetett, magas szintű csoport munkájában, amely szintén az ellenőrzéssel fog foglalkozni, különös tekintettel a befektetési alapok ellenőrzésére.

Mindenesetre mindez az eredmény és munka arra mutat, hogy az Európai Unió továbbra is a pénzügyi válságra válaszképpen folyó, nemzetközi munka motorja marad. Az Unió egyértelműen a globális pénzügyi felépítmény mélyreható reformjára irányuló, nemzetközi tevékenység motorja, különösen arra vonatkozóan, hogy megerősíti a nemzetközi pénzügyi szervezetek azon képességét, hogy megelőzzék a válság tényezőinek újbóli megjelenését.

A válság nagyon világosan megmutatta, hogy ezeket a világméretű problémákat globális szinten kell megoldani. A francia elnökség ezért azzal a javaslattal állt az Egyesült Államok elé, hogy nemzetközi csúcstalálkozót kellene tartani a jelentősebb feltörekvő országokkal együtt, amely találkozón meghatároznák az alapelveket és a nemzetközi pénzügyi felépítmény helyreállítása érdekében meghozandó, kezdeti intézkedéseket.

Az elnökség ezt szem előtt tartva terjesztett javaslatokat a tagállamok elé. Ezeket a javaslatokat az Ecofin-Tanácsban megvitatták, majd az állam-, illetve kormányfők jóváhagyták azokat. Európa tehát képes volt – és azt hiszem, hogy ez nagyon fontos dolog – egységes álláspontot képviselni a november 15-i washingtoni ülésen.

Az Ecofin-Tanács a G20-találkozót megelőzően végezte a munka rá eső részét: meghatározta az Európai Unió nemzetközi pénzügyi felépítményre vonatkozó, közös üzenetét. A november 4-i ülésén megvizsgált minden vonatkozó kérdést, hogy a válságra európai választ találjon, és javaslatát azt követően jóváhagyták az állam-, illetve kormányfők, november 7-i nem hivatalos találkozásukon.

Úgy vélem, hogy ez az európai egység igen jelentős előrehaladást tett lehetővé – különösen az amerikai és feltörekvő országbeli partnereink részéről –, mind a globális növekedés támogatását, mind azon pénzügyi világpiacon szabályozását és ellenőrzését illetően, amelyek alapelvét kiterjesztették minden érdekelt félre, piacra és joghatóságra.

Meggyőződésem, hogy ez a csúcstalálkozó lesz a kiindulási pont ahhoz, hogy felülvizsgáljuk a nemzetközi pénzügyi szervezetek eszközeit és forrásait. A Nemzetközi Valutaalap számára széles körű eszközöket kell biztosítani, amelyek lehetővé teszik, hogy rugalmasan és gyorsan támogathassa a tagállamokat. A Világbankot mozgósítani kell annak érdekében, hogy a feltörekvő és szegény országok számára biztosítsa az ahhoz szükséges finanszírozást, hogy meg tudjanak küzdeni a piaci erőforrások hiányával és az áremelkedésekkel.

Azonkívül, hogy a nemzetközi pénzügyi szervezeteknek rendelkezniük kell a válságok leküzdésére szolgáló forrásokkal, azok megelőzésében is kulcsfontosságú szerepet kell játszaniuk. A Nemzetközi Valutaalap – elsősorban a Pénzügyi Stabilitási Fórummal szövetségben – képes kell, hogy legyen arra, hogy meghatározza a pénzügyi rendszerben felhalmozódó kockázatokat és buborékokat, és hogy azoknak megfelelő gazdaságpolitikákat javasoljon.

A Tanács ezért fenntartások nélkül támogatja a G20-országok állam- és kormányfőinek november 15-én közzétett nyilatkozatát. Most már minden készen áll arra, hogy közös európai álláspontokat dolgozzunk ki, hogy ez a „washingtoni nyilatkozat” az elkövetkező nemzetközi események szabta határidőn belül megvalósítható legyen.

Lényegében és befejezésképpen annyit szeretnék mondani, elnök úr, hogy az alapkérdésekben elért előrelépésen kívül – véleményem szerint – két fontos üzenet fogalmazódik meg.

Európa nagyon gyors felkészülést követően, egységes álláspontot képviselt a washingtoni csúcstalálkozón. Európa következőképpen továbbra is a nemzetközi pénzügyi felépítmény reformjáról jelenleg folyó vita motorja kell, hogy legyen.

Folytatni kell a tisztelt Házon belüli tanácskozásainkat és az elfogadásra kerülő reformokat, hogy továbbvigyük az éppen megkezdett folyamatot.

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (ES) Tisztelt elnök úr, Novelli úr, Jouyet úr, Berès asszony, hölgyeim és uraim! Még egy hónapja sincs, hogy Strasbourgban a washingtoni találkozó eredményeiről és következtetéseiről beszéltünk.

Berès asszony ma azt kérdezi a Tanácstól és a Bizottságtól, hogy milyen lépéseket kell tenni a következtetések gyakorlatba való átültetéséhez, kinek kell megtenni ezeket a lépéseket, és ennek érdekében milyen lépéseket kell megtenniük az egyes európai intézményeknek.

Meg kell mondanom, hogy teljes mértékben egyetértek azzal, hogy ezeket a döntéseket – az Ecofin-Tanácsban és az Európai Tanácsban 2007 szeptembere óta jóváhagyott döntésekhez hasonlóan – gyorsan meg kell hozni, ugyanakkor tiszteltetben kell tartani valamennyi közösségi intézmény szerepét. Valamennyi közösségi intézményt be kell vonni a konszenzus kialakításába, hogy Európa egységes álláspontot alakíthasson ki minden olyan kérdésben, amely ahhoz szükséges, hogy hatékonyabban szabályozzuk a pénzügyi rendszert, és megoldást találjunk annak problémáira. Az EU így továbbra is globális vezetőként adhat megoldásokat a washingtoni találkozó nyomán megtartandó, további találkozókra.

A Bizottság természetesen ebben az irányban folytatja munkáját. Egyrészt a de Larosiére-csoport keretében járulunk hozzá a munkához, másrészt saját kezdeményezéseket dolgozunk ki. A Bizottság éppen tegnap frissítette ezeket a közleményeket az Ecofin-Tanácsban. A Bizottság ezenkívül bizonyára érvényesíteni fogja befolyását – a Tanáccsal és a Parlamenttel karöltve – annak érdekében, hogy minél hamarabb megszülessenek a szükséges megállapodások.

Nagyon fontos, hogy a pénzügyi területen koordináljuk az EU intézkedéseit és álláspontjait, mert egy globális koordinációs folyamatban veszünk részt, és Európa nem indulhat neki a globális koordinációnak, ha különféle álláspontokat képvisel. Egységes, az Európai Unión belül hivatalosan jóváhagyott állásponttal kell fellépünk.

Az Ecofin-Tanácsban tegnap megvitattott gazdasági felépülési és gazdaságélénkítési tervre vonatkozóan a miniszterek egyetértettek a Bizottság véleményével, miszerint az Egyesült Államokat, Japánt, az euróövezetet és az EU néhány nagyobb, euróövezeten kívüli gazdaságát érintő gazdasági helyzetet és a recessziót tekintve feltétlenül szükséges a fiskális ösztönzés. A monetáris politika továbbra is fenn kell, hogy tartsa a keresletet, de nem viselheti egyedül az egész terhet, különösen a pénzügyi és hitelpiacok jelenlegi helyzetében.

A fiskális és költségvetési politikának is ösztönzőleg kell hatnia. A Bizottság olyan ösztönzőt javasolt, amit a jelenlegi helyzetben szükségesnek és lehetségesnek talál. Meghatároztuk, hogy milyen mértékben járulunk ehhez hozzá az európai forrásokkal és intézkedésekkel, mind az EU-költségvetés, mind az Európai Beruházási Bank és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank intézkedései révén. Elismerem, hogy az Ecofin egyes tagja nem fogadták szívesen azt a javaslatunkat, miszerint a Bizottságnak és a Parlamentnek is lehetővé kellene tennie az el nem költött pénzalapok rugalmasabb felhasználását anélkül, hogy módosítanánk az általános EU-költségvetés plafonját, így lehetővé válna, hogy európai szinten 5 milliárd eurót szánjunk az infrastrukturális beruházásra és az éghajlatváltozás elleni küzdelemre.

A javaslat sajnos nem kapott elegendő, egyhangú támogatást. Reméljük azonban, hogy lesz előrelépés a kérdésben. Az európai erőfeszítésen kívül (EU-költségvetés plusz az Európai Beruházási Bank révén, és ebben az esetben a miniszterek valóban egyetértettek a Bizottság által javasolt tőkeemeléssel, amire 2009 végéig kerül sor) arra kértük a tagállamokat, hogy 2009-ben fordítsanak 170 milliárd eurót olyan intézkedések meghozatalára, amelyek véleményük szerint a leginkább élénkíthetnék a keresletet a jelen körülmények között.

Ez a javaslat figyelembe veszi a tagállamok saját felelősségét, mivel a felépülés finanszírozására szolgáló költségvetést a fiskális politikán keresztül ellenőrzi. Azt a tényt is figyelembe veszi, hogy a tagállamoknak eltérő a mozgásterük. Nem kérhetjük Magyarországtól vagy Lettországtól, hogy éppen most ugyanannyit fizessen be, mint Németország vagy Hollandia. A Bizottságnak természetesen nem ez az álláspontja. Valamennyi tagállamnak hasznot kell húznia a fellendülésből és az azt követő helyreállásból, ugyanakkor ahhoz nem mindenki tud egyforma mértékben hozzájárulni, mivel eltérő a kiindulási helyzetük. A koordináció következőképpen alapvető fontosságú.

Az intézkedések összehangolása révén egy meg egy hárommal lesz egyenlő. Koordináció nélkül egy meg egy esetleg negatív eredményt ad. Ez világosan példázza, hogy sürgető a koordináció iránti igény. Egyes országoknak nincsen mozgásterük, míg másoknak arról kell döntenüik, hogy kihasználják-e a rendelkezésükre álló mozgásteret. Ha nem maximalizáljuk az egyes országok energiáit és lehetőségeit, végül mindent elveszítünk. A Bizottság ezt az üzenetet küldte tegnap az Ecofin minisztereknek.

Három konkrét meglátásom van.

Az első: az előző vitán egy parlamenti képviselő azt mondta, hogy a stabilitási és növekedési paktum már nincsen érvényben. Amint azt itt, a Parlamentben számos alkalommal elmondtam, és még egyszer megismétlem, a stabilitási és növekedési paktum nagyon is érvényben van, mert 2005-ben felülvizsgáltuk azt, és gondoskodtunk arról, hogy a mostanihoz hasonló helyzetben elég rugalmas legyen. A paktum érvényben van, mert azt 2005-ben felülvizsgáltuk, azt nem kell újra kitalálnunk vagy módosítanunk. Amit tennünk kell, az annak végrehajtása és betartása, de azt a mostanihoz hasonló időkből a költségvetési politika által megszabott korlátok között és a megkívánt rugalmassággal kell betartanunk.

A második meglátásom a következő: Berès asszony a hitelviszonyt megtestesítő, európai értékpapírokról tett említést. Néhány nagyobb ország egyértelműen kizárja ezt a lehetőséget, és elutasítja annak megfontolását. A hitelviszonyt megtestesítő, nemzeti értékpapírok közös kibocsátásáról lenne szó? Néhány nagyobb, az euroövezethez tartozó ország elutasítja ennek lehetőségét. Létezik azonban egy harmadik lehetőség is, ami egyhangú támogatást élvez, és amellyel élni kívánunk: az Európai Beruházási Bank kiegészítő és egyedibb finanszírozást biztosítana azon befektetésekhez és intézkedésekhez, amelyeket a mai időkből lényegesnek tartunk a kereslet fenntartása és az európai törekvés hatásának maximalizálása érdekében.

Végül teljesen egyetérttek Berès asszony minőségi munkahelyekre vonatkozó felhívásával. Amikor a Bizottság a felépülési tervbe nem csak fiskális ösztönzést épített be, hanem tíz, az okos beruházást célzó fontos intézkedést, azt kereste, hogy néhány rövid távú intézkedéssel hogyan érhetünk el nagyobb mértékű növekedést, a jobb fenntarthatóságot és jobb minőségű munkahelyeket. Igaz, hogy ezek esetleg átmeneti intézkedések, ami a fellendülés egyik követelménye. Nem rendelkeznek azonban két másik olyan tulajdonsággal, ami azokat minőségi fiskális ösztönzővé tehetné, nevezetesen hogy rövid távon képesek legyenek a kereslet fellendíteni és növelni, valamint hogy gazdaságaink számára kiszélesítsék a lehetőségeket a gazdasági felépülés során, ami kétségtelenül be fog következni.

Jean-Paul Gauzès, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr, miniszter urak, biztos úr! A kérdésekkel kapcsolatban először is elmondanám, hogy azok egyértelműen rámutatnak arra, hogy a Parlament folyamatos tájékoztatást igényel, valamint azt, hogy kapjon nagyobb szerepet a pénzügyi piacok felépítményének reformfolyamatában. A Parlament a mellett is állást foglal, hogy Európának egységesen kell fellépnie, amint arról már szó esett.

Ami Európa gazdasági felépülését illeti, az egyeztetett és összehangolt fellépés természetesen elengedhetetlen, amint arra már rámutattak. Mi részünkről támogatjuk a Bizottság javaslatát, miszerint valamennyi rendelkezésre álló, európai és nemzeti politikai erőt egyesíteni kell a válság leküzdése érdekében. A feladat most az, hogy helyreállítsuk a bizalmat az európaiak – következésképpen a fogyasztók – körében.

Meg kell találnunk a hosszú és a rövid táv közötti helyes egyensúlyt is. Az elsősorban a bankszektort érintően meg tett intézkedések a pénzügyi válság leküzdését szolgálják: tőkeemelésről, bankközi hitelgaranciákról és hitelgaranciákról van szó. Ébernek kell azonban lennünk, amikor ezen intézkedések céljának tényleges megvalósítására kerül sor, azaz arra, hogy a bankok visszatérjenek elsődleges szerepükhöz, a likviditás és hitel biztosításához – röviden szólva a realgazdaság finanszírozásához.

Meg kell erősíteni az Európai Beruházási Bank és az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank szerepét. Az Európai Beruházási Bank tartalékait alaptőkéje megszilárdítására kell felhasználni. A költségvetés strukturálása másik lépés a helyes irányba. Szó, ami szó, a tervezett intézkedések végrehajtása az, ami számít. Nem szabad haboznunk! Itt említeném meg a banki programok állami támogatását. Szintén itt említeném meg – és erről pont most volt szó – a stabilitási és növekedési paktumot. El kell ismernünk, hogy polgártársaink – akik e válságos időkben Európától várják a megoldást – nem érezhetik úgy, hogy Európa egyik nap mond valamit, és a másik nap azzal ellentétesen cselekszik.

Végül, miniszter úr, a hitelminősítő intézetek témájára vonatkozóan – amelynek én vagyok az előadója a tisztelt Házban – szorgalmasan fogunk azon dolgozni, hogy olyan hatékony és pragmatikus rendszert valósítsunk meg, amely nem csupán a jelen helyzetre reagál, hanem lehetővé teszi, hogy ezek az intézetek hosszú távon működhessenek.

Poul Nyrup Rasmussen, a PSE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr! Mindenekelőtt csatlakozni szeretnék Almunia biztos úrhoz arra vonatkozóan, hogy „egy meg egy” az nem kettővel, hanem hárommal egyenlő, ha összefogunk. Megpróbálom majd elmagyarázni ezt a kis unokámnak, és amint jó európai polgárrá cseperedik, meg fogja érteni.

Nem megyek bele a koordináció részleteibe, mert azt hiszem, hogy tisztelt kollégám, Berès asszony – Önökhöz hasonlóan – eleget hangsúlyozta már ezt a kérdést. Csak egy dolgot szeretnék hozzáfűzni – és szavaimat az Európai Unió és a Tanács elnökségéhez is intézem –: nagy veszélyt jelent, hogy tagállamaink még nem értették meg teljesen a pénzügyi beruházások szükségének nagyságrendjét. Hadd illusztráljam egy példával: ha az a célunk, hogy Európában fenntartsuk a foglalkoztatottság jelenlegi szintjét, akkor nem csak 2009-ben, hanem mind 2010-ben, mind 2011-ben is a GDP további egy százalékát kell erre fordítanunk. Ezt az egész Európai Unióra vonatkozó makrogazdasági számításaink dokumentálják.

Remélem, hogy amit karácsonyig elvégeztünk, az csak a kezdet lesz – és tudom, hogy a francia elnökség egyetért ezzel a törekvéssel. Ezért kérem, készítsenek olyan menetrendet, ami úgy szól, hogy a hatásokat a jövő év tavasza előtt és a Tanács tavaszi ülése előtt értékeljük. A Tanács tavaszi ülése előtt álljunk készen arra, hogy új pénzügyi ösztönzőket dolgozzunk ki. Mindezt azért mondom el, mert attól tartok, hogy a Bizottság jelenlegi prognózisát – amit tudása legjava szerint készített – egy újabb fogja felváltani, ami azt fogja mutatni, hogy még nehezebb munka vár ránk.

Végül a szabályozásról kívánok szólni. Nagyon megköszönöm az elnökségnek, hogy kimondta, hogy szabályozási válságról van szó. Ezért okozott csalódást a Gazdasági és Pénzügyi Bizottság tegnapi, Berès asszony vezette ülésén kapott tájékoztatás. Itt, a Parlamentben egyhangúan megállapodtunk egy jelentésben, ami kimondja, hogy a szabályozási válság miatt olyan új szabályokra van szükségünk, amelyek kivétel nélkül valamennyi pénzügyi szereplőnek – beleértve a fedezeti alapokat és a magántőkéket is – jogkört ad.

Tegnap üzenetet kaptam McCreevy biztostól, amelyben a következő állt: „Ezennel valamennyi érdekeltet meghívom a fedezeti alapokról szóló, új konzultációra”. Utoljára két évvel ezelőtt tartottunk konzultációt a fedezeti alapokról, amely csak a londoni üzleti negyed szereplőire koncentrált. Két évvel később megint konzultálunk. Nincsen szükség több konzultációra. Szabályokra van szükségünk. Pontosan tudjuk, mi a probléma. McCreevy úr azután azt mondta tegnap: „Hogy el ne felejtsem! Egyáltalán nem akarok a magántőkével foglalkozni.” A magántőke érdekében lobbizó szervezeteket azonban arra kéri, hogy legyenek szívesek megkérni azokat, akikre nem vonatkozik a magatartási kódex, hogy azt tekintsék magukra vonatkozóan.

(Egy másik képviselő közbeszól.)

(FR) Tisztelt hölgyeim és uraim! Most enyém a szó!

Ezzel azt szeretném mondani, hogy segítsenek, kérem – és Önhöz fordulok, Almunia biztos úr –, szeretném, ha megértenék, hogy az emberek egyszerűen nem fogják megérteni, hogy mi – az Európai Unió – képtelenek vagyunk eleget tenni azon feladatunknak, hogy átfogóan szabályozzuk a pénzügyi piacot annak érdekében, hogy ez a helyzet ne forduljon többet elő, és hogy pontosan úgy tudjuk finanszírozni a bővítést, amint azt Almunia biztos úr kifejtette.

Erre valóban karácsonyig szeretnék választ Önöktől, hogy az unokámnak azt mondhassam: „Ugorjunk neki!”

Daniel Dăianu, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Ha az EU-ban nem vagyunk képesek a valódi reformokat támogató, valóban közös álláspontra jutni, sokkal nehezebb lesz megfelelő globális szabályokat kialakítani a pénzügyi piacokra vonatkozóan. Az érzékeny emberek azt mondanák, hogy a szabályozás és az áttekintés súlyos hiánya, valamint a végletekig leegyszerűsített gazdasági paradigma feltárt hiányosságai vitathatatlan választ adnak arra, hogy mi a teendő. Vannak azonban, akik még mindig a mellett érvelnek, hogy az új rendszer számára az enyhe szabályok jelentsék a normát. Véleményem szerint nincsen igazuk, akár őszintén így gondolják, akár helyi érdekek vezérlik őket.

Keynes egyik szellemi öröksége – az, hogy az igen gyorsan változó tőke mozgások kedvezőtlen hatást gyakorolnak a kereskedelemre és a konjunktúrára – megmutatta jelentőségét a jelenlegi óriási zűrzavarban és a más, feltörekvő piacokon is bekövetkező válságokban. Már egy évtizede hallgatjuk világszerte a mantrát: nem sokat tehetünk a nemzeti politika terén, mert a világpiacon megbüntetik az adott kormányt. De istenadta dolog-e a pénzügyi világpiacon jellege? Nem az emberi lények azon döntéseinek termékei a világpiacon – eltekintve azok technológiai mozgatóerőitől –, amelyek meghatározzák a pénzügyek, a kereskedelem és a beruházás szabályait? Nem meggyőző az az állítás, miszerint a pénzügyek terén nem tehetünk semmit, ha az nyomort idéz elő. Sokat tehetünk valamennyi pénzügyi szervezet (beleértve a fedezeti alapokat és a magántőke alapokat is) szabályozása, az adósságfinanszírozás korlátozása, a prociklikusság és a számvitel kezelése, a politikák jobb koordinálása és a hitelminősítő intézetek kezelése révén.

Azon paradigma visszaszorulása, amely szabályozás nélkül tesz egyenlőséget a piaczgazdaságok közé, egy több pólusú gazdasági világ megjelenésével együtt vizsgálendő, egy új nemzetközi pénzügyi rendszer összekovácsolására tett kísérlet során. Ez utóbbin múlik a nyitott világgazdasági rendszer sorsa. Ha most nem tesszük meg a helyes lépéseket, liberális demokráciáink tönkretételét kockáztatjuk. Remélem, hogy az új amerikai kormányzat közeledést fog mutatni e témában. Nekünk viszont itthon, Európában fel kell fogunk, milyen fontos időszakot élünk meg.

Rebecca Harms, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr! Őszintén egyetértek Rasmussen úr értékelésével, miszerint az állam és a piac teljesen új kapcsolatáról van szó, az egész pénzügyi világra vonatkozóan. Úgy gondolom, hogy ebben a kérdésben egyetértünk. McCreevy úr szerepéről pedig annyit mondanék, hogy a korábbiánál kisebb szerepet kellene, hogy betöltsön, és most semmilyen körülmények között nem késlekedhet.

A pénzügyi piacok összeomlásából azt a tanulságot vonhatjuk le, hogy ez történik, ha az állam túlságosan a háttérbe vonul, és nem meri az általa helyesnek tartott szabályokat alkalmazni.

Az új, környezetbarát megállapodásról folyó vitát megint csak összekötném az európai felépülési tervvel. Véleményem szerint még mindig túl sokan vannak az Európai Tanácsban és az Európai Bizottságban olyanok, akik lemondanak az feltételezik, hogy a fenntarthatósági stratégiák vagy az agresszív éghajlatvédelem a munkahelyek rovására menne. És véleményünk szerint – mi, környezetvédők is aggódunk a munkahelyekért – ugyanazok, akik hátráltatják a dolgokat, hátráltatják a jövőben is helytálló termelési módszerek, gazdasági rendszerek kidolgozását és a jövőben is kelendő új termékek kifejlesztését, és elállják az Európából a jövő világpiacai felé vezető utat.

Ezt rendkívül veszélyesnek tartom, és úgy vélem, hogy a most kidolgozás alatt álló, gépkocsikra vonatkozó, laza szabályozás a bátortalágunknak rossz jele. A felépülési terv most egy kicsit Keynes-féle, egy kicsit környezetvédő, de a legmélyére tekintve nem látunk semmi változást.

Nem hiszem, hogy Európa számára elég, ha jelentéktelen módosításokra kerül csak sor. A koordináció talán nagyobb elfogadásra talál, ha következetesebben foglalmazzuk meg a stratégiákat. A teljes EU-költségvetés jövő év eleji felülvizsgálata lehetőséget adhat a Bizottságnak arra, hogy azokkal a különféle nagyobb válságokkal foglalkozzon, amelyeket szisztematikus és egységes módon kell kezelünk.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Tisztelt elnök úr, tisztelt képviselők és meghívottak! Üdvözlöm az Európai Unió intézményeinek kezdeményezését, ami lökést adott a pénzügyi válság világszintű kezelésének. A pénzügyi

válság következményeire adott gazdasági válasz – aminek alapját a növekedés és foglalkoztatás fellendítését célzó terv képezi – azonban inkább hirtelen rögtönzésnek tűnik.

A terv idealizálja a helyzetet, és elfelejti, hogy az Európai Unió olyan nemzetállamok csoportja, amelyek mindegyike eltérő körülményekkel, különféle prioritásokkal, valamint a gazdasági problémákra és a gazdaságfejlesztésre eltérő megoldásokkal rendelkezik. A terv alulértékeli az energia-infrastruktúra egészét átfogó, összehangolt fejlesztés fontosságát – és itt nem csak a környezetbarát energiáról van szó –, valamint a közúti és vasúti infrastruktúra összehangolt fejlesztését, mint a beruházás hatékony szétosztásának előfeltételét, továbbá a mezőgazdasági ágazat finanszírozásának megoldása iránti igényt. Ez azért van így, mert a világnak a pénzügyi válságon felül az energia- és élelmiszer válsággal is szembe kell néznie.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). – (ES) Tisztelt elnök úr! Nem szólok hosszasan a jelenlegi válság kivételes, történelmi természetéről. Valamennyi képviselőtársam említést tett erről, és Rasmussen úr igen jól kifejtette azt. Csupán három gondolattal szeretném azt kiegészíteni: ez az általam eddig tapasztalt, legsúlyosabb likviditási válság – és már nem vagyok mai gyerek –, nem áll rendelkezésünkre semmi olyan eszköz, amivel kiutat találnánk a válságból, harmadsorban pedig jól tudjuk, hogy a pénzügyi válság tovább folytatódik, és a piacok kiapadtak.

Következésképpen az az első teendőnk, hogy normalizáljuk a pénzügyi piacokat, és erre vonatkozóan hadd szóljak az Európai Központi Bankról.

A tisztelt Házban valamilyen áhítatos tisztelet övezi az Európai Központi Bankot. Én számos kérdésben – ebben is – laikus vagyok, de meg kell mondanom, hogy az Európai Központi Banknak gyorsan és sürgősen le kell szállítania a kamatlábakat. A transzfer mechanizmusok nem működnek jól – amint azt októberben tapasztalhattuk, amikor a hivatalos kamatláb csökkentés nem vált eléggé érezhetővé a reálkamatlábak területén.

Másodsorban a jelenleginél hosszabb távon kell biztosítani a likviditást. Tudatában vagyok annak, hogy ennek bekövetkeztéhez módosítani kell a garanciakeretet, de azt meg kell tenni. A pénzügyi szervezetek hosszú távra adnak hitelt, és hosszú távon is megbízható finanszírozásra van szükségük.

A nemzeti bankok hozzájárulnak a Központi Bank likviditás biztosítására vonatkozó politikájához, és ez a versenyre torzító, nemzeti támogatásokat eredményezhet.

A harmadik és egyben utolsó megjegyzésem, hogy éppen most mutatkozott meg, hogy a költségvetési politika sokkal inkább központi és vezető szerepet tölt be, mint a monetáris politika. A költségvetési politika külső hatásokkal jár, és ez azt jelenti, hogy létfontosságú a szoros egyeztetés. Őszintén egyetértek a biztos úr által elmondottakkal.

Egyetértek továbbá azzal is, hogy fontos a ráfordítás, de az a legfontosabb, hogy bölcsen költsük a pénzt olyan világos célokra, amelyek növelik Európa gazdaságának versenyképességét. Csak ilyen módon leszünk képesek arra, hogy középtávon egyensúlyba hozzuk a költségvetésünket.

Egyetértek abban, hogy a stabilitási és növekedési paktum még mindig érvényben van, és a biztos úr legelőször is mondja el, mit ért a „referenciaértéktől való eltérés” alatt. Ez néhány századot, néhány tizedet vagy néhány százalékpontot jelent? Higgye el, biztos úr, feltétlen figyelemmel fogom kísérni a stabilitási és növekedési paktum érvényben maradásáért folytatandó munkáját. Isten fizesse meg, ha elvégzi a munkát, és ha nem, lelke rajta!

Elisa Ferreira (PSE). – (PT) Ma már többször elhangzott itt, hogy a válság általában lehetőséget is teremt, és ez így is van. Ha meg akarjuk ragadni a kínálkozó lehetőséget, nem nehéz eldöntetünk, mit tegyünk.

Először is az Európai Unió szintjén jól tudjuk, hogy a pénzügyi piacok átláthatóságának biztosítása, azok szabályozása és ellenőrzése érdekében bizonyos mechanizmusokat kell bevezetnünk. McCreevy biztos úrnak nem kell további konzultációkat kezdeményeznie, és az elnökségnek sem kell további tanulmányokat és javaslatokat elemeznie és közzétenni: elég, ha a szocialisták jó időben összeállított javaslataira tekintünk, amelyek közül számosat megvitattott a Parlament.

Másodsorban egy nemzetközi kérdés: Európa nem lehet passzív a nemzetközi porondon. Aktív szerepet kell, hogy betöltsön egy új, nemzetközi rend kialakításában, és meg kell védenie azt az új felépítményt, ami nem hagy olyan réseket a rendszerben, mint a jelenleg tapasztalható adóparadicsomok.

Harmadsorban hallhattuk, hogy a bizottsági elnök úr arról számolt be ma, hogy az államok vonakodnak a stratégiák összehangolásától. Igaz, hogy ha nem hallottuk volna olyan sokszor a bizottsági tagoktól, hogy a piac önszabályozó, hogy az állam nem ártsa magát bele, és hogy a pénzügyi piacok nem hatnak a növekedésre vagy a foglalkoztatásra, talán az országok is nagyobb együttérzésről tennének tanúbizonyságot és aktívabbak lennének.

A ma kezünkben lévő javaslat azonban nem más, mint egy hosszú folyamat első lépése – Kína és az Egyesült Államok programjaival összehasonlítva –, továbbá nem határozza meg elég világosan a célját – és a foglalkoztatás kell, hogy legyen a cél –, végül nem lehetséges, hogy a nemzeti menetrendek összességéből álljon egy európai program.

Itt az idő, hogy megmutassuk Európa polgárainak, hogy Európa olyan jogi védőháló, ami a gazdaság területére is kiterjed, védelmet nyújt válság idején, és szolidaritást vállal azon kis- és középvállalkozásokkal, valamint növekedési és támogató programokat biztosít azoknak, akik nem részesülnek a banki szektorban történt beavatkozások eredményeiből. Pontosan a reálgazdaságról van szó, és mi európaiakként azért vagyunk itt, hogy megmutassuk a polgároknak, hogy Európa is itt van, és hogy mindennekfelett értük vagyunk itt.

Sophia in 't Veld (ALDE). - (NL) Tisztelt elnök úr! Felemás dologként ér az, hogy az elmúlt években soha nem volt elég pénz az oktatásra, az ellátásra, az innovációra és a környezetvédelemre, és most meg hirtelen milliárdokat kellene valahonnan lekasztanunk. A jövő szempontjából legjobb mentőterv az, ha egy erős Európa egészséges kormányzati alapokkal párosul, mivel nem szabad elherdálnunk a jövő generációinak örökségét.

A magánhitelek válságát nem lehet egyszerűen köztartozásra cserélni. A Bizottságnak határozott állást kell foglalnia a stabilitási paktum és az állami támogatás szabályainak szigorú betartása mellett, és ennek fényében üdvözlöm Almunia úr és Kroes asszony ügyismertéseit. Végül is nem csak a bankároknak, hanem a politikusoknak is okosabban kell elkölteniük a polgárok pénzét. Nem is annyira a pénz az, ami sürget, hanem a lisszaboni stratégia, amit a legnagyobb sebességre kellene kapcsolni, mert igen sok előnnyel járna.

A szolgáltatások szabadpiaca például minden plusz költség nélkül több százezer új munkahelyet teremthet. Ennél fogva meglepőnek találom, hogy a tagállamok ilyen lassan vezetik be a szolgáltatási irányelvet. Az iskolából kihulló, semmilyen végzettséggel nem rendelkezők számának növekedése elleni mentőterv ugyanolyan nehéz dolog, mint a megtévesztett takarékoskodókra vonatkozó mentőterv, mert ezeknek a fiataloknak végzettség híján semmilyen talaj nincs a lábuk alatt.

Másrészről be kellene fektetnünk abba, hogy elérjük a kutatás és fejlesztés területén még 2000-ben kitűzött 3%-os célt. Elvégre habár az ipar soha nem teljesítette a megígért 2%-os részét, pillanatnyilag milliárdos támogatást kap.

Végül, ha a dolgok esetleg nagyon rosszul mennek a szabadpiacon, a szabályok és piacellenőrök bizonyára nem jelentenek luxust, a helyzet azonban még így is összehasonlíthatatlanul jobb, mint az a gazdasági és társadalmi romhalmaz, amit a nacionalizmussal és a szocialista államgazdasággal folytatott különféle kísérletek hagytak maguk után.

Hans-Peter Martin (NI). - (DE) Tisztelt elnök úr! Nem vagyok egyedül, amikor azt gondolom, hogy nehéz az európai döntéshozók önhittségét osztani, ami a pénzügyi piaci válságkezelést illeti, mivel ha Európa, ha az EU működő demokrácia lenne, először a felelősség kérdését kellene felvetni, és azt a kérdést, hogy hogyan történhetett mindez.

Egyszerűen nem igaz, hogy valamennyi, előttünk álló probléma cunamit vált ki, ami természeti jelenség. A problémákat mi, emberek okoztuk. Az Uniót jellemző szabályozási buzgalom láttán az ember azt kérdezi, miért nem történt intézkedés, amikor a bankok észlelhető mértékben kezdték átlépni a határokat? A figyelmeztetések ellenére miért nem történtek lépések akkor, amikor begyűrűztek a hatások? Világosan emlékszem arra, hogy a Nobel-díjas Joseph Stiglitz foglalkozott ezekkel a kérdésekkel. A problémát csend övezte, tabuként kezelték azt. Innen kellene kezdeni a munkát, mert csak a saját hibáink beismerése révén tudjuk megtalálni a jövőbeli megoldást.

Margaritis Schinas (PPE-DE). - (EL) Az Európai Parlament a mai vita mindkét oldaláról egyértelmű üzenetet kell, hogy adjon: elsősorban a jövő érdekében kialakítandó pénzügyi rendszer okfejtésére vonatkozóan, másodsorban a Bizottság által, november 26-án előterjesztett felépülési tervre vonatkozó, első reakciókra vonatkozóan. Az első témára vonatkozóan kétségtelen, hogy a Bizottság egyértelműen megkapta az üzenetet, miszerint határozottan elmúlt az önszabályozás vagy a szabályozatlanság ideje. Ha vannak a Bizottságban

vagy akár a Parlamentben olyanok, akiknek az volt a benyomásuk, hogy a reálgazdaság minden szabály nélkül felépíthető, a jelen események azt igazolnák, hogy nincs igazuk. Időbe telt, de megértettük. Nem hiszem, hogy Almunia biztos a hibás. Lehet, hogy mások is ezzel az okfejtéssel álltak elő a Bizottságban, de most már túl késő. Most olyan okfejtés mentén kell felépíteni az új gazdasági rendet, amit a szabályok, további szabályok és még több szabály vezérel.

A felépülési terv második része – amelyet a múlt héten terjesztett elő a Bizottság – határozottan tartalmaz néhány pozitívumot, és el kell ismernünk, hogy a Bizottságnak sikerült egyeztetnie (és tudom, hogy ez milyen nehéz) az eltérő véleményeket, és a kormányok számára a közös okfejtésen alapuló intézkedések egymással összefüggő keretét javasolnia. Most mind a jobb-, mind a baloldaltól olyan hangokat hallok, mint „máshogy akartuk”, „túl drága lehet”, vagy „nekünk nem tetszik”. Ugyanazokról az emberekről van szó, akik – ha a Bizottság nem tett volna semmit – azt mondták volna: „a Bizottság nem tesz semmit”, „arra várunk, hogy a Bizottság tervezetet nyújtson be”. Következésképpen úgy vélem, hogy a Bizottságnak másodsorban olyan üzenetet kell küldenünk, miszerint az intézkedéscsomag mögött helyes okfejtés áll, segíteni fogja a kormányokat, és valóban olyan mentőövet jelent, aminek segítségével a reálgazdaság túlélheti a válság első napjait. Köszönöm.

Donata Gottardi (PSE). – (IT) Tisztelt elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Az Európai Unió azzal, hogy mentő- és felépülési tervet dolgoz ki az európai gazdaság számára, a piacokon kívül a polgárainak is üzen. nagy a várakozás, és az elvárásokhoz képest nem okozhatunk csalódást. Olyan időkben, amikor a pénzügyi konszolidáció és az államadósság mértéke miatt hátrányt okoz az állami beavatkozás – mind a ténylegesen megadott, mind a garantált források tekintetében –, ami megpróbálja a fő pénzügyi és ipari szereplőket megmenteni – ami nyilvánvalóan hatással van az államháztartásra és a személyi jövedelmekre –, az adócsalás és az adóparadicsomok elleni küzdelem érdekében európai szinten összehangolt megközelítésre van szükség. Fontos, hogy szigorúan és hatékonyan összehangoljuk valamennyi előirányzatot és nemzeti tervet, és egyazon célt határozzunk meg valamennyi esetében.

Örömmel mondhatom, hogy léteznek a stabilitási paktum rugalmas alkalmazását megvilágító tervek, amelyek célzottak, ideiglenesek és megfelelőek kell, hogy legyenek, a strukturális módosításokat, az állami pénzalapok hatékony felosztását, a lisszaboni stratégia céljainak megfelelő növekedést szolgáló közkiadások és beruházások átszervezését szolgáló mechanizmusokat kell meghatározniuk, különös figyelmet szentelve a kis- és középvállalkozások szerepének. Az egységes megközelítésnek foglalkoznia kell a makrogazdasági költségvetési politikákkal, valamint a bérlpolitikákkal és a munkát és a nyugdíjakat terhelő adóteher fokozatos és nagyarányú csökkentésével is. Ezt adólevonásokkal, felülvizsgált adókulcsokkal és a pénzügyi félkompensálásával kell megvalósítani, a szegénység – és nem csak a mélyszegénység – enyhítése, valamint a fogyasztás és a gazdasági növekedés elősegítése érdekében, a recessziót előrejelző, jelenlegi gazdasági válság ellen ható választ adva. Legyünk azonban óvatosak! A jövedelmek megtartásának és a fogyasztói kereslet fellendítésének feladatát el kell végezni, a környezeti és társadalmi fenntarthatóságot a középpontba helyezve, ily módon elkerülve annak szükségességét, hogy vakon másoljunk olyan mintákat és rendszereket, amelyek minden gyengeségükről számot adtak.

Margarita Starkevičiūtė (ALDE). - Tisztelt elnök úr! Hiányolom a felépülési tervből, hogy nem esik szó a pénzügyi piacokról. Ez év elején, amikor az általános gazdasági irányvonalakról vitáztunk, a Parlament azzal a javaslattal állt elő, hogy az irányvonalakba vegyük bele a pénzügyi piac dimenzióját.

A Bizottság akkor sajnos ellenezte ezt a javaslatot. Az események menete azonban a mi igazunkat igazolta. Fel szeretném hívni a figyelmüket, hogy ne kövessék el még egyszer ezt a hibát, és a gazdasági felépülési tervet kapcsolják össze a továbbfejlesztett pénzügyi szolgáltatási cselekvési tervvel. Amennyiben ezt a stratégiát követjük, hosszú távon, az EU pénzügyi felépítményének folyamatos modernizálása során képesek leszünk a reálgazdaság igényeit tükrözni.

– (LT) Arra szeretnék továbbá bátorítani, hogy a javaslataikat részletesen tekintsék át a pénzügyi piaci szereplők perspektívájából. A Bizottság most olyan sok új javaslatot terjeszt elő, hogy nekünk, parlamenti képviselőknek is nehézséget okoz azok kezelése. Nincsenek igazán jól összehangolva. Gondolják csak el, hogyan érezhetnek a pénzügyi piaci intézmények vezetői és befektetői, akik valóban nehezen hozzák meg döntéseiket. Egyáltalán nem az a benyomásom, hogy stabil a piacunk, ezért véleményem szerint nagyobb mértékű koordináció szükséges.

John Purvis (PPE-DE). - Tisztelt elnök úr! Elég sokat hallottunk már a koordinációról, de kezdek azon tűnődni, hogy elegendő-e a koordináció, hogy a koordináció helyett nem kellene-e a szolidaritás irányába elmozdulnunk, mert a válság a bankokról – ami már önmagában is rossz dolog – már az országokra is

átterjedőben van. Ugyanúgy, ahogy a koordináció a nemzeti szintről indokoltan európai és globális szintre emelkedett, talán fontolóra kellene vennünk a fokozott szolidaritás szükségességét. Megkérdezném a Bizottságot és a Tanácsot arról, hogy valóban a globális intézményekkel foglalkoznak, – mivel a szóbeli kérdés kifejezetten a Nemzetközi Valutalapról érdeklődik –, vagy olyan alternatív intézményekben gondolkodnak, amelyek globálisan tölthetnék be a szolidaritás szerepét.

A második kérdésem arra vonatkozik, hogy a pénzügyi ösztönzőn belül annak milyen fajtájára gondolnak, és hogy valóban ezt az utat részesítik-e előnyben. A hozzáadottérték-adó-e a járható út, és az számításba veszi-e, hogy bizonyos területeken a hozzáadottérték-adó közepes és magas kulcsát alacsonyabb szinten állapítsák meg – és mi mit teszünk ennek érdekében? Valamint nem lenne-e sokkal jobb megoldás, ha azt ily módon koncentrálnánk helyett, hogy széles körben terítenénk, sokkal kisebb mértékű csökkentéssel?

Szabályozás: sokat halljuk – különösen a baloldali érzelmű barátainktól –, hogy egyre több szabályozásra van szükség, meg kell szüntetnünk a fedezeti alapokat és a magántőkéket, a hitelminősítő intézeteket és így tovább. Hadd szorgalmazzam azonban, hogy a Bizottság és a Tanács vegye fontolóra a következőket. Várnunk kell, kitartóan és körültekintően kell gondolkodnunk, és mindenáron el kell kerülnünk a szándékunktól eltérő következményeket. Amennyiben indokolt az új szabályozás – és indokolt lehet –, megfelelő szabályozás kell, hogy legyen, és nem derülhet ki róla, hogy akadályozza vagy késlelteti a felépülést. Bizonyos tekintetben valóban támogatni szeretném McCreedy urat, ami a problémákra adott, kimért választ illeti, és nem kívánom elítélni őt, mint azt – úgy tűnik – számos kollégánk szeretné tenni.

Végül az államháztartásról: A stabilitási és növekedési paktum mind az euroövezetbe tartozó, mind az azon kívüli országokra hatással van. Ha indokoltak az átmenetileg túl nagy deficitok – és hangsúlyozom a „ha” szót –, azok átmenetiek kell, hogy legyenek, reális szintre visszaállíthatók kell, hogy legyenek, és ha egyes országok megengedhetik maguknak az adósságot, mások viszont nem, akkor biztosan visszatérünk a kölcsönös szolidaritás kérdésére. Megkérdezném a Bizottságot és a Tanácsot, hogy e kérdésre vonatkozóan mit tekintenek reális határidőeknek

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Tisztelt elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! A kérdésem arra vonatkozik, hogy mi a véleményük arról, hogy Izland és Magyarország második valutaként bevezetné az eurót. Gondolják, hogy ez megoldhatná a két ország problémáját?

A második kérdésem: Lehetségesnek tartják-e kockázati prémium bevezetését olyan következményekre, amelyeket azután a bankok saját tőkéjének megerősítésére használnának fel?

A harmadik kérdésem: Véleményük szerint a hozzáadottérték-adó csökkentése ösztönözné-e az importot, különösen Kína és India viszonylatában? Nem lenne-e értelmesebb dolog, ha vállalkozásainkat és munkavállalóinkat érintő adócsökkentésben gondolkoznánk, ha beruházási prémiumokat fizetnénk, ha a progresszív értékcsökkenésre helyeznénk a hangsúlyt, és mindenekelőtt tízes tényezővel növelnénk a kis értékű eszközöket, és ily módon elkerülnénk a fiktív nyereségek megadóztatását, a vállalkozáson belül maradna a pénz, és ily módon könnyebben kifizetésre kerülnének a munkabérek?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Az EU gazdasági felépülési terve megbízható befektetéseket ír elő, ezért támogatja a költségvetési kereteknek a gazdasági növekedési és stabilitási paktum részeként közel 200 milliárd euróval való növelését a következő időszakra.

Különösen nagyra értékelem, hogy az Európai Központi Bank kész a kamatlábakat csökkenteni, ily módon biztosítva azokat a likviditási szinteket, amelyekre azért van szüksége a bankrendszernek, hogy lépes legyen a realgazdaságba befektetni.

Szintén igen nagyra értékelem azt a javaslatot, miszerint módosítani kell a pénzügyi keretet, hogy a következő két év során 5 milliárd eurót fektessünk a szélessávú infrastruktúra fejlesztésébe, és bekapcsoljuk a rendszerbe Európa energiatermelő infrastruktúráit.

Üdvözlöm az Európai Beruházási Bank és egyes nemzeti bankok kezdeményezését, aminek célja, hogy 2020-ra elkülönített alapot hozzanak létre az energiakérdéssel és éghajlatváltozással kapcsolatos tevékenységek, valamint a közlekedési infrastruktúra fejlesztése céljára.

Állami támogatás adható majd a kutatás és fejlesztés, az innováció, a hírközlés és az informatika, a közlekedés és az energiahatékonyság támogatása céljára.

Ján Hudacký (PPE-DE). - (SK) Úgy vélem, hogy az Európai Unió a kétéves gazdasági felépülési terv révén megfelelő, összehangolt választ adhat a gazdasági válságra, feltéve, hogy annak végrehajtása és megvalósítása

ésszerű módon történik. Az Unió gazdaságát támogató finanszírozás javasolt volumene olyan pénzügyi keretet kellene, hogy létrehozzon, amely elegendő ahhoz, hogy új lökést adjon a tagállamok gazdasági fejlődésének. Az a 30 milliárd euró, amelyet egyenlő arányban biztosít az Európai Unió költségvetése és az Európai Beruházási Bank, pontosan a tudásalapú gazdaság és az alacsony szénfelhasználású gazdaság fejlesztésére, valamint a közép és hosszú távú energiahatékonysági programokra fordítandó.

Ami az adókedvezményeket illeti, úgy gondolom, hogy ezek az intézkedések a tagállamok hatáskörében kell, hogy maradjanak. Én magam azt az elképzelést támogatom, hogy bizonyos, az energiahatékonysághoz szorosan kapcsolódó termékek esetében csökkenteni kellene a héa-kulcsokat, ami ösztönzőleg hathat a jelentős energia-takarékosságra.

Befejezésképpen el kell ismernem, hogy vannak bizonyos fenntartásaim a felülvizsgált stabilitási és növekedési paktum által lehetővé tett, maximális rugalmasság alkalmazásának tervével kapcsolatban. Egyes kormányok arra hajlanak, hogy egyértelmű fejlesztési koncepció nélküli, populista és tisztán politikai céljaik érdekében visszaéljenek ezekkel az intézkedésekkel.

Charles Tannock (PPE-DE). - Tisztelt elnök úr! Külön tiszteletemet szeretném kifejezni Angela Merkel kancellár asszonynak, aki Európa új Margaret Thatcher-évé vált. A Vaslady-hez hasonlóan ő is a költségvetési egyensúlyban hisz, valamint abban, hogy finanszírozás nélkül nincsen kiút a hitel szorításából és a gazdasági válságból. Gordon Brown brit miniszterelnök ezzel szemben súlyos hitelből költekező pénzügyi gazdaságélénkítési válságkezelő intézkedéscsomaggal állt elő, ami semmiképpen nem idéz elő költségvetési egyensúlyt.

Habár elfogadom, hogy elsősorban a saját brit bankjaink voltak azok, akik felelőtlen hitelezése miatt ebbe a helyzetbe kerültünk – amihez hozzájárul az állami szabályozás és ellenőrzés hiányos volta is –, véleményem szerint ez a – rendkívül felelőtlen – fiskális politika nyomán vissza kell fogni a közkiadásokat, és alaposan átgondolt tervekre van szükség annak hosszabb távú finanszírozása érdekében. Máskülönben a gazdaság zsugorodásának időszakát követően súlyos inflációs időszakot fogunk előidézni, ami felemészti minden megtakarításunkat, és aláássa az európai gazdaságokat.

Colm Burke (PPE-DE). - Tisztelt elnök úr! Üdvözlöm a tagállamok, a Tanács és a Bizottság e nehéz probléma megoldása érdekében végzett munkáját. Számos kollégám foglalkozott már részletesen a szükséges intézkedéssel. A tagállamok azonban ilyen időkben nem változtathatnak a fejlődő országok iránti elkötelezettségükön. Az EU-tagállamoknak folytatniuk kell a tengerentúli fejlesztés támogatását. A pénzügyi válság várhatóan súlyos hatást gyakorol a humanitárius finanszírozásra, egyes elemzők előrejelzései szerint akár egyharmadával vagy még annál is nagyobb mértékben csökkenhet a tengerentúli fejlesztés támogatása.

Most, a kiadások csökkentésére tett kísérletek közepette az EU-tagállamoknak lankadatlanul kell törekedniük a millenniumi fejlesztési célok elérésére. A világméretű pénzügyi válság rámutatott a világunk kölcsönös függőségben lévő, globalizált jellegére. Annak ellenére, hogy a fejlődő nemzetek elkerülték a pénzügyi válság számos azonnali hatását – annak köszönhetően, hogy kevésbé érintik őket a globális piacok –, a közgazdászok arra figyelmeztetnek, hogy a beáramló támogatás, a pénzküldemények, a külföldi tőkeberuházás és a gazdasági növekedés visszaesése rájuk is csapást fog mérni.

Láthattuk, hogy a fejlődő országok igencsak szenvednek amiatt a pénzügyi zűrzavar miatt, amit nem ők idéztek elő. A tagállamoknak ezért fenn kell tartaniuk a korábbi állapotot.

Elnök. – Elnézést kérek Gollnisch és Sikierski uraktól, akik szót kértek, de sajnos kifutunk az időből, ezért öt felszólalásnak tudunk helyet adni.

Hervé Novelli, a Tanács soros elnöke. – (FR) Tisztelt elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Mindenekelőtt el szeretném mondani Almunia úrnak, hogy nagyon helyesen hangsúlyozott három olyan szempontot, amely rendkívül fontos az eredményes felépülés biztosítása érdekében.

Az első az igen határozott fellépés. Ebből a szempontból a GDP másfél százaléka olyan felépülési célkitűzés, ami a szóban forgó összegeket figyelembe véve elég jelentősnek tűnik számomra.

A második a tagállamok eltérő helyzetének figyelembevétele. Nagyon helyesen hangsúlyozta, hogy gazdasági vagy költségvetési helyzet szempontjából nem minden ország evez ugyanabban a csónakban – ha így fogalmazhatok –, de ez nem menti fel őket az alól, hogy valóban összehangoltan tegyenek erőfeszítést. Ez olyan kérdés, amelyen az elnökség az Európai Tanács következő ülése előtt még dolgozni kíván. Meggyőződésem, hogy csak ily módon fogjuk tudni határidőre – és még nem tudom, milyen határidő lesz ez – fellendíteni a növekedést és a foglalkoztatást.

Gauzès úr! Azt szerettem volna mondani önnek, hogy nagyon pontosan rámutatott arra, hogy valamennyi erőfeszítésünk a reálgazdaság finanszírozására irányul. Ha segítséget nyújtunk a bankoknak, azt azért tesszük, hogy képesek legyenek ebbe a gazdaságba fektetni, és az egyetlen célunk – amire nagyon pontosan rámutatott –, hogy a kis- és középvállalkozásokat finanszírozzuk. Úgy vélem, hogy a Tanács tegnap üzenetet küldött a Bizottságnak a bankoknak nyújtandó támogatásról, és világos, hogy rugalmas és gyors döntéshozatalt várunk arra vonatkozóan, hogy a jelen helyzetben milyen támogatás nyújtható a bankoknak és a pénzügyi szervezeteknek. Azt hiszem, hogy meghallották a Bizottság szavát, és el szeretném mondani önnek, Gauzès úr, hogy a Tanács határozottan egyetért azzal az óhajával, miszerint hatékonyan kellene európai szinten – és hozzáteszem, nemzetközi szinten is – szabályozni a hitelminősítő intézményeket, amint azt már számos európai parlamenti képviselőtársam elmondta.

Rasmussen úr! Azt szeretném mondani önnek – habár felszólalását inkább a Bizottságnak címezte –, hogy egyetértettem önnel, amikor hangsúlyozta, hogy egyetlen piaci szegmens sem lehet kivétel a szabályozás vagy ellenőrzés alól. Amennyiben ez valóban üzenet a számunkra, akkor annak az a lényege, hogy bizonyos piaci szegmensekben hiányzik a szabályozás. A szabályozást tehát tökéletesíteni kell, és bizonyos létfontosságú helyzetekben ki kell alakítani. Ez a november 15-i washingtoni csúcstalálkozó határozott üzenete, és Európának természetesen e célok irányában kell munkálkodnia, beleértve a spekulációs pénzalapok területét is.

Dăianu úr! Való igaz, hogy a pénzügyi piacok szabályozását nemzetközi szinten kellene koordinálni: ezért került sor az Európai Unió által kezdeményezett washingtoni csúcstalálkozóra. Úgy vélem, hogy Európa, egy egységes Európa hangja volt a meghatározó a csúcstalálkozó összehívásában, és ez lehetővé tette, hogy valamiféle menetrendet vázoljanak fel a nemzetközi pénzügyi rendszer valódi szabályozására vonatkozóan – mindez azért sikerült, mert Európa képes volt hatékonyan dolgozni a saját programján.

Harms asszony! Hogy pontosan fogalmazzak, a felépülési terv pontosan hosszú távú befektetést javasol, ami talán nem kifejezetten az ön szája íze szerint való, de mindazonáltal ezt a javaslatot tartalmazza.

Kozlík úr! El kívánom önnek mondani, hogy igen, támogatnunk kell az agrárpolitikát, valamint a főbb európai politikákat. Az energiapolitikát említette: véleményem szerint indokoltan tette. Ezek prioritást élveznek, és továbbra is – még ilyen nehéz időkben is – prioritást kell, hogy élvezzenek.

García-Margallo úr! Az Európai Központi Bank munkája véleményem szerint meghatározó részben hozzájárult a legutóbbi időkben felmerülő nehézségek leküzdéséhez, és a bank elnöke világosan rámutatott, hogy az infláció mérséklődik Európában, következésképpen a monetáris politika terén új mozgástérrel számol – amint azt számos európai parlamenti képviselő is megjegyezte.

Úgy vélem, hogy Ferreira asszony igen nyersen fogalmazott az Európai Unió válaszára vonatkozóan. Az Európai Unió véleményem szerint – az általa elmondottaktól eltérően – gyorsan reagált a válságra azzal, hogy igen rövid idő alatt határozott döntéseket hozott, ami az intézményeink – a Bizottság, a Tanácsa és az Európai Parlament – pozitív együttműködésének köszönhető. Ezért Önöket is köszönet illeti.

Ami a kis- és középvállalkozások támogatását illeti, hamarosan vitát rendezünk a Versenyképességi Tanácsban az európai kisvállalkozói törvény elfogadásáról, és úgy hiszem, hogy Európa ezen a téren is szerepet játszott a kis- és középvállalkozások finanszírozásában, valamint abban, hogy a gazdasági visszaesés idején is ezek a vállalkozások élvezzenek prioritást.

In't Veld asszony! Nagyon helyesen rámutatott, hogy a rövid távú felépülés a lisszaboni stratégia keretében megvalósuló, hosszú távú strukturális reformokra kell, hogy épüljön. Ez a stratégia soha nem volt ilyen döntő fontosságú – főképpen most, a gazdasági visszaesés időszakában –, és a strukturális reformokra most kell, hogy sor kerüljön.

Martin úr! Tisztán hallottam a szavait, amikor a valódi prioritások meghatározására irányuló, együttes cselekvésre hívott fel.

Schinas úr! Voltak szabályaink, de azok nem működtek, ez a való igazság. Következésképpen szabályokra van szükségünk, méghozzá olyan szabályokra, amelyek hatékonyak – természetesen nem túlszabályozásról lenne szó –, és az európai versenyképességhez igazított, valódi szabályozási keretet jelentenek.

Gottardi asszony! El szeretném önnek mondani, hogy teljes mértékben csatlakozom ahhoz, hogy harcolnunk kell az adócsalás ellen. Mi több, a francia elnökség ezt prioritásként kezeli mind európai, mind nemzetközi szinten. Azt is el kívánom önnek mondani, hogy egyetértek a hatékony gazdasági felépülés szükségességére vonatkozó, igen találó megjegyzéseivel.

Starkevičiūtė asszony! Egyetértek azzal, hogy a pénzügyi ágazat normális lelassulása az európai gazdaság felépülésének szerves részét képezi, és hogy ez összehangolt módon kell, hogy történjen.

Purvis úr! Egyetértek: valóban a fokozottabb szolidaritás irányába kell elmozdulnunk – ez fontos dolog. A javaslatunkat a nemzetközi pénzügyi rendszer reformjára alapozva tesszük, amely reform a Bretton Woodsban létrehozott intézményekre, elsősorban a Nemzetközi Valutaalapra vonatkozik, amely olyan egyetemes és politikailag legitim intézmény, amelynek meggyőződésem, hogy az elkövetkező években meg fog erősödni a szerepe. Említette a hozzáadottérték-adó kérdését. Az elnökség most a hálókulcsok csökkentését támogatja, különösen a munkaerő-igényes és nem áttelepíthető ágazatok esetében.

Rübig úr! Ugyanerről a témáról szólt. A hálókulcs olyan eszköz, amely – ha csökkentjük, akkor biztosan – fenntarthatja a tevékenységet és elsősorban a foglalkoztatást, de ezek a hálókulcs-csökkentések csak célszámokat jelenthetnek, és ezalatt azt értem, hogy tudnunk kell igazolni, hogy teljesen megfelelőek. Amint azonban ön is tudja, az erről a kérdéstről folyó vita még nem zárult le véglegesen.

Țic asszony! Úgy vélem, hogy a Bizottság gazdasági felépülésre tett javaslatainak egyik alapelve a valódi és időszerű, ugyanakkor tartós és strukturális beruházás. Ebben a kérdésben teljesen egyetértek önnel.

Hudacký úr! Igen, az Európai Beruházási Bank nagyon fontos eszközt jelent a gazdasági felépülés támogatásában, többek között különféle beruházások révén. Véleményem szerint ez alapvető dolog. Ezt a tanácsok jövő heti vitája során lesz lehetőségünk leszögezni.

Tannock úr! Mégis úgy hiszem – ahogyan azt az egész Tanács is hiszi –, hogy olyan felépülésre van szükségünk, ami egyeztetett, ugyanakkor átfordítható, ha megint elindul a növekedés.

Tisztelt elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Befejezésképpen annyit szeretnék mondani, hogy a Tanács számára igen fontos és érdekes volt ez a vita és valamennyi felszólalás. Mindez azt mutatja, hogy széles körben egyetértünk abban, hogy Európának erős és egységes hangon kell megnyilvánulnia a nemzetközi fórumokon. Létfontosságú az Európai Parlament támogatása. Erre vonatkozóan hadd mondjak köszönetet mindnyájuknak!

Meggyőződésem, hogy teljes mértékben át kell gondolnunk a pénzügyi rendszerre és annak szabályozására vonatkozó elképzeléseinket. Ezt európai szinten kell elvégeznünk, ugyanakkor figyelembe kell vennünk a nemzetközi példákat, mert ha ennek a válságnak van tanulsága, akkor az az, hogy a mai pénzügyi rendszer valóban az egész bolygóra kiterjedő dimenzióval rendelkezik, következésképpen globális szinten – európai ösztönzéssel – kell megoldásokat találni.

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (ES) Tisztelt elnök úr, Novelli úr, hölgyeim és uraim! Először is hálásan köszönöm a hozzászólásaikat és megjegyzéseiket, valamint a Bizottság kezdeményezései iránt tanúsított érdeklődésüket, különös tekintettel a ma délután napirenden lévő felépülési tervre. Nem bocsátkozom ismétlésekbe, hiszen Novelli úr számos felszólalásra reagált. A felszólaló képviselők által elmondottakhoz fűzött, gyakorlatilag valamennyi megjegyzésével egyetértek.

Csupán hat gondolatot szeretnék hozzáfűzni nagyon gyorsan. Először is egyetértek Gauzès úrral kezdve mindnyájukkal, akik elmondták, hogy a hitelmegszorítás rendkívül súlyos, és ez a reálgazdaság előtt álló, jelenlegi óriási problémák lényege. Az Ecofin-Tanácsban éppen tegnap tanácskoztunk arról, hogyan növeljük a különböző tagállamok által jóváhagyott vagy jóváhagyandó feltőkésítési és letéti garancia tervek hatékonyságát. Rengeteg adófizető pénze forog kockán: jelentős pénzalapok felhasználására került sor a bankok és pénzügyi szervezetek működésének garantálása vagy azok tőkeinjekciója céljából. Most vissza kellene forgatni a hitelt a gazdaságba, mivel az a gazdaság megfelelő működésének létfontosságú eleme.

Mivel a gazdaság nem működik jól, a Rasmussen úr említette gazdasági előrejelzések – amelyeket egy hónappal ezelőtt terjesztettem elő – ma már sajnos érvénytelen előrejelzések. Ezért jelentettem be a minisztereknek is tegnap, hogy január 19-én új gazdasági előrejelzéssel fogok előállni.

Időközben a Nemzetközi Valutaalap, az OECD és más intézmények olyan becsléseket tettek közzé 2009-re vonatkozóan, amelyek még a Bizottság november 3-i előrejelzéseinél is aggasztóbbak. Az Európai Központi Bank szintén lehangoló előrejelzéseit holnapra várjuk.

Második megjegyzésem: bizonyára szigorúbb lesz a pénzügyi szolgáltatások szabályozása. Valójában már most is szigorúbb a szabályozás. Amint azt Jouyet úr korábban említette, a Tanács a Bizottság kezdeményezésére éppen tegnap adta politikai jóváhagyását – ha jól emlékszem, – legalább négy bizottsági kezdeményezéshez, amelyek a pénzügyi piacok vagy szolgáltatások különféle aspektusainak szabályozásáról

szóltak. A meglévő szabályokat módosítani kell, a szabályozatlan területeket szabályozni kell, és tovább kell fejleszteni a szabályozás minőségét, valamint a szabályok európai és globális szintű ellenőrzésének végrehajtási módját. Erről van most szó.

Mivel a fizetőképességről szóló II. irányelvtervezet hamarosan a Parlament elé kerül, hadd mondjam el Önöknek, hogy a Tanácson belüli reakció továbbra sincs mindig összhangban a Tanács arra vonatkozó, saját nyilatkozataival, hogy mi a teendő a pénzügyi szabályozás és ellenőrzés terén. A Parlament tudatában van ennek, mert megbeszéléseket tart a Tanáccsal erről az irányelvről. Nincsen megállapodás arról, hogy a biztosítási ágazatban hogyan kellene legjobban koordinálni az ellenőrzési intézkedéseket. Az ellenőrzésről sürgősen megállapodásra kell jutnunk európai szinten, és a globális szinten működő intézmények esetében már ellenőrző szervezetről beszélünk.

A fedezeti alapok témájában arra az elvre alapozzuk nézeteinket, hogy a tevékenységüket szabályozni kell. Ezt elmondtuk a Bizottságnak, elmondta a Tanács is, és a washingtoni ülésen is elhangzott.

Többek között ennek elemzésével is foglalkozik a Jacques de Larosière által irányított, magas szintű munkacsoport. McCreevy biztos úr tegnap találkozott a Gazdasági és Monetáris Bizottsággal.

Tapasztaltam, hogy a Bizottság elnöke utóbbi látogatásai során többször ismételte ebben az ülésteremben, hogy a Bizottság szabályozni fogja a fedezeti alapokat, és hogy ezt kell tennünk. A vita arról folyik, hogy milyen mértékben, mely területeken és a fedezeti alapok tevékenységének mely részeit kell szabályozni, és mely szabályoknak lesz a fedezeti alapokon túlmutató hatása. A vitát jelentősen elősegítik a foglalkoztatás területéről származó hozzászólások és a Parlament által, Rasmussen úr kezdeményezésére készített jelentés.

Teljesen egyetértek azokkal a képviselőkkel, akik a beruházást említették, valamint azt, hogy a szükséges beruházásokat közép- és hosszú távon az energiával és éghajlatváltozással kapcsolatos intézkedéscsomaghoz kell kapcsolni. Egyetértek azokkal, akik azt mondják, hogy a monetáris politikánk olyan mozgástérrel rendelkezik, ami nem kell, hogy veszélyeztesse az Európai Központi Bank vagy más központi bankok függetlenségét. Ez nyilvánvaló. Az Eurostat szerint november végén 2,1% volt euroövezeten belüli infláció. Pár hónappal ezelőtt még kétszer ekkora mértékű inflációról beszéltünk, és ez az eltérés most eltűnik. A Központi Bank holnap ülésezik itt, Brüsszelben. Nem tudom, mihez kezdenek, de hallottam Trichet bankelnök úr nyilatkozatait, és azokban elég világosan fogalmaz e kérdésben.

A következő megjegyzésem a stabilitási és növekedési paktumra vonatkozik. A paktum egyértelműen kijelenti, hogy a 3%-os határértéket túllépő deficit váltja ki a túlzott deficitre vonatkozó eljárást, egyetlen kivétellel, nevezetesen amikor kivételes gazdasági helyzet áll fenn, és mi most kivételes gazdasági helyzetben vagyunk. A második feltétel – amely az elsővel egyszerre érvényes – az, hogy a túlzott deficit átmeneti kell, hogy legyen, és az átmeneti alatt nem több év, hanem csak egy év értendő. A harmadik feltétel – amely az első kettővel egyszerre érvényes – az, hogy a többlet a deficitet nem emelheti jelentősen a referenciaérték fölé, és itt, García-Margallo úr – anélkül, hogy olyan szakmai részletekbe bocsátkoznék, amelyek nem a tisztelt Ház többségében laikus közönségének szólnak –, a százalékpont néhány tizedéről van szó.

Végül Parish úrnak és még valakinek válaszolva, akik a hozzáadottérték-adó kérdését említették, a Bizottság dokumentuma vagy terve egy sor olyan eszközt tartalmaz, amely fiskális ösztönzőként használható, közülük egy biztosan a jelentős adó csökkentésére, vagy inkább olyan jelentős adó, mint a héa kulcsának csökkentésére szolgál. Az is tény azonban, hogy a Bizottság senkit sem kényszerít annak megtételére. Olvassák el a tervet, és meglátják, hogy abban nem szerepel semmilyen kötelezettség, mint ahogy nem is szerepelhetne. Egy harmadik meglátás – és ez az Ecofin tegnapi megbeszélései nyomán adott tájékoztatás – az, hogy tegnap a 27 tagállam közül csak egyetlen, az eszközt már alkalmazó tagállam támogatta ennek az eszköznek az alkalmazását.

Elnök. – Köszönöm, biztos úr, különösen köszönöm a matematikától a hittudományig terjedő témák érintését.

A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Louis Grech (PSE), írásban. – A pénzügyi válság nagy kihívások elé állította mind az EU-t, mind a világ gazdaságot. A tagállamok összehangolt erőfeszítései hatékonyan hozzájárulnak az EU bankrendszerének stabilizálásához, de még sok a teendő annak érdekében, hogy elejét vegyük annak, hogy a válság begyűrűzzön a szélesebb gazdaságba, hogy megóvjuk a háztartásokat, a vállalkozásokat és a munkahelyeket. Egy olyan világban, ahol minden mindennel összefügg, az ilyen kihívásokra való reagálás lehetőséget adhat arra, hogy

a globális pénzügyi felépítményben, az EU irányításával megjelenjen az átláthatóság, a társadalmi felelősség és a kiszámíthatóság.

A mérséklő intézkedéseket időszerű, következetes és megfelelő módon kell végrehajtani, a válság alapvető okaival foglalkozó szabályozási intézkedés révén. Különös figyelmet kell szentelni az olyan új pénzügyi termékekre vonatkozó szabályozásnak, mint a másodlagos jelzáloghitelek és azok származékai, valamint az ilyen termékek értékesítésével foglalkozó szervezeteknek, úgy mint bankok, fedezeti alapok és magántőkealapok. Felül kell vizsgálni a hitelminősítő intézetek üzleti modelljét és minősítéseik jogállását.

A felépülési folyamat során azokat a megoldásokat kell előnyben részesítenünk, amelyek a munkahelyeket, a növekedést és a legebezhetőbbeket védik, amelyek elősegítik a gazdaságos energiafelhasználást és stabilitást, ugyanakkor távol tartják azokat, akiknek a korábbi állapot fenntartásához fűződik érdekük.

Harangozó Gábor (PSE), írásban. – (HU) Üdvözlöm a válság kezelésére tett összeurópai erőfeszítéseket, az európai munkahelyek megőrzésére, valamint újak teremtetésére vonatkozó indítványokat.

Szeretném ugyanakkor felhívni a figyelmet, hogy az olyan, nehéz fiskális helyzetben lévő országok, mint Magyarország részére sem monetáris, sem jelentős fiskális, adócsökkentési eszközök nem állnak rendelkezésre a válság enyhítésére. Így a gazdaságélénkítés itt elsősorban az európai források átcsoportosításával, hatékony felhasználásával, valamint a bérköltségek lefaragásával, a versenyszabályozás hatékonyabbá tételével, valamint az adminisztrációs költségek csökkentésével képzelhető el.

Különösen örülök annak, hogy ez irányú kettős törekvéseinket Joaquín Almunia biztos úr is támogatja. Ezért tartom kiemelten fontosnak a strukturális alapokra vonatkozó indítványokat, melyek mihamarabbi elfogadását nagyban támogatom. A nagyprojektek elfogadásának felgyorsítása, valamint a KKV-knak nyújtandó hitelek támogatása hozzájárulhat a keresletélénkítéshez.

Ugyanakkor még mindig nem tartom kielégítőnek a legrászorultabbak érdekében tett erőfeszítéseinket, így kezdeményezem a lakhatási támogatásokra irányuló változások közé beemelni a telepfelszámolás, újjáépítés lehetőségét is. Az elmaradott térségekben, településeken található olyan telepek, településrészek, melyek alkalmatlanok a felújításra, helyettük korszerű, energiatakarékos lakások felépítését kell kezdeményezni. Ezzel hozzájárulhatunk az Unió energiatakarékossági, valamint munkahely-teremtési célkitűzéseéhez, ugyanakkor érdemben segíthetjük a legrászorultabbakat is.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), írásban. – (PL) Az Európai Bizottság válságkezelő cselekvési tervének bejelentése során arra a valóságos igényre válaszolt, miszerint a gazdaság stabilizálása és fellendítése érdekében közösségi intézkedésre van szükség. A nyilatkozatra azonban pár nappal az Európai Unió 2009. évi költségvetésének kialakítását meghatározó, úgynevezett egyeztetést követően került sor. A költségvetés nem juttat kiegészítő alapokat a válság leküzdésére, és nehéz elképzelni, hogy egy 200 milliárd eurós nagyságrendű terv teljes mértékben költségvetés-semleges legyen.

Az éhezés veszélyeztette országoknak szánt 1 milliárd eurós alapok körül régóta zajló vita azt mutatja, hogy nem lesz egyszerű 27 országot meggyőzni a kiegészítő finanszírozásról, nevezetesen azokról az összesen 116 milliárd eurós összegű kifizetésekről, amelyekről november 21-én állapodott meg az Európai Parlament és a Tanács, 2009-re vonatkozóan. Barroso úr terve már ez okból sem több mint a nemzeti ráfordítások összege, amelyeket a költségvetési deficit és az állami támogatás szabályainak nagyobb toleranciájára tett ígéret kísér.

Mindazonáltal remélem, hogy nem a stabilitási és növekedési paktum bármilyen esetleges enyhítése lesz az Európai Bizottság tervének egyetlen eredménye. Ez akkor lesz így, ha betartjuk azt az ígéretet, miszerint növeljük az előlegeket, és ésszerűsítjük azokat a strukturális alapokat, amelyeknek helyi és ágazatspecifikus válságkezelő intézkedéscsomagként kell működniük 2009–2010-ben. Ez megfordítaná azt a katasztrofális tendenciát, miszerint szélesebb lenne a rés a kötelezettségvállalások és a ténylegesen kifizetett, regionális politikai pénzalapok között.

14. A romákkal kapcsolatos európai stratégia (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Európai Unió romastratégiájához fűződött, tanácsi és bizottsági nyilatkozatok megvitatása.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Tisztelt elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! A Tanács teljes tudatában van annak, hogy létfontosságú megfelelő intézkedéseket hozni a romák helyzetének javítása és alapvető jogaik előmozdítása érdekében, amint azt a tisztelt Ház január 31-i határozatában kérte.

Amint azt Önök is tudják, a francia elnökség alatt valódi előrelépés történt a megkülönböztetésmentesség és az integráció terén, és ezen belül tudtunk foglalkozni a romák helyzetével, nevezetesen a szociális napirendről szóló intézkedéscsomag keretében, amint arról Špidla biztos úr július 2-án beszámolt.

A Bizottság által előterjesztett intézkedéscsomag célja, hogy új lendületet adjon a szegénység, a kirekesztés és a kiszolgáltatott helyzetben lévő csoportokat érő megkülönböztetés elleni küzdelemről szóló politikáknak, és ebből a szempontból a Bizottság javaslatai, valamint a roma népesség nagyobb mértékű integrációját elősegítő, meglévő eszközök felmérése igazán nagyon hasznos hozzájárulást képvisel.

A Tanács a maga részéről sajnálja, hogy a tagállamok pénzügyi szempontból nem tudtak egyhangúan megállapodni a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelemről szóló intézkedéscsomagról. A vita során én is el szerettem volna ezt mondani.

A romák ügyével foglalkozó, első európai csúcstalálkozóra szeptember 16-án került sor. Azt mind a Bizottság elnöke, mind az Európai Unió francia elnöksége támogatta. Az elfogadott nyilatkozat hangsúlyozza a tagállamok arra vonatkozó kötelezettségeit, hogy a romák számára valóságos integrációt kell biztosítaniuk, hangsúlyozva az emberek személyiségi jogainak megerősítését és a roma szervezetek részvételének fontosságát.

Egy második, egyenlőségről szóló csúcstalálkozóra is sor került, 2008. szeptember 29. és 30. között. A csúcstalálkozó során azokat a problémákat hangsúlyoztuk, amelyekkel túl sokat konfrontálódik a roma népesség – legyen szó az oktatáshoz való hozzáférésről, a munkahelyekről vagy szakképzésről, valamint egyéb árukhoz és szolgáltatásokhoz való hozzáférésről –, és ennek nyomán láhattuk, hogyan lépünk fel hatékonyabban e népesség által elszenvedett megkülönböztetés ellen.

Örömmel látjuk továbbá, hogy a romák Európai Unión belüli helyzetével is foglalkozunk, és garantáljuk, hogy ez lesz az Európai Unió Alapjogi Ügynökségének egyik prioritása.

A francia elnökség nemrég készített egy következtetéstervezetet a romák sajtóságos helyzetéről, amelyet a jövő hétfőn és kedden fog benyújtani az EU külügyminiszteri tanácsának és az Általános Ügyek és Külkapcsolatok Tanácsának. Az Önök Külügyi Bizottságának keddet követően fogok beszámolni erről.

A következtetéstervezetek felhívják a Bizottságot és a tagállamokat arra, hogy vegyék figyelembe a romák helyzetét az alapjogok védelméről szóló politikák, a szegénység és megkülönböztetés elleni küzdelemről szóló politika, a nemek egyenlőségéről szóló politikák, valamint az oktatáshoz, lakhatáshoz, egészségi ellátáshoz, munkahelyekhez, a törvényhez és a kultúrához való hozzáférésről szóló politikák kidolgozása és végrehajtása során. A következtetéstervezetekben felhívjuk a Bizottságot és a tagállamokat arra, hogy 2009-re és 2010-re konkrét intézkedéseket határozzanak meg.

Az anyag erre vonatkozóan a strukturális alapok hatékonyabb felhasználását is előírja. A Tanács ez okból felkéri a Bizottságot, hogy 2010-ben nyújtson be jelentést az előrehaladásról, hogy tovább folytathassák a megbeszéléseket és megszervezhessék a szükséges eszmecsereket a roma szervezetekkel.

Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Ennyit szerettem volna elmondani a tisztelt Háznak.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. – (CS) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Az első Európai Roma Csúcstalálkozó, amelyre szeptember 16-án került sor Brüsszelben, alapvető fontosságú volt a terület főbb szereplői közötti partnerség szempontjából. Az eseményen az EU-intézmények, tagállamok és civil szervezetek több mint 500 vezető képviselője vett részt, és ez az újult eltökéltségünket tükrözte az irányban, hogy nagyobb erővel szálljunk szembe a romák társadalmi kirekesztésével.

Világos volt az üzenet, miszerint a végcél az, hogy a romákat teljes mértékben integrálni szükséges Európa gazdasági, társadalmi és kulturális életébe, és az EU-ban egyenlő esélyeket kell biztosítani mindenkinek, beleértve a romákat is. A civil társadalmat teljesen be kell vonni ebbe a partnerségbe. Ebből azt következik, hogy a romák részt kell, hogy vegyenek a rájuk vonatkozó politikák előterjesztésében, végrehajtásában és ellenőrzésében. A Bizottság következképpen üdvözli a civil szervezetek csúcstalálkozóhoz való hozzájárulását: pl. az EU roma politikai koalíció nyilatkozatát. Ez évben, az EU és a tagállamok közös erőfeszítése, valamint a kölcsönös bizalmon és jó szándékon alapuló együttműködés nyomán eddig soha nem látott előrelépés történt a roma integráció terén.

A Bizottság véleménye szerint a következők voltak a csúcstalálkozó legfontosabb következtetései: a roma férfiak, nők és gyermekek személyiségi jogainak előmozdítására tett kötelezettség-vállalás, annak a ténynek az elismerése, hogy az EU és a tagállamok a különféle tevékenységei területeiken, közösen felelnek a romák integrációjáért, annak elismerése, hogy az EU-nak koordinálás és a strukturális alapokból származó pénzügyi támogatás révén kell segítenie a tagállamokat azok politikáinak végrehajtásában, továbbá konszenzus arról, hogy támogatni szükséges a romák kulturálisan érzékeny megközelítését, amely elősegíti, hogy oktatási, foglalkoztatási és közösségi szempontból beilleszkedjenek a többségi társadalomba – a társadalom hasonlóan hátrányos helyzetű tagjainak kizárása nélkül.

A Bizottság azt is világosan megfogalmazta a csúcstalálkozóan, hogy hatáskörén belül minden szükséges lépést megtesz a romák helyzetének javítása érdekében, és biztosítani fogja, hogy maradéktalanul élhessenek a chartában garantált alapjogaikkal. A Bizottság határozottan közbe fog lépni, ha a közösségi jogszabályok sértése alapjogokat érint.

A csúcstalálkozó következtetéseivel kapcsolatban Barroso elnök és én azt javasoltuk, hogy hozzunk létre a roma integrációval foglalkozó platformot. Ez magas szintű, kétoldalú találkozók számára szolgálna keretül, hogy például a kohéziós és vidékfejlesztési politikákat támogató pénzügyi eszközöket jobban lehessen a roma integrációra összpontosítani. A platform ezenkívül a Bizottság azon ígéretének konkrét valóra váltását jelentené, miszerint hatékonyabbá teszi a Közösség eszközeit és politikáit, és beszámol az elért eredményekről.

Az Európai Tanács júniusi ülésének következtetéseire vonatkozóan a tagállamoknak értékelniük kellene az eddigi előrelépéseket, és fokozniuk kellene a romák teljes integrációjára tett erőfeszítéseiket. A Bizottság természetesen támogatja a tagállamokat. A Bizottság továbbá várakozással tekint az Általános Ügyek Tanácsának december 8-i ülésére, amelyen a roma integráció következtetéseiről vonatkozó javaslatok kerülnek megvitatásra.

ELNÖKÖL: SIWIEC ÚR

alelnök

Járóka Livia, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (HU) Tisztelt elnök úr, biztos úr, miniszter úr, kedves képviselőtársaim. Az elmúlt évben jelentős előrelépések történtek annak európai szintű felismertetésére, hogy a tagállamokban mélyszegénységben élő 10 millió roma befogadása, európai uniós állampolgárként jogaik érvényre juttatása az európai társadalmak közös érdeke.

Úgy érzem mégis, hogy megrekedt most ez a folyamat. Az Európai Parlament, a civil szervezetek szerint kell európai szakmai felügyelet, kell közösségi ellenőrzés, mivel bár a tagállamok szándékukat az országaikban élő romák integrációjának megteremtésére az Európai Uniónak bemutatott elképzeléseikben kinyilatkoztatták, nemzeti elfogadott költségvetéseik és eddigi eredményeik ezt nem támasztják alá.

Az EU-s forrásokból finanszírozott szórványprojektek nem hoztak átütő eredményt. Az európai romák gazdasági és lakóhelyi kirekesztése, a minőségi oktatásból való kiszorulásuk, aggasztó egészségügyi mutatóik nem javultak, romlanak, tovább gyengítik Európa társadalmi kohézióját.

Az eddigi projektalapú elképzelésnél sokkal átfogóbb, a roma és nem roma társadalmat együttesen megszólító, a felsorolt területeket együttesen építő, pártokon és ciklusokon átívelő szakmai munka kell, amelynek alapfeltétele, hogy a francia elnökség alatt előkészített egységes európai fellépés szükségességét a következő soros elnökségek is magukévá tegyék.

Elengedhetetlen, hogy a romák befogadását, gazdasági kapacitásuk Európa fejlődésének szolgálatába állítását célzó azonnali intézkedések szülessenek. A kohéziós politika kezdete óta a 2004-es bővítésig láttunk sikereket, azonban újabb három évtized az túlságosan hosszú idő. Itt pontosan válságkezelésre van szükség. A több ezres roma gettókat csak a munkaerő-piaci reintegrálás, a gazdaság új és feltáratlan területeinek, – ilyen például a megújuló és alternatív energia vagy a környezetvédelem – maximális kihasználása, a minőségi integrált oktatás megteremtése tudja felszámolni.

A romák saját identitása, anyaállamukhoz kapcsolódó nemzeti identitásuk és társadalmi, gazdasági identitásuk erősítése egyszerre kell, hogy teljesüljön. A 2009-es költségvetésbe bekerülő 5 millió eurós „pilot project” lehetőséget biztosít arra, hogy erről tudjunk beszélni, itt azonban nem állhat meg a folyamat. A kétoldali találkozók helyett európai uniós stratégia kell, melynek új elemeket, jogi alapokat, szankcionálási lehetőségeket, pénzügyi mechanizmusokat is meg kell teremtenie.

Jan Marinus Wiersma, a PSE képviselőcsoport nevében. – (NL) Tisztelt elnök úr! Az utóbbi időben az Európai Parlament határozottan amellett emelte fel hangját, hogy hosszú távú stratégiát kell kidolgozni a romák európai integrációja érdekében. Az elmúlt év során világossá vált, hogy elsősorban a tagállamok, de az Európai Unió is többet kell, hogy tegyenek ezen a téren. A Tanács nemsokára megint foglalkozni fog ezzel a kérdéssel. Ez már önmagában is annak jele, hogy a kormányfőink hatékony politika révén helyeznek nagy politikai súlyt a romák megkülönböztetése, valamint társadalmi és gazdasági kirekesztésük elleni fellépésre.

Ez a téma is előkelő helyet foglal el a Bizottság napirendjén. Szeptemberben szervezték meg az első római csúcstalálkozót, amelyen a tagállamok képviselői, a Bizottság személyesen, és különösen a roma civil társadalom képviselői lehetőséget kaptak arra, hogy ajánlásokat tegyenek az európai romapolitikára vonatkozóan.

Az európai romastratégia részeként évente kötelezően kellene tartani magas szintű politikai találkozót, amelyen ellenőriznénk a politika előrehaladását, kicserélnénk a pozitív tapasztalatokat, ugyanakkor szükség esetén kritikánknak is hangot adhatnánk. Remélem, hogy a Bizottság erre vonatkozóan a mai napon kötelezettséget tud vállalni.

Mindamellet többet kell tennünk. Ezért kell, hogy az Európai Tanács azt a világos és határozott feladatot rója a Bizottságra, hogy széles körű, stratégiai és hosszú távú politikai keretre vonatkozó ajánlást dolgozzon ki, aminek révén az európai romák kiléphetnek a kirekesztés ördögi köréből, amelyben generációk óta vergődnek.

Semmi nem indokolja, hogy tovább várjunk a politikára vonatkozó javaslatokkal. Magától értetődik, mi a teendő: számtalan tanulmány és politikai ajánlás mutatott rá a szűk keresztmetszetekre. Az Európai Parlament határozatai világosan és pontosan összegzik a lehetséges politikai kezdeményezéseket.

Mohácsi Viktória, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (HU) Elnök úr, január 31-én itt, ebben a teremben fogadtuk el nagy többséggel azt a parlamenti állásfoglalást, amelyben egyértelműen EU-s romastratégia megalkotására kértük az Európai Bizottságot. Az oktatás, lakhatás, foglalkoztatás, egészségügy, négy prioritási területét megjelölve anyagi és emberi erőforrást mellérendelve.

Az előbb hallgatott bizottsági állásfoglalás nem túl meggyőző nyilatkozata, megmondom őszintén, engem kísértetiesen emlékeztetett a kelet-európai szocialista diktatúrák propagandajelentéseire. Ahogy akkoriban, úgy jelenleg is mindenhol siker, fejlődés, pozitív üzenetek, miközben a valóságban a romák még mindig táborokban, gettóban élnek naponta szembesülve megaláztatással, diszkriminációval, legrosszabb esetben nyílt, rasszista támadásokkal, aminek eredményeként csak Olaszországból közel 30 ezer roma vándorol az Unió területén, hogy valamelyik tagállamban végre otthonra leljenek.

Kedves biztos úr, kezemben tartom Barrot alelnök úr november 6-án kelt levelét, amelyben négy parlamenti képviselő kollégámmal együtt arról biztosít, hogy – idézem – „az EU-s romastratégia kapcsán biztosak lehetünk abban, hogy Špidla biztos úrral szorosan együtt fog működni annak érdekében, hogy a stratégia megfeleljen a roma civil szervezetek elvárásainak”. Ehhez képest stratégiáról szó sincs, csak roma integrációs platformról. Ezt miként tudják megmagyarázni?

Az Európai Roma Csúcstalálkozó kapcsán civilek részéről szinte csak kritikát hallottam arról, hogy ők mennyivel többet vártak ettől a történelmi csúcstól, és arról, hogy miként nem vonták be őket az előkészületekbe. De továbbmegyek: még mindig nem világos, hogy az olaszországi ujjlenyomatgyűjtés eredményeiről miként számolt be a Berlusconi-kormány az Európai Bizottságnak.

Daniel Cohn-Bendit, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Tisztelt elnök úr, tisztelt Bizottság és Tanács! Kissé képmutató ez a vita. Nevezük nevén a gyereket! Problémánk van a romákkal, és a probléma arról szól, hogy a legtöbb társadalom határozottan elutasítja őket, ha különböző mértékben is. Olaszországot említették, a Cseh Köztársaság és Románia valódi pogromokról, rasszista támadásokról számolhat be.

Az Európai Unió ebben a helyzetben egyetlen dolgot tehet, nevezetesen hogy európai kisebbségi státust ad a romáknak. Más szóval a hivatalos elismerés a kirekesztés elleni küzdelem első lépése. Másodsorban a romákkal együtt olyan stratégiát kellene kidolgoznunk, amely azonban két részből állna: egy stratégia a letelepedett romák számára, és egy másik stratégia a vándorló romák számára. A vándorcsoportokat nem lehet kényszerrel letelepíteni, a letelepedetteket nem lehet vándorlásra kényszeríteni. Ez nehéz problémát jelent. Frankfurtban hat éven keresztül foglalkoztam romakérdésekkel, és tudom, milyen nehéz a napi munka.

Az alapvető probléma azonban az, hogyan vegyük figyelembe az ellenvetéseiket – és ezért tartom helyesnek a szervezésről elhangzottakat is: ha a roma szervezetek képviselete nélküli struktúrákat hozunk létre, elbukunk,

mert továbbra is gyámkodva fogunk a problémáikról beszélni, és nem velük együtt próbáljuk meg azokat megoldani. Vegyük például az iskolákat! Persze vannak olyan roma családok, akik nem akarják gyerekeiket iskolába küldeni, de olyanok is vannak, akik határozottan iskolába akarják küldeni a gyerekeiket. Ezek különböző problémák, következésképpen egyetértek azzal, hogy nem kellene olyan pozitív helyzetjelentéseket adni, mint „foglalkozunk a dologgal” és „vannak programjaink” stb., amikor tudjuk, hogy az nem működik.

Röviden szólva: először világosabban fel kell ismernünk a problémát, azután radikálisabb módon kell bevonnunk a roma szervezeteket a folyamatba.

Roberta Angelilli, a UEN képviselőcsoport nevében. – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Teljesen egyetértek a Bizottság romákat érintő álláspontjával. Megértem a politikai és ideológiai célzások nélküli, pragmatikus megközelítést, amely – amint azt Barroso elnök úr a szeptember 16-án megtartott brüsszeli csúcstalálkozón elmondta – megkívánja, hogy a roma közösségtől kezdve a hatóságokig, az Európai Bizottsággal az élen, valamennyi vezető kivétel nélkül részt vegyen a folyamatban.

A romapolitikák biztosan a tagállamok hatáskörébe tartoznak, de szerencse, hogy azok koordinálása végső soron közösségi szinten történik. A helyes gyakorlatokat rendszeresen egyeztetni kellene, a pénzalapok felhasználását pedig rendszeresen ellenőrizni kellene. Mennyi erőforrást pazaroltunk el az utóbbi néhány évben? Mennyi lehetőséget hagytunk kihasználatlanul? A valódi helyzetet tekintve és a megfelelő kivételeket figyelembe véve sajnos deficitet mutat a költségvetés. Túl sok pénzalap maradt felhasználatlan, túl sokat fecsegtünk el olyan intézkedésekre és projektekre, amelyek nem jártak semmilyen eredménnyel. Ha komolyan akarunk a kérdéssel foglalkozni, nem tehetünk úgy, mintha mindez meg se történt volna. Erre vonatkozóan nyugodtan kijelenthetjük: „Az vesse ránk az első követ, aki maga nem vétkezett!” A Bizottság hasznos dokumentumot állított össze a tagállamok számára. Most mindenkinek hozzá kell tennie a magáét, könyörtelenül küzdve a rasszizmus és a megkülönböztetés valamennyi formája ellen, valamint támogatva a komoly integrációs politikákat, amelyek három legfontosabb területe: az oktatás, a védőoltás és egészségügyi ellátás, valamint a szakmai képzés és munkába állást segítő programok, többek között mikrohitelalapok igénybevitelével.

A roma népeiséget azonban arra kellene kérnünk, hogy vállaljanak saját magukért felelősséget. Hadd éljek egy példával: egyáltalán nem kellene eltúrnunk, hogy a roma szülők kéregetésre kényszerítik a gyermekeiket, és emiatt nem hagyják őket tanulni. A kizsákmányolás és illegális tevékenységek semmilyen formáját nem tűrhetjük. Kizárólag a szolidaritás, az integráció és a szabályok betartásának együttese révén találhatjuk meg a problémák megoldására megfelelő stratégiát.

Giusto Catania, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Tisztelt elnök úr, hölgyeim és uraim! Miután a Parlament jóváhagyta a határozatot, roma táborokban tettünk látogatást, és saját szemünkkel láthattuk, hogyan fogadják az embereket, és hogyan élnek. Ellátogattunk a római táborokba, és megbizonyosodhattunk arról, hogy a romák valóban különös védelmet igényelnek, már csak azért is, mert az EU bővítésével az Európai Unió egyik legjelentősebb kisebbségévé váltak. Biztosítanunk kell, hogy ez a kisebbség teljes jogú, európai kisebbségként legyen elismert.

Az elmúlt évek során tett erőfeszítések szervezetlenül, és az Európai Unió koordinálása nélkül történtek. Nagyon sok pénzt elpazaroltunk anélkül, hogy a romák helyzetére vonatkozóan bármilyen strukturális és tartós javulást értünk volna el, különösen olyan területeken, mint az oktatás, a lakhatás és a foglalkoztatás. Naponta vagyunk tanúi a faji megkülönböztetésnek, mind helyi szinten, mind olyan programok keretében, amelyek nem az integrációra irányulnak. Folyamatosan tapasztalunk megkülönböztetést a rendőrség részéről is, sőt a kormányok is faji sztereotípiákkal élnek, amikor azt fontolgatják, hogy romákat ujjlenyomatvétellel és más módokon vennék nyilvántartásba. Európában valóságos kriminalizációs kampány folyik a roma közösség ellen. Naponta hallunk ilyen irányú kijelentéseket mind jobb-, mind baloldali politikai szereplőktől.

Remélem, hogy Angelilli asszony meg tudja győzni pártja vezetőjét – aki egyben az olasz képviselőház elnöke is – arról, nyilvános kijelentésével ellentétben integrálhatók a romák.

Frank Vanhecke (NI). – (NL) Tisztelt elnök úr! Elnézést kérek az előttem felszólalótól, de az az állítás, miszerint a romákkal való együttélés jelentette legfőbb probléma a megkülönböztetésre vagy előítéletre egyszerűsíthető le, politikailag lehet, hogy korrekt, de a valóságban tarthatatlan.

A roma emberek maguk számos olyan szokást követnek, amelyeket nehéz vagy szinte lehetetlen összeegyeztetni az európai országok többségében érvényes, alapvető normákkal. A felnőttek körében tapasztalható, óriási munkanélküliség és a roma gyermekek iskolai hiányzásának megdöbbentő mértéke elsősorban nem valamilyen megkülönböztetés eredménye.

A múlt héten az olasz semmítőszék olyan ítéletet hozott, miszerint a cigányok által folytatott kéregetés a roma kultúra szerves részét képezi, következésképpen nem tiltható. Nem tudom, ez hova vezet. A magam részéről egy igen tiszteletteljes és humánus, de ugyanakkor egyértelmű megközelítés mellett érvelnék.

Mindenkinek, aki a társadalmunkban kíván élni, be kell tartania a törvényeit és normáit. A kéregetés, a gyermekek alapvető egészségügyi ellátástól való elzárása, vagy ami még rosszabb, a rendszeres iskolai hiányzás egészben véve helytelen dolog a mi társadalmunkban.

Kósáné Kovács Magda (PSE). – (HU) Elnök úr! Ez a mai vita egy folyamat része, amelynek fontos döntései még hátravannak, ezért most is hangsúlyozom, hogy Európa legnagyobb létszámú kisebbségének élethelyzete nyugodtan nevezhető fejlődő világbelinek. Persze lejjebb lehet őket nyomni ebben az állapotban arra hivatkozva, hogy ők a hibásak, csak éppen az oktatási, lakhatási, egészségügyi, foglalkoztatási helyzetük harmadik világbeli, és ennek a 10–12 millió embernek azonnali, koncentrált, célzott külső segítség nélkül nincs esélye a szegénységből és a kirekesztettségéből való kitörésre. Az ilyen szintű társadalmi leszakadás a romák emberi méltóságának és esélyegyenlőségének alapvető érvényesülését gátolja.

Európa évtizedekkel túlhaladta már azt az időpontot, amikor távolságtartással szemlélhette, hogy területén ilyen gazdasági potenciál mellett generációkon átörökölt teljes társadalmi leszakadásban ekkora tömegek éljenek. A gazdasági fejlődésnek önmagában soha nem volt olyan szakasza, amely a társadalmi ranglétra legalján élők valódi mobilitási pályáját megnyitotta volna.

A felelősség közös, elsősorban azért, mert a frissen csatlakozott és tagjelölt országokban a romák helyzete a bővítés után vagy annak reményében sem változott meg alapvetően. Ugyanakkor napról-napra nyíltabb, szélsőséges nézetek egyik hívószava lesz Európában egyre erősebben a cigánygyűlölet, amelynek megálljt kell parancsolnunk. A téma napirendre tűzése bizonyítja, hogy teendőnk van, és Špidla biztos úr ezek közül sokat felsorolt, képviselőtársaim kiegészítették. Tegyük össze a teendőinket, a téma februárban itt lesz újra a Parlament előtt.

Jiří Maštálka (GUE/NGL). – (CS) Tisztelt hölgyeim és uraim! A Foglalkoztatási és Szociális Bizottság segédelőadjaként hadd mondjam el, hogy igen nagyra becsülöm mind a Bizottság, mind az előadó munkáját, aminek során ilyen szorgalmasan próbálnak pozitív megoldást találni az Európai Unión belüli, egyik kisebbség problémájára. Attól tartok azonban, hogy a vita során Špidla biztos úr szavait vagy félrefordították, vagy Mohácsi asszony vagy Cohn-Bendit úr értelmezte azokat félre. A Cseh Köztársaságból jövök: olyan országból, amelyet gyakran és véleményem szerint eléggé tisztességtelenül kritizálnak ebben az összefüggésben, olyan országból jövök, amely sok tapasztalatot szerzett a problémára vonatkozóan. Ez alapján négy dolgot szeretnék hozzáfűzni a témához: Egyetértek a Bizottsággal abban, hogy a problémát csak úgy lehet megoldani, ha a lehető legnagyobb mértékben összekapcsoljuk a regionális, a nemzeti és az európai struktúrákat. Másodsorban osztom azt a véleményt, miszerint jelenleg elegendő eszközeink vannak az integrációs politikák végrehajtásához. Harmadsorban ki szeretném fejezni, hogy alapvetően egyetértek a Bizottság és néhány képviselőtársam véleményével, miszerint a roma kisebbség képviselőinek együttműködésétől is függ, hogy megtaláljuk-e a sikeres megoldás kulcsát.

Adrian Severin (PSE). - Tisztelt elnök úr! A romák páneurópai etnikai-kulturális közösséget alkotnak, amely közösség drámai társadalmi és gazdasági problémákkal küszködik. Az Európai Unió elsősorban ezekkel a problémákkal kell, hogy foglalkozzon, világos jogi alapokon nyugvó, megfelelő közös politika révén.

Nem válthatjuk valóra a roma állampolgárság fikcióját, amikor a romák igyekeznek kihúzni magukat egy bizonyos állampolgárság alól. A romák európai polgárok, nemzeti vetület nélkül. Következésképpen nem működnek a nemzeti kisebbségekre általában vonatkozó, nemzetállami szintű modellek. A romák társadalmi és kulturális integrációja nemzeteken átívelő ügy, mindenekelőtt az Európai Unió felelőssége.

Természetesen a tagállamoknak is megvan a romákkal kapcsolatos feladata, ami a megkülönböztetésmentességet, a társadalmi integrációt és a megerősítő helyi intézkedéseket illeti. Ezeket a feladatokat azonban kiegészítő jellegűnek kellene tekinteni. Amikor a Bizottság azt hangsúlyozza, hogy elsősorban a tagállamoké a felelősség, valójában elutasítja természet adta felelősségének vállalását, és olyan modellhez tér vissza, ami nem bizonyult hatékonynak.

Európai nyilvános teret kell biztosítanunk, létrehoznunk a romák számára, olyan mechanizmust, amely révén a romák ténylegesen részt vehetnek a politikák kialakításában és végrehajtásában. Enélkül nem tudjuk ténylegesen megoldani a problémát. Nem lesz valódi stratégiánk.

Lévai Katalin (PSE). - (HU) Mindannak ellenére, hogy az európai intézmények megmutatták elkötelezettségüket az európai értékek és az alapvető jogok tisztelete és a diszkrimináció elleni harc mellett, a valóságban a romák európai integrációja lehangoló képet mutat. Az Európában élő romák többsége rossz szociális körülmények között él és ugyanazokkal a gondokkal küzd, mint évekkel ezelőtt, elsősorban a kirekesztés problémájával, a foglalkoztatás hiányával, az iskolai szegregáció kérdésével, a roma nők többszörösen hátrányos helyzetével.

Az európai gazdasági válság idején könnyű bűnbakot találni a legsérülékenyebb társadalmi csoportok képviselőiben, szaporodnak a romák elleni erőszakos cselekedetek, ártatlan emberek elleni, nemegyszer halálos kimenetelű támadások.

Egy ilyen helyzetben a megoldás nem etnikai szempontból diszkriminatív ujjlenyomatok gyűjtése, vagy erőszakos szervezetek, gárdák létrejötte, azok elrettentő, tisztességes emberekben félelmet keltő fellépése. Az igazi válasz egy európai romastratégia, amely öt területre épül: oktatásra, foglalkoztatásra, lakhatásra, egészségügyre és aktív társadalmi részvételre a romák részéről. E nélkül, európai romapolitika nélkül nincs nemzeti romapolitika sem.

Zita Pleštinská (PPE-DE). - (SK) Az Európai Uniónak kötelessége romastratégiát elfogadni, habár a tagállamoknak is aktívabban kellene fellépniük ezen a területen. Én Szlovákia olyan térségében élek, ahol a lakosság kb. 10%-a roma. Ennek köszönhetően testközelből ismerem a szociálisan hátrányos helyzetüket. A felelősség elsősorban a helyi önkormányzatok képviselőit terheli, akik gyakran magukra maradnak az elsősorban a foglalkoztatásra vonatkozó, igen bonyolult kérdésekkel, ami a roma népesség alacsony iskolázottsági szintjének következménye.

Ha kiegyensúlyozott megoldásokat szeretnénk találni, akkor párbeszédet kell folytatnunk a roma kisebbség legfontosabb képviselőivel, akik testközelből ismerik e közösség problémáit. Csak ily módon lehetnek sikeresek a megoldásaink. Az Európai Szociális Alap az emberek munkaerő-piaci integrációjának legfontosabb eszköze. Felkérem a tagállamokat, hogy biztosítsák, hogy túlzott adminisztratív akadályokkal ne gátolják abban a civil szervezeteket és a helyi önkormányzatokat, hogy az Európai Szociális Alaphoz forduljanak olyan projektek finanszírozásért, amelyek hozzájárulnak a romakérdés sikeres megoldásához.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Elvileg támogatom a Bizottság álláspontját. A roma közösség gyakran vitatott problémája ellenére még mindig nem találtuk meg azokat a legmegfelelőbb megoldásokat, amelyek a tartós társadalmi beilleszkedésükhöz vezetnének. Véleményem szerint ez valamennyi tagállamra vonatkozik. Az alapvető ok továbbra is a probléma etnocentrikussága. Olyan, mintha „eticizálnánk” a romák szociális problémáit, és olyan problémákként kezelnénk, amelyek csak egy önálló népcsoportra vonatkoznak. Szemléletet kell váltanunk. Igen, a romák elsősorban többsége szegény, és nem jut menedékhez és megfelelő oktatáshoz, habár ezek a problémák nem csak rájuk vonatkoznak. Ha mindezeket a szociális problémákat egyetlen, etnikai problémává gyúrjuk egybe, az nyílt megkülönböztetéshez vezet. Ezért bonyolultabbá, intenzívebbé vált az integrálásuk, és nehezebbé vált a problémáik megoldása. Következésképpen fontos, hogy a személyiségi jogokat védő politikát valósítsunk meg, és hogy olyan alapvető eszközzel rendelkezünk, mint a támogatás.

Bulgáriában sok olyan problémánk van, amit a romákhoz kapcsolunk, és ennek nyomán olyan keretprogram kidolgozását kezdeményeztük, amely a romák etnikai megkülönböztetését okozó társadalmi előítéleteket kívánja megszüntetni. Eszmecsere-t ajánlunk a keretprogram alapelemeiről más tagállamoknak, akik esetében szintén jelentős ez a probléma.

Elly de Groen-Kouwenhoven (Verts/ALE). - (NL) Véleményem szerint nincsen hasonlóság a romakérdés és az Egyesült Államokban tapasztalható faji kérdés között. Míg nekik sikerült – legalábbis részben – megoldaniuk a problémát, és Obama győzelmével szépen haladnak előre, a botrány – jobb szó nem jut eszembe – Európában tovább dagad a botrány.

Miért fogadtuk el valamennyien ezt az állásfoglalást a januári plenáris ülésen? Jó okunk volt arra. Az állásfoglalás többek között kimondta, hogy támogatjuk a Bizottságon belül egy roma munkacsoport létrehozását, egy európai romastratégia kidolgozását, a tagállamok és a Bizottság közötti együttműködést feltételező, általános megközelítést, valamint egy romák közötti megközelítést, az EBESZ (Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet) által kidolgozottak szerint. Ebből semmi sem lett, kivéve a csúcstalálkozót, aminek során még több szó hangzott el a romák részvétele vagy együttműködése nélkül.

Elmondhatom Önöknek, hogy ez az eredmény rendkívüli csalódást okozott a roma közösségnek, akikkel volt szerencsém tíz éven keresztül szorosan együttműködni. Špidla biztos úr! Sajnálom, hogy nem tudok

lelkessedni a platformjáért, ami mégiscsak újabb fórumot biztosít a vitákra, habár azokra magas szinten és kétoldalú megbeszélések keretében kerülne sor. Már nagyon sok szó elhangzott. Más már nem szükséges, mint hogy a tettek mezejére lépjünk.

Nemrég olvastam egy cikket, ami a következő szavakkal kezdődött: vérfürdőnek nézünk elébe. Egyenruhások járőröznek egyes európai államokban, akik provokálják a roma népet. Ölbe tett kézzel várunk mindaddig, amíg bekövetkeznek az olaszországihoz hasonló események, amikor egész táborok borultak lángba?

Hannes Swoboda (PSE). - (DE) Tisztelt elnök úr! Elnézést kérek a tisztelt Háztól és az elnök úrtól, amiért ilyen későn érkeztem, különösen hogy én vagyok az, aki mindig arra figyelmeztetem a képviselőcsoportunkban a kollégákat, hogy legyenek pontosak. Ezért ez kétszeresen is kellemetlen helyzet a számomra.

Csak egy észrevételt szeretnék tenni. Meghallgattam mind Jouyet úr, mind a biztos úr szavait. Teljesen egyetértünk a célokban, de az, hogy az Európai Unió sürgetően és követelőn lép fel a tagállamokkal – valamint a tagállam-jelöltekkel vagy csatlakozni kívánó országokkal – szemben, nem elég erőteljes lépés.

Már esett szó arról, amit például nemrég tapasztaltunk Belgrádban és más országokban, de az Európai Unión belül is. Botrányos, hogy ma még mindig a romatáborokról beszélünk. Ezért sürgősen arra kérném mind a Tanács, mind a Bizottság képviselőjét, hogy határozottabban figyelmeztesse és hívja fel a tagállamokat arra, hogy végre maradéktalanul teljesítsék feladataikat. A kép nem olyan rózsás, mint ahogy azt itt néha lefestik.

Hálásan köszönöm Cohn-Bendit úrnak, hogy türelmesen hagyott beszélni.

Elnök. – Ezt az ülést én vezetem, nem Cohn-Bendit úr. Éppen most tértünk rá a figyelem felkeltésre. Ezért volt az Öné a szó, tehát nincsen szó semmilyen előjogról.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. - (FR) Tisztelt elnök úr! El szeretném mondani, hogy ez rendkívül fontos vita a Tanács számára. Amit leszűrtem magamnak, az az – ahogyan azt Önök közül sokan hangsúlyozták –, hogy a romák olyan, hátrányos helyzetű csoportot jelentenek, amely nagyon sebezhető a szegénység, megkülönböztetés és rasszista támadások szempontjából. Ez hangzott el, és sajnos igaz, amint az Önök közül sokan hangsúlyozták.

Amint azt Severin úr, Cohn-Bendit úr és Mohácsi asszony nagyon helyesen elmondta, az is világos, hogy nem adhatunk talajt a hamis optimizmusnak, és hogy rendkívül nehéz lesz végrehajtani a stratégiát. Amint azt hangsúlyozták, a napi munkánk során meg kell különböztetnünk a letelepedettek helyzetét a továbbra is vándorló életmódot folytatókétól. Más dologról van szó: eltérőek a szokásaik és az élethelyzetük. A napi munka még akkor is valóban nehéz, ha tényleg segíteni akarunk. Nem eshetünk a naiv optimizmus csapdájába: határozott, rendületlen lépésekre van szükség, és elmondanám önnek, Severin úr, hogy az a tény, hogy Románia kezdeményezte a Tanács e területen folyó munkáját, szintén kedvező jel, továbbá rendkívül fontos az a tény, hogy a Tanács az ön honfitársai hatására foglalkozik ezzel a kérdéssel.

Nézetem szerint tudatában kell lennünk annak, hogy hosszú út áll még előttünk: ezt világosan kell látnunk, és Önök világosan is látják. Úgy gondolom, hogy – amint az már elhangzott – a struktúrák és szövetségek létrehozása az egyetlen lehetséges válasz. Ezt próbáljuk megvalósítani, de valóban rendkívül nehéz a dolgunk.

Másodsorban – amint azt hangsúlyozták – létfontosságú, hogy európai szempontból közelítsük meg a kérdést, már csak azért is, mert nem tisztán nemzeti, hanem egyértelműen határokon átvágó problémáról van szó. Az is nyilvánvaló, hogy – és ezt a Bizottsághoz intézem, valamint az észrevételekre vonatkozóan jegyzem meg – világosan kell látnunk annak tényét, hogy a tagállamoknak szintén megvan a maguk felelőssége ez ügyben. Európai szinten csak jogalkotási kezdeményezésekkel élhetünk, ha az adott kérdés az Unió Szerződéseiben ráruházott hatáskörén belül esik. Nemzeti szinten is valódi intézkedéseket kell hoznunk, és ezt mind Angelilli asszonynak, mind Járóka asszonynak címezem.

Összegzőképpen tehát úgy vélem, hogy ez évben – még ha túl lassúnak is tűnik – felismertük a jelenség létezését. Nem vagyok abban biztos, hogy reagálnunk kell az elmondottakra, és hogy milyen alapon tehetjük ezt a kisebbségi probléma nyomán felvetett gondolatokra vonatkozóan. A Tanácsnak másrészről folytatnia kell a munkáját, fel kell gyorsítani a tagállamok intézkedéseit és a nemzeti és helyi szinten ténylegesen megtett intézkedéseket, mert embertelen és elfogadhatatlan a jelenlegi helyzet. Azt is el kell azonban ismernünk, hogy ez igen összetett problémát jelent a mindennapokban. Nagyon köszönöm a hozzászólásaikat.

Vladimír Špidla, a Bizottság tagja. - (CS) Tisztelt hölgyeim és uraim! A Bizottság a romák helyzetét erkölcsileg és politikailag is sürgetőnek tartja, és természetesen kész megtenni minden tőle telhetőt egy kohéziós megközelítés érdekében, és annak érdekében, hogy mind európai szinten, mind a tagállamok politikai szintjén

megegyeztetse az együttműködést. A szorosabb együttműködés célja az lenne, hogy a tagállamok inkább a romák integrációját célzó politikák kidolgozására helyezték a hangsúlyt, semmint olyan politikákra, amelyek gyakran a további kirekesztésükhöz vezetnek. A Bizottság szorgalmazza, hogy a tagállamok kulturálisan érzékeny módon foglalkozzanak a kérdéssel, vegyék figyelembe a romák sajátos igényeit, ugyanakkor törekedjenek arra, hogy hozzáférhessenek a főáramlathoz, az oktatáshoz, a munkaerőpiachoz és a lakhatáshoz. A Bizottság mindazonáltal nem tehet úgy, mintha a tagállamokat képviselhetné ezen a területen, mivel az hatástalan és tiszteletlen is lenne.

Tisztelt hölgyeim és uraim! Egyértelműen fokoznunk kell az erőfeszítéseinket, de annak ellenére, hogy még messze vagyunk a célunktól, világosan látjuk, hogy a dolgok a változás útjára léptek, hiszen a romákról szóló, első európai fórum már önmagában is a változás jele. Az a tény, hogy az Európai Unió foglalkozik a romakérdéssel, és hogy ez most rendszeres kérdésként jelenik meg a legmagasabb szinteken, szintén a változás jele. Ha létrejön és hatékonyan működik a romaplatform, olyan alapokat fektetünk le, amelyekre építve követni tudjuk a fejleményeket, javaslatokat tehetünk, és minden eddigénél jobban fogjuk tudni koordinálni a politikát. Tisztelt hölgyeim és uraim! Engedjék meg, hogy visszatérjek a beszédem elejéhez. A Bizottság a romák helyzetét erkölcsileg és politikailag is sürgetőnek tartja, és minden tőle telhetőt megtesz az ügy érdekében.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) El kell ismernünk, hogy nem értünk el kellő haladást a romák integrációja területén, amióta a Bizottság erre vonatkozóan, 2005-ben közzétette első felhívását.

Az első lépést az jelentené ez irányban, ha a romák oktatását elősegítő politikát dolgoznánk ki. Ezzel a politikával nem csak az állam foglalkozna, hanem a civil szervezetek is, amelyeknek többé nem a megkülönböztetés eseteivel, hanem az etnikai csoportok oktatásával kellene foglalkozniuk. Ez a megoldás azon alapulna, hogy mind a hatóságok, mind a roma közösségek szembenéznének feladataikkal.

A romák munkanélküliségének egyik oka az analfabetizmus, az iskolázottság és szakmai végzettség hiánya, hogy az információhoz való hozzáférés hiányát ne is említsem.

Az erre az etnikai csoportra vonatkozó oktatási reform három módon hajtható végre: az analfabetizmus mértékének csökkentése, a tanulmányok befejezésének biztosítása, valamint szakmai specializáció és átképzés. A reform során tiszteletben kell tartani a romák sajátos kultúráját és hagyományait, az oktatási rendszert ugyanakkor ez európai kultúrához és civilizációhoz kell kapcsolni.

Felkérem a Bizottságot, hogy a meglévő kormányközi és civil szervezeti projektek együttműködésére alapozva vázoljon fel egységes tervet a romák európai szintű integrálására. Ez olyan projekteket is jelent, amelyekben részt vesznek az oktatási intézmények képviselői is. A cél az, hogy növeljük a magas szintű oktatáshoz való hozzáférést, hogy az a közösségi politikák alapvető célkitűzésévé váljon.

15. Izrael Állam részvétele a közösségi programokban - Izrael Állam részvétele a közösségi programokban (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

- De Keyser asszony jelentése (A6-0436/2008), a Külügyi Bizottság nevében, az egyrészről az Európai Községek és tagállamok, másrészről Izrael Állam közötti társulást létrehozó, az Izrael Állam közösségi programokban való részvételének általános elveit szabályozó euro-mediterrán megállapodás jegyzőkönyvének aláírásáról szóló tanácsi döntésre vonatkozó javaslatról (05471/2008 – C6-0180/2008 – 2007/0241 (AVC)) és

- a Tanács és a Bizottság nyilatkozata Izrael Állam közösségi programokban való részvételéről.

Véronique De Keyser, előadó. – (FR) Elnök úr! Mi azt kértük, hogy halasszuk el a szavazást a plenáris ülésen, és ennek nagyon örülök, mégis úgy érzem, hogy előadóként magyarázattal tartozom.

Amint Salafranca úr erre korábban helyesen rámutatott, a Parlament Külügyi Bizottsága november 6-án elfogadott két javaslatot Izrael közösségi programokban való részvételéről: az egyik egy hozzájárulás volt,

a másik pedig egy állásfoglalás. Mindkét javaslatot nagy többséggel fogadtuk el – az állásfoglalásról szóló szavazás valójában egyhangú volt.

Mit tartalmaztak ezek a szövegek, és milyen üzenetet szeretne küldeni a Külügyi Bizottság Izraelnek? A hozzájárulás pozitív volt: hozzájárult Izrael közösségi programokban való részvételéhez, figyelembe véve, hogy már amúgy is részt vesz a hetedik kutatási keretprogramban, hogy a kérelme kizárólag az „innovációs és technológiai” programra vonatkozott, hogy a szomszédsági politika összes tagállama jogosult pályázni a részvételre, és így hogy ez nem képezett különleges kedvezményt Izraellel szemben, sem pedig politikai státusának felülvizsgálatát nem jelentette.

A társulási megállapodások az emberi jogok tiszteletben tartására épülnek. Ezért a képviselők politikai kereteket akartak biztosítani ehhez a hozzájáruláshoz egy rendkívül határozott állásfoglalás formájában, amely felszólít az Európai Unió és a Palesztin Felszabadítási Szervezet (PFSZ) közötti ideiglenes megállapodás elismerésére, a kedvezményes importrendszer hatálya alá tartozó, a megszállt területekről származó izraeli termékek importjával szemben bevezetett erősebb ellenőrzésekre és szankciókra, valamint a tudományos együttműködés eredményeinek a polgári célú felhasználására. A Bizottságnak el kell készítenie egy éves jelentést, amely lehetővé teszi a Parlament számára az említett feltételek teljesülésének értékelését. Röviden: az állásfoglalás pozitív volt, de határozott, és különféle felek között lefolytatott hosszadalmas tárgyalások eredményeként jött létre, akik kiemelkedő elkötelezettséget tanúsítottak az elért kompromisszum mellett, amiért szeretnék nekik köszönetet mondani.

Akkor tehát miért tévovázunk, miért állunk elő félelmeinkkel, és végül miért halasztjuk el a szavazást? Lényegében azért, elnök úr, mert a gázai humanitárius helyzet tűrhetetlenné vált. Amikor az Európai Parlament küldöttsége, amelynek én is a tagja voltam, a nyár elején Gázában járt, az emberek életkörülményei már akkor is riasztóak voltak; novemberben egy másik küldöttség látogatást tett a megszállt területeken, és pontosan ugyanezzel a beszámolóval tért vissza. Semmi sem változik, a helyzet katasztrofális, és a blokád ahelyett, hogy meggyengítette volna, csak radikalizálta a Hamaszt.

Louis Michel három napja rámutatott arra, hogy a gázai határátkelési pontok folyamatos lezárása a palesztin polgári lakosság ellen alkalmazott kollektív büntetés egyik formája volt, ami ellentétes a nemzetközi humanitárius joggal: ezt a mi saját biztosunk mondta. Az Egyesült Nemzetek Szervezetének a közel-keleti palesztin menekülteket segélyező hivatala (UNRWA), az az ügynökség, amely együttműködik a menekültekkel Gázában, segélygyűjtési akciót kezdeményezett, ugyanúgy, mint az Oxfam, az Amnesty International, a Médecins sans frontières és számos más nem kormányzati szervezet is, amelyek jelenleg még az Erez határátkelési pontot sem használhatják.

Éppen ma tudtam meg, hogy Pegase mechanizmusunk működése teljesen leállt Gázában, hogy már nem tudja biztosítani az energiaellátást, hogy a Palesztin Hatóság területén már nem fizetik a hivatalnokok fizetését és nyugdíját, és hogy a legszegényebb embereknek juttatott kifizetéseket is felfüggesztették. Az UNRWA szintén kénytelen volt felfüggeszteni a legszegényebb emberekre irányuló segélyprogramját Gázában. Ez elfogadhatatlan, elnök úr, ez tűrhetetlen, ezért meggyőződésem ellenére a szavazás elhalasztását támogattam.

A Tanácsban most van folyamatban Izrael politikai „továbbfejlesztésének” megvitatása, nagy sietséggel és teljes titoktartás mellett; és pontosan ez a továbbfejlesztési lehetőség tűnik ma ki a régió politikai helyzetéből, és ez érdemel meg száz és száz e-mailt, amelyet a polgárok elküldenek. Ezért a Tanácsnak javítania kell a jelenleg folyamatban lévő vita átláthatóságát, és válaszolnia kell az európai polgárok kérdéseire.

A Parlament számára ma meglehetősen egyértelmű a következő: emberi életfeltételeket akarunk a palesztinoknak és azt akarjuk, hogy vessenek véget a gázai blokádnak. Ez a blokád nem alkalmas a Hamasz elgyengítésére, viszont elviselhetetlen szenvedéseket okoz ártatlan embereknek, akiknek a fele mellesleg a Fatahra szavazott a 2006. évi választásokon. Ez a szavazás valójában továbbra is érvényes. Kinyújtjuk a kezünket Izrael felé, de nem mondunk le azokról az alapvető értékekről, amelyeken az Európai Unió felépült. Most Izrael térfelén pattog a labda.

Megragadom a lehetőséget – és elnézést kérek, elnök úr, később levonhatja ezt az időt a kétperces hozzászólásomból –, de megragadom a lehetőséget, hogy elítéljem azt a politikai nyomást, azokat a rágalomhadjáratokat és antiszemita vádakokat, amelyeket azokkal a parlamenti képviselőkkel szemben folytatnak, akik egyszerűen kiálltak a béke és az igazság mellett. Emellett szeretném kifejezni elismerésemet minden zsidó barátunknak, Izraelben és máshol, ezeknek az új igaz embereknek, akik rendkívül nehéz körülmények között szintén békét akarnak és felszólítanak a nemzetközi jog betartására. Fáradozunk együtt ennek eléréseért. Véget kell vetnünk Gáza ostromának, de ennek a kérdésnek a katonai megközelítése, mert volt, aki ezt javasolta, szintiszta örültség lenne.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, Verheugen úr, De Keyser asszony, hölgyeim és uraim! Azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok De Keyser asszonynak ezért a kiváló jelentésért. Hozzá hasonlóan én is azt tapasztaltam korábban, hogy a Parlament többsége a szavazás elhalasztása mellett szavazott az előadó által felvetett okok miatt.

A Tanács szerint Izrael közösségi programokban való részvételét az Unió Izraellel ápolt bilaterális kapcsolatainak továbbfejlesztésének szempontjából kell vizsgálni, a Tanács kinyilvánította ezt a felfogását június 16-án, a Társulási Tanács Izraellel tartott 8. ülésén. Ez a továbbfejlesztés összeegyeztethető az európai szomszédságpolitikával.

A Tanácsnak meggyőződése, hogy ez a továbbfejlesztése mindkét fél számára előnyös, és nemcsak annak az országnak az érdekeit szolgálja, amelyet közelebb akarunk hozni az európai családhoz. Európa érdekeit is szolgálja abból a szempontból, hogy lehetővé teszi szorosabb kapcsolatok és nagyobb bizalom létrehozását az izraeli népesség új szekcióival, legyenek azok egyetemi hallgatók, kutatók, üzletemberek vagy technikusok.

Európa így olyan helyzetbe kerül, hogy a béke és a jólét formájában konkrét bizonyítékokkal szolgálhat a multilaterális együttműködés előnyeiről. Azt szeretném mondani De Keyser asszonynak, hogy az ilyen leckéknek ára van az olyan régiókban, mint a Közel-Kelet. Európa így erőteljesebben és hitelesebben mondhatja ki az igazságot, ami aztán nagyobb bizalmat fog nemzeni.

Nagyon odafigyeltem ebből a szempontból azokra az elvárásokra, amelyek De Keyser asszony szerint a Külügyi Bizottságban megfogalmazódtak. Hivatkozom itt természetesen az általa említett, a rendezés teljes és azonnali befagyasztására vonatkozó üzenetre, a Palesztin Hatósággal folytatott békétárgyalások eredményességének szükségességére, a gázai és a ciszjordániai néppel szemben bevezetett korlátozások megszüntetésére, és arra hogy feltétlenül sokat kell javítani a blokádtól sújtott gázai nép helyzetén, amelyet az Európai Parlament küldöttsége a közelmúltban tapasztalt.

Megnyugtathatom Önöket, hölgyeim és uraim, hogy ezeket az elvárásokat a Tanács is osztja, és meggyőződésem szerint a Bizottság is. E tekintetben a 2008. június 16-i nyilatkozat tartalmaz néhány rendkívül egyértelmű megállapítást, mind a továbbfejlesztést körülvevő politikai összefüggésekről, mind pedig arról az üzenetről, amelyet Európa ebből az alkalmából Izraelnek szándékozik küldeni.

Az igaz, hogy Izrael évek óta tisztában van ezzel az üzenettel, amint ezt Önök is tudják. Én is sajnálatosnak tartom, hogy ezeket az üzeneteket nem szívlelték meg, de a Tanács a júniusi kockázatos döntésében ki akarta használni a bilaterális kapcsolatok továbbfejlesztését egy üzenet elküldésére, nagyobb erővel, magasabb szinten, és a kapcsolatok sokkal szélesebb körén. Ezt teszi a Tanács.

Őn azt a szempontot is felvetette, hogy az egyes közösségi programokhoz való csatlakozás európai meghívását nemcsak Izraelre terjesztettük ki, hanem a szomszédságpolitika hatálya alá tartozó összes országra, ezt a régiót is ide számítva.

Elnök úr, Verheugen úr, hölgyeim és uraim! Az Európai Parlament ma lehetőséget kap arra, hogy hozzájáruljon ahhoz a regionális együttműködési folyamathoz, amelyet Európa elindított egy olyan régióban, amely rendkívüli jelentőséggel bír Európa saját biztonsága és jóléte szempontjából.

Remélem, hogy amikor eljön az idő – tekintetbe véve a mostani szavazást –, követik majd az előadó ajánlását, és hogy az állásfoglalásban, amelyet el kívánnak fogadni az ebben a tárgyban megfogalmazott álláspontokról a Társulási Tanács keretén belül, azon álláspontokat támogatják majd, amelyek az elnökség meggyőződése szerint tükrözik azt a bölcs egyensúlyt, amely már régóta fennáll a tagállamok kormányai között, és amelyek a béke és a stabilitás forrásává válhatnak a régióban.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, hölgyeim és uraim! 2006 decemberében a Bizottság javaslatot tett az európai szomszédságpolitikában részt vevő partnereknek egyes politikák végrehajtásába és egy sor közösségi programba történő teljes integrációjára nézve. Olyan területek kerültek a mérlegelés előterébe, mint a kutatás és fejlesztés, az innováció, a versenyképesség, a fogyasztóvédelem és az információs társadalom, csak hogy néhányat megnevezzek.

A Tanács több alkalommal is napirendre tűzte ezt a javaslatot. 2007 márciusában támogatta a Bizottságnak azt a javaslatát, hogy az összes partnerország számára mindig lehetővé kell tenni a részvételt egyes közösségi programokban.

Izrael volt a szomszédságpolitikában részt vevő első olyan partnerországunk, amely ebben az évben hivatalosan is jegyzőkönyvet írt alá az Európai Közösséggel a közösségi programokban való részvételt szabályozó általános elveiről.

A Bizottság üdvözlí ezt a fejleményt, mert ez aláhúzza hosszú távú, szoros együttműködésünket partnerünkkel, Izraellel. 1995 óta Izrael teljes jogú társult tagsági státust élvez a kutatási és fejlesztési keretprogramban. Az évek során ez a szoros együttműködés sok közös projekthez vezetett, alkalmanként jelentős eredménnyel, amelynek tavaly a helyszínen magam is a szemtanúja lehettem Izraelben.

Az izraeli kutatók és egyetemek magas színvonala rendkívül érdekes és értékes partnerré teszi Izraelt. Izrael az innováció területén is jelentős hozzájárulást tehet, amely mindkét fél számára előnyös, mert középtávon megnyílik az út a sokkal szorosabb ipari együttműködés előtt. Időközben az a párbeszéd, amelyet Olmert miniszterelnök és jómagam kezdeményeztünk az EU és Izrael társaságai között, jó kezdettel indultak és már eredményeket is hoztak.

Ezenkívül Izrael már ma is részt vesz a vállalkozási és innovációs programban, versenyképességi és integrációs programunk három pillérének egyikében. Ez a program különösen fontos a kis- és középvállalkozások számára. Mindkét oldal nagy elvárásokat és reményeket fűz a megerősített együttműködéshez. Ezért az utolsó EU-Izrael Társulási Tanács tavaly kihangsúlyozta, hogy intenzívebbé akarja tenni az Izraelhez fűződő kapcsolatokat a közös cselekvési terv alapján.

Kétség sem férhet ahhoz, hogy kapcsolataink bővíthetők. Minden, ami hozzájárul annak megkönnyítéséhez, hogy emberek találkozhassanak, ami összehozza az újságírókat, a művészeket, a kutatókat és a vállalkozókat, minden, ami a párbeszédet szolgálja és előmozdítja egymás kölcsönös megértését, megérdemli feltétel nélküli támogatásunkat. Ez pozitív hatást gyakorol majd az emberi jogokról jelenleg folytatott párbeszédünkre.

Az Izraellel ápolott kapcsolataink további erősítése, amely az európai szomszédságpolitika háttérjében helyezkedik el, az Európai Unió stratégiai érdeke. A Tanács ma megvitatott döntése beilleszthető ebbe az összefüggésbe, és ilyen módon jelentős mértékben hozzájárul az Izraellel folytatott együttműködésünk megerősítéséhez. Ezért arra kérem Önöket, hölgyeim és uraim, hogy támogassák az állásfoglalás-tervezetet és szavazzák meg a Bizottság javaslatát.

Jana Hybášková, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (CS) Elnök úr, biztos úr, a Tanács tisztelt soros elnöke! Ami ma itt történik, azt én a parlamenti eljárás példátlan használatának tekintem. Képviselőcsoportunk, az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja arra készült, hogy teljes mértékben támogatja a szocialisták jelentését, ide számítva a szocialisták módosító javaslatát is. Maguk a szocialisták utasították el saját jelentésük megszavazását. A jelentést ennek ellenére elfogadta a Külügyi Bizottság, szerepel a napirenden, és feltétlenül szavaznunk kell róla még ebben a parlamenti ciklusban. Képviselőcsoportunk teljes mértékben eltökélte magát a jelentés megvitatása és elfogadása mellett.

Ami ma itt történt, az káros Európára nézve. Európa biztosítani akarta a visszatérés lehetőségét a pénzügyi adományokhoz, biztosítani akarta befolyását a Közel-Keleten és lehetőséget akart biztosítani magának arra, hogy hozzájárulhasson a békefolyamathoz. Ma félredobtuk egy olyan eszközt, amely pénzünk ellenértékéért ilyen helyzetbe hozott volna bennünket. Európa emellett félredobta egyik fontos támogatóját a kutatás és fejlesztés területén, félredobta egyik fontos támogatóját, amely kapcsolódik a tudomány, a kutatás és a technológia fejlesztéséhez, a terrorizmus elleni harchoz, valamint az emberi jogi helyzet javításához a földközi-tengeri régióban. Meggyőződésem, hogy a Bizottság és a Tanács által javasolt cselekvési tervről folytatott megbeszélések folytatódhatnak. Az is meggyőződésem, hogy saját hazám elnöksége alatt jelentős fejlődést fogunk elérni az Európa és Izrael közötti kapcsolatok területén. De ez semmit sem változtat azon, hogy Parlamentünk félredobta befolyását, és ezáltal olyan helyre vált, ahol diadalmaskodtak sötét, nem európai erők, amelyek nem akarják, hogy a közel-keleti helyzet javuljon. És véleményem szerint abszurd dolog az Európai Parlamentet szembefordítani saját államaikkal és saját intézményeinkkel. Ezért mi folytatni fogjuk ezt a munkát.

Hannes Swoboda, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, bizottsági alelnök úr, Hybášková asszony! Maradjunk két lábbal a földön. Önök azt is figyelembe vették, hogy ma nem fogunk szavazni. Ragaszkodnunk kell a tényekhez. A szociáldemokraták képviselőcsoportja felsorakozik az előadó mögött, és a bizottságban is támogattuk szavazatunkkal, mert ez következett meggyőződésünkből. A Bizottság alelnöke és Ön is lényegében ugyanezt mondta.

Ám nem valami légmentesen lezárt helyiségben élünk, hanem egy adott politikai helyzetet élünk meg. Képzelje el, mi lenne, ha hogy egyszerűen nem értenénk egyet semmiben, amit Ön vagy én mondtunk a

katasztrófális, embertelen gázai helyzetről, és úgy tennénk, mintha ott semmi sem történt volna? Ez azonban nem a valós helyzet. Ön, a Tanács tisztelt soros elnöke azt mondta, hogy ez előmozdítja a békét. Valóban úgy gondolja, hogy a jelenlegi helyzetben ezzel elő tudjuk mozdítani a békét? Sajnos lehetséges, hogy a helyzet nem fog változni. Valamikor majd fogunk szavazni, bár a helyzet nem súlyos. De legalább ki kell nyilvánítanunk a véleményünket.

Uram, a Tanács tisztelt soros elnöke! A kérdés továbbra is megválaszolatlan marad: mit gondolnak az emberek, hogyan fogják ezt fogadni a régió egészében? Mit gondolnak az emberek, hogyan fogják fogadni Palesztinában és más országokban, ha első országgént pontosan akkor kötünk megállapodást Izraellel, amikor ezzel egy időben brutálisan lábbal tipornak az emberi jogokon, és nemcsak Izrael teszi ezt. Számunkra egyértelmű – csoportunk erről mindig meg volt győződve –, hogy mindenfajta terrorizmust teljes mértékben el kell ítélni, akár rakétával követik el, akár más módon.

Csoportunk támogatja a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjának és az Egységes Európai Baloldalnak ezt az indítványát, mivel a jelenlegi viszonyok között legalább egyszer ki akarjuk nyilvánítani, hogy számunkra egyszerűen elfogadhatatlan a közel-keleti helyzet. Igen, sor fog kerülni erre az együttműködésre. Ne aggódjon, Ön nagyon jól tudja, hogy erre az együttműködésre sor fog kerülni, és hogy itt az ügynek nincs vége, ezzel csak jelzést akarunk adni. Igen, akarjuk az együttműködést Izraellel, de végre békét is akarunk ebben a régióban, és azt akarjuk, hogy ne nyomják el az embereket.

Annemie Neyts-Uyttebroeck, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (NL) Biztos úr, Jouyet úr! Ahogyan ez egy felelős képviselőcsoporthoz illik, mi már régóta vitázunk arról, hogy meg kell-e szavaznunk a szavazás elhalasztását mind az állásfoglalás-tervezetről, mind pedig a jegyzőkönyv jóváhagyásáról; a vélemények megoszlanak csoportunkban. Az arány körülbelül 50–50 százalék volt, kicsi többséggel a szavazás mellett, így tehát képviselőcsoportomat megosztotta az erről a kérdésről folytatott szavazás.

Ez a megosztott állapot részben annak tulajdonítható, hogy nagyon aggaszt bennünket a közel-keleti helyzet, valamint az Izrael és Palesztina közötti konfliktus. Nem ismerek olyan embert, magamat is ide számítva, akit a területen tett látogatás után ne töltöttek volna el mély aggodalommal, mély együttérzéssel és haraggal az ott uralkodó állapotok.

A legelképesztőbb és legriasztóbb az, hogy az Annapolisi Megállapodások aláírása óta az izraeli politika csak még rosszabbá, még merevebbé és még keményebbé vált. Nincs szükség rosszindulatra ahhoz, hogy az ember elgondolkodjon, vajon Izrael, vagy az országon belül bizonyos erők, az izraeli haderő támogatásával, nem azon fáradozik-e, hogy olyan mértékben visszafordíthatatlan helyzetet hozzanak létre a megszállt területeken, hogy a két állam együttélését biztosító megoldás elérhetetlenné váljon.

Ezért megértem, hogy üzenetet akarunk küldeni Izraelnek a szavazás elhalasztásával, mivel nem akarjuk azt a benyomást kelteni, mintha meg akarnánk jutalmazni ezt az országot egy olyan időszakban, amikor a helyzet napról napra romlik a Gázában élő több mint egymillió palesztin számára. Remélem, hogy a következő hetekben és hónapokban olyan változások történnek, amelyek lehetővé teszik a számunkra mindkét szöveg jóváhagyását, több bizalommal a szívünkben.

David Hammerstein, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr! A tények számítanak, nem a szavak. A tények ezerszer többet érnek, mint a szavak. Már sok állásfoglalást elfogadtunk ebben a Parlamentben. Az általunk elfogadott sok állásfoglalás valóban tartalmazott kritikákat és jó szándékot, de a tények fontosabbak.

Tény, hogy az annapolisi folyamaton belül egy éven keresztül folytatott megbeszélések kudarcba fulladtak. Tény, hogy a rendezési folyamat folytatódik. Tény, hogy a gázai helyzet rosszabb, mint valaha. Az is tény, hogy ma, miközben beszélgetünk, konfrontációk zajlanak a telepések és az izraeli haderő között.

Nagyon szeretném, ha a következő néhány hónap során szavazhatnánk erről az állásfoglalásról. Szeretném, ha képesek lennénk elmélyíteni kapcsolatainkat Izrael állammal. Ezért mondhatják ki az igazságot Izrael igazi barátai, mi, akik szeretjük Izraelt. Az igazság az, hogy a megszállás a mai formájában nem folytatódhat. Nem folytatódhat tovább. El kell küldenünk azt az üzenetet, hogy az Európai Unió lépéseinek feltétele a békefolyamat és az emberi jogok alapvető tisztelete. Mi így akarunk továbblépni. Szélesebb és jobb kapcsolatokat akarunk Izraellel és a palesztinokkal, és ezt szemléltetnünk kell egyértelmű feltételekkel és egyértelmű cselekvéssel, nemcsak a szavainkkal.

Luisa Morgantini, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Nem volt könnyű azt kérni, hogy halasszuk el a szavazást, de úgy gondolom, hogy szükséges volt ez az intézkedés, amelyről azt hiszem, hogy ez valóban növelni fogja az Európai Parlament hitelét.

Izrael nem teheti meg, hogy mindig a nemzetközi jog betartása fölé emeli magát. Azt szeretném mondani Hybásková asszonynak, hogy nem szüntetjük meg az Izraellel való együttműködést és a különféle projekteket ezen a ponton. Egyszerűen csak fejlesztjük a kapcsolatokat, amelyek elakadtak és amelyeket felfüggesztettünk, de az együttműködés halad tovább. Csak remélem, hogy folytatódhat, mert nagyon fontos; még az előnyeit is kész vagyok elismerni. De szeretném megismételni: Izraelnek meg kell értenie, hogy be kell tartania a nemzetközi jogot. Becsületünk és méltóságunk forog itt kockán.

Ezért remélem, hogy a Miniszterek Tanácsa odafigyel az Európai Parlamentre, és végre némi következetességet tanúsít azáltal, hogy közli Izraellel: konkrét jeleket kell felmutatnia, amelyek azt jelzik, hogy békét akar, és fel kell oldania a ciszjordániai telepek elleni blokádot, amely befolyást gyakorol Gáza polgárainak életkörülményeire.

Európai Unió projektjeink elakadtak. Például a Pegaso-projekt is leállt. Megakadályozza a működését az a blokádnak, amely nem engedi meg, hogy áruk bejussanak a területre. Holnap nem fogják kifizetni a fizetéseket. A UNRRA (az Egyesült Nemzetek Segélyezési és Rehabilitációs Igazgatósága) köteles leállítani a legszegényebb családok segélyezését. Gyalázat, hogy ez megtörténhet! Én azonban nem kifejezetten Izraelt akarom kritizálni; távolról sem! Izrael barátainak lenni azt is jelenti, hogy szembe kell őket állítanunk az ő felelősségükkel és a miénkkel is. Ezért remélem, hogy előről kezdetjük, de a mai üzenet nagyon fontos. Ezt az üzenetet a palesztinoknak és minden izraelinek küldjük, akik szilárdan hisznek a békében, de a jog uralma alatt álló békében.

Bastiaan Belder, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr! Boldogan jóváhagyom a Tanács és a Bizottság arra irányuló erőfeszítéseit, hogy kölcsönös érdekből elmélyítsük a zsidó Izrael állammal fenntartott kapcsolatunkat; véleményem szerint a szavazás elhalasztása teljesen rossz üzenetet közvetítene felénk.

Ennek ellenére nagyon vegyes érzésekkel nézek a Tanács soros elnökének szemébe, mert a Tanács dokumentuma kiszivárgott a *Ha'aretz* című izraeli újsághoz – lásd a múlt hétfői számot. A kiszivárgott dokumentum alapján szeretnék feltenni három kérdést az elnök úrnak.

Egyetért-e azzal, hogy a dokumentum címe: „Cselekvési stratégia a közel-keleti békéért”, a továbbvezető út? Ha igen, akkor kényszerítené-e Izraelt a palesztin intézmények újbóli megnyitására, természetesen a jeruzsálemi Orient House is ide tartozik? És végül azt szeretném kérdezni, ha ezt a stratégiát kívánjuk követni, akkor hogyan szeretné ezt egyesíteni az újonnan megválasztott izraeli kormánnyal való kapcsolatok fejlesztésével, bármi legyen is azoknak formája? Várom választát.

Luca Romagnoli (NI). – (IT) Elnök úr, alelnök asszony, hölgyeim és uraim! Ez alkalommal nem értek egyet, mert szerintem a Parlament rossz üzenetet küldött azzal, hogy visszautalta De Keyser asszony jelentését a bizottsághoz – és bizonyára valamennyien egyetértenek, különösen azért, mert ilyen hihetetlen sietséggel hívták össze a vitát és a szavazást. Ezért arra kell gondolnom, hogy a baloldal – kissé mentegetőzve – meg akarja akadályozni, hogy Izrael hozzáférjen az innovációs és kutatási partnerségi programhoz. Szeretném ezzel kapcsolatban kihangsúlyozni, hogy néhány állam egyikéről beszélünk, ha ugyan nem az egyetlenről, amellyel szemben a támogatás felkínálása nem egyszerűen a szolidaritás jelének számít, hanem maga után vonja az európai társaságok növekedését és fejlődését is.

Még senkinek sem nyílt lehetősége arra, hogy megkérdezze a palesztin hatóságtól, mennyi támogatást kap az Arab Ligától és mire használja fel, sem pedig azt, hogy ez hogyan járul hozzá a párbeszédhez, a kölcsönös megértéshez, valamint a kulturális és tudományos fejlődéshez. Azt kell mondanom, figyelembe véve azt, hogy a túlságosan nagy számú jobbközép képviselőből alig néhányat sikerült mozgósítani, a baloldal az emberi jogok védelmének ürügyén jó munkát végzett a szavazás sikerének biztosítása érdekében. Ám az a benyomásom, hogy mindez akadályozza a régió fejlődését, sőt talán magát a békefolyamatot is. Ez önmagában megkérdőjelezi az államoknak a biztonsághoz fűződő jogát, amelyet védelmeznünk kell.

ELNÖKÖL: McMILLAN-SCOTT ÚR

alelnök

Pasqualina Napoletano (PSE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Az előttem felszólalt előadók alaposan kifejtették annak az intézkedéscsomagnak a célját, amelynek elhalasztását ma délelőtt megszavaztuk. De

szeretnék emlékeztetni arra, hogy ezeknek a kapcsolatoknak vannak további szempontjai is, különös tekintettel a politikai szempontokra, amelyeket a Tanács vizsgál az Európai Unió és Izrael közötti kapcsolatok fejlődése kapcsán.

Aztán ott vannak a belső piacot befolyásoló szempontok. Ezért meggyőződésem, hogy alapvetően valamennyien támogatjuk az Izrael és az Európai Unió közötti kapcsolatok fejlődését, mint ahogyan a Palesztin Hatósággal fenntartott kapcsolataink fejlesztését is támogatjuk. Ennek a jelentésnek azonban mindkét oldal felé egyértelműnek és elkötelezettnek kell lennie. A helyzet mai állása szerint nem mondhatjuk azt, hogy ezek a feltételek teljesültek. Szeretném Önöket emlékeztetni nemcsak a tragikus gázai helyzetre, hanem a folytatódó illegális letelepedésekre a megszállt területeken. Ez a kérdés befolyást gyakorol a megszállt területekről származó termékek piaci értékesítésére és más kérdésekre is, amelyeket jól ismerünk.

Véleményem szerint a Tanácsnak teljesen egyértelművé kell tennie az általa képviselt álláspontot, mert úgy tudom, hogy a francia elnökség vállalta, hogy a Tanács következő ülésén előterjeszt egy dokumentumot a közel-keleti béke kilátásairól. Ez rendkívül érdekes lehet a számunkra, akár konstruktív kapcsolatok kiépítésének lehetőségeként is. Ezért meggyőződésem, hogy bölcs döntés volt a szavazás elhalasztását kérni, amennyiben képesek leszünk ezt az időt felhasználni a palesztin népesség szenvedéseinek enyhítésére, különösen Gázában. Ehhez még azt szeretném hozzátenni, hogy ezt az időt az Európa és az Egyesült Államok közötti kapcsolatok újjáépítésére is fel kell használnunk, a közel-keleti helyzet megoldására irányuló közös kezdeményezés alapján.

Ne feledkezzenek meg arról, hogy a 2008. évet a palesztin állam alkotmánya évének nyilvánítottuk – vagy kellett volna nyilvánítanunk. 2008 elmúlt, és a helyzet továbbra is szörnyű.

Ioannis Kasoulides (PPE-DE). - Elnök úr! Ha a mai vita tárgya a Gázai övezet helyzete lett volna, akkor csatlakoztam volna De Keyser asszonyhoz és többi munkatársához, és ugyanazt az álláspontot képviseltem volna felszólalásomban. De attól tartok, hogy ez a politikai összekapcsolás az európai szomszédságpolitika egyik országa, és különösen az egyik földközi-tengeri ország részvételének továbbfejlesztésével precedenst teremtett és nem tudom, hogy ez hova fog vezetni. Nem soroltunk fel politikai feltételeket a bilaterális kapcsolatok kérdései között az európai szomszédságpolitikában. Például Marokkó esetében soha említést sem tettünk Nyugat-Szaharáról vagy az emberi jogokról. Ugyanez vonatkozik Egyiptom esetére vagy bármelyik más földközi-tengeri országra. Nem értem, hogy ez alkalommal miért döntöttünk a politikai összekapcsolás mellett.

Másodszor: véleményem szerint minél mélyebb a párbeszéd, az együttműködés és a bizalom – Jouyet úr szavai szerint – bármelyik partnerországgal, annál nagyobb befolyást tudunk rá gyakorolni. Ma becsaptunk egy ajtót, és nem tudom, hogyan fogjuk azt újból kinyitni.

Harmadszor: biztos vagyok abban, hogy mai ülésünkön felállítottunk egy feltételt. Azt mondtuk, hogy ez csak halasztás, és később majd visszatérünk erre a kérdésre. Hogyan fogunk erre visszatérni? Mikor lesz a gázai övezetben a helyzet annyira kielégítő, hogy a visszatérés mellett dönthessünk? Amint Napoletano asszony mondta a telepek kérdéséről, és ezt sok más kérdésről is elmondhatnánk, amelyben pozitív befolyást akarunk gyakorolni Izraelre: mikor leszünk kellően elégedettek politikailag ahhoz, hogy visszatérjünk ehhez a nagyszerű állásfoglaláshoz, amelyet a Külügyi Bizottság előkészített?

Proinsias De Rossa (PSE). - Elnök úr! Európa nem fejlesztheti tovább a kapcsolatait Izraellel mindaddig, amíg a kormány meggyőzően nem demonstrálja hozzáállásának megváltoztatását. Véget kell vetnie a palesztin népesség kollektív megbüntetésének, meg kell szüntetnie Gáza ostromát és demonstrálnia kell elkötelezettségét a palesztin vezetéssel folytatott komoly tárgyalások mellett, amelyeknek célja működőképes és fenntartható két-országos megoldás megtalálása.

Valamennyien rendezett kapcsolatokat akarunk Izraellel, de a jelenlegi körülmények között ez lehetetlen. Fenntartás nélkül támogatom Izrael önmaga megvédelmezéséhez fűződő jogát, de az önvédelmet az elfogadott nemzetközi jog keretein és azokon a felelőségeken belül kell gyakorolni, amelyet a megszálló erők magukra vállálnak, amikor behatolnak egy másik országba.

Izrael államról, amely büszkélkedik demokratikus rendszerével, megállapították, hogy nagyon sokszor annyira megsértette a nemzetközi jogot azzal, ahogyan a palesztinokkal bánik, hogy ezzel a legtöbb ember türelmét túlfeszítette. Amikor a közelmúltban hivatalos látogatást tettem Gázában, Jeruzsálemben és Ciszjordániában, saját szememmel láttam a hétköznapi palesztinok mindennapi életfeltételeinek súlyos romlását.

Gazdaságuk romokban hever. Van 210 illegális telep. A palesztinok földjét és otthonát állandóan lefoglalják. 11 000 palesztin fogoly és a palesztin törvényhozási tanács 40 választott képviselője van őrizetben. Több mint 300, 18 év alatti fiatal van őrizetben, közülük néhányan alig 12 évesek. Gáza ostrom alatt áll, katonai invázió fenyegeti, és a népességnek már 50%-a élelmiszersegélyekre szorul. A felsorolásnak itt még nincs vége. Az Izrael által gyakorolt brutális kollektív büntetés és földfoglalás a nemzetközi jog durva megsértése és ez szétzúzza a béke lehetőségét.

Ennek következtében most nem alkalmas az idő arra, hogy a Parlament hozzájáruljon a kapcsolatok továbbfejlesztéséhez. Valójában az a véleményem, hogy egészen a 2009 elején esedékes izraeli és palesztin választásokig el kellene halasztani. Közben a nemzetközi közösségnek minden erőfeszítést meg kell tennie a helyzet fokozatos enyhítésének megkísérlése, valamint a palesztinok és az izraeliek békés egymás mellett élése feltételeinek megteremtése érdekében.

Elmar Brok (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, bizottsági alelnök úr! Az olyan megállapodások célja, mint amelyet Izraellel fenntartunk és amelyet most tovább akarunk fejleszteni, annak biztosítása, hogy a konfliktus résztvevői bekapcsolódjanak egy ésszerű folyamatba, amely garantálja belső stabilitásukat és bizonyosságot ad nekik a jövőbeni együttműködésről és fennállásukról. Ma elvesztegettük a lehetőséget ennek a bizonyosságnak a megadására. Elvesztegettük a lehetőséget és ennek következtében – véleményem szerint – csak olajat öntöttünk a tűzre.

Én is kritikusan viszonyulok Izraelhez sok kérdésben, különösen például a letelepedési politika kérdésében. Amikor azonban ma azt hallom, hogy a legfontosabb ok a Gázai övezetben uralkodó helyzet, akkor teljesen meg vagyok döbbenve, különösen azért, mert az érveknek legfeljebb a fele vagy negyede állja meg a helyét. Ugyanis látnunk kell, hogy ha ezekhez az érvekhez folyamodunk, akkor három hónap múlva más alibit fogunk találni, aztán megint másikat, amellyel megakadályozzuk a döntés meghozatalát. Mert ha jól emlékszem, Izrael kivonult Gázából. Ha jól emlékszem, a Hamasz megdöntötte a megválasztott elnök, Abbasz hatalmát és erőszakos felkelésével minden jogot megsértve szétzúzta a kormányt. Ha jól emlékszem, pontosan a Hamasz által előidézett körülmények döntő jelentőségűek a gázai helyzetre nézve. Ha jól emlékszem, Gázából napi rendszerességgel lövik az izraeli városokat. És ha ennek semmiféle szerepe nincs egy ilyen vitában és egyoldalúan csak Izraelt hibáztatjuk, szerintem ez nem alkalmas arra, hogy az európai politikához bizalmat szerezzünk Jeruzsálemben.

Ezért úgy gondolom, hogy ma súlyos hibát követtünk el. Csak akkor lehetünk a békét előmozdító erő ebben a régióban, ha ragaszkodunk a teljes igazsághoz és nem egyszerűen politikákat gyártunk. Meggyőződésem, hogy ez a politika Abbasz elnöknek sem jelent majd segítséget, viszont még jobban elősegíti majd a radikalizálódást, amely már amúgy is nagyon sikeres Gázában. Ezért a mai döntést rossznak tekintem.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Elnök úr! A hosszan tartó konfliktusok lehetőséget kínálnak a reagálásra, az okok és az agresszív magatartás elemzésére, valamint a megoldások keresésére. Megértem a palesztinok kétségbeesett rakétáit, akik sarokba szorított patkányként viselkednek, de az izraeliek félelmét is megértem, akik attól rettegnek, hogy gyermekeik soha nem érnek haza az iskolából, mivel azt feltételezik, hogy minden palesztin terrorista. A helyzet nem fekete-fehér.

A palesztinok között vannak, akik kompromisszumra törekednek, és vannak makacs szélsőségesek, mint ahogyan az izraeliek között is vannak galambok és héják, amint ezt Tzipi Livni egyértelművé tette. Ezeknek a belső megosztottságoknak nem csekély jelentőségük van a konfliktusban, és minél nagyobb a szerepük, annál erőteljesebbé válik a konfliktus valamelyik résztvevője. Véleményem szerint az izraeliek az erősebbek, mert van saját államuk, amelyhez természetesen feltétel nélkül joguk van, és én ezt támogatom. Ezért az állam összes sajátosságát fel tudják mutatni.

Ez nagyobb felelősséggel és kötelezettségekkel is együtt jár olyan lépések megtételére nézve, amelyek kockázatosak lehetnek ugyan, de a jövőbeni béke reményességét hordozzák. Ezért az izraelieknek az a követelése, hogy a palesztinok szüntessék be a rakétatámadásokat a két állam együttélését biztosító projekt folytatása előtt, ahhoz hasonlítható, mint amikor valaki azt mondja, hogy hajlandók vagyunk gyermeket vállalni, amennyiben valamennyien olyan intelligensek lesznek, hogy doktorátust szereznek, vagy jövedelmező vállalkozásokat indítanak.

A megszokottól eltérő helyzetekben bátorságra van szükségünk a megszokottól eltérő döntések meghozatalához, és elvárom, hogy Izrael ezt tegye meg. Nekünk mint az Európai Uniónak segítséget kell nyújtanunk ezeknek a döntéseknek a meghozatalához. Ez más szavakkal a két államhoz vezető útiterv.

Az EU és Izrael közötti kapcsolatok erősítéseként ezt látom jó stratégiának, mert ez nagyobb befolyást biztosít nekünk, és hosszú távon lehetővé teszi, hogy konstruktív szerepet játsszunk ennek a tragikus konfliktusnak a csillapításában. Én a kapcsolatok erősítésének a híve vagyok.

Charles Tannock (PPE-DE). - Elnök úr! Az európai szomszédságpolitikáról készített jelentések előadójaként régóta támogatom Izrael fokozott részvételét az EU programjaiban és szerveiben, amely kölcsönösen előnyös annak figyelembevételével, hogy Izrael mint ország milyen előkelő helyet foglal el például a tudomány és különösen a környezetvédelem területén. Az elmúlt hetekben nagyon sok e-mailt kaptam, amelyben arra kértek engem, hogy szavazzak az EU és Izrael közötti fokozott együttműködésről szóló megállapodás ellen. Nekem azonban meggyőződése, hogy az EU és Izrael egymás természetes partnere, mert értékeik közösek: demokrácia, jogállam és a személyes szabadság, különös tekintettel a szabad sajtóra és a független igazságszolgáltatásra.

Az EU nem mindegyik stratégiai partnere mondhatja el ugyanezt. Kína például – amelyről tudom, hogy nagyon kedves az elnök szívének – elutasítja ezeket az értékeket, de furcsa módon nem kapok túl sok arra irányuló kérést, hogy korlátozzuk az EU és Peking közötti kapcsolatokat. Ennek szomorú módon az az oka, hogy a lakosság körében és ebben a Parlamentben is továbbra is nagyon erős az Izrael-ellenes elem. Amikor ez az érzés ésszerű érvekre épül, azt akkor is tiszteletben tudom tartani, ha nem értek vele egyet. Gyakran azonban antiszemitizmusra és amerikaellenességre épül, mivel az Egyesült Államok Izrael legszorosabb szövetségese.

A múlt héten az indiai Mumbaiban dzsihád terroristák kifejezetten zsidókat kerestek, hogy megöljék őket. Ez jól szemlélteti, hogy a Nyugatnak vállvetve szolidaritást kell vállalnia a zsidó állammal, mivel Izrael az iszlám terroristákkal – például a Hamasszal, a Hezbollahhal és az iszlám Dzsiháddal – folytatott élethalálharc frontvonalában áll, amelyszervezetek már bebizonyították Izrael és a nyugati életmód megsemmisítése melletti eltökéltségüket.

Az Európai Parlament ma sajnálatos módon szűklátókörűen úgy szavazott, hogy nem mond véleményt erről a megállapodásról – amely pedig nagyon drága a soron következő cseh elnökség számára –, és ami az én szememben katasztrofális és rossz üzeneteket küld az izraeli közvéleménynek egy kritikus választási időszakban, és elkerülhetetlenül megerősíti az izraeli keményvonalasokat.

Elnök. – Az én szívemnek nem Kína kedves, hanem a demokrácia és az emberi jogok, Kínában, Izraelben és Palesztinában egyaránt.

Jim Allister (NI). - Elnök úr! Néhányan el akarják velünk hitetni, hogy ez a Parlament ma lelkiismereti válságból cselekedett. Azt kell mondanom, hogy ezt különösnek találom, annak figyelembevételével, hogy ez a Parlament hányszor hagyott jóvá megállapodásokat úgy, hogy nem nyafogott olyan országok miatt, ahol valóban nagyon ijesztő az emberi jogok helyzete, és ahol a kormányzati struktúra távolról sem demokratikus.

Számomra úgy tűnik, hogy ez a Parlament ma egy szervezett kampány eredményeként az eszét vesztette, az Izrael állam elleni rendkívül figyelemre méltó külső és belső méreg miatt, és mi megengedtük magunknak, hogy ez túlzottan befolyásoljon minket. Az a vak bigottság, amelyet egyesek Izraellel szemben tanúsítanak, meglehetősen ijesztő. Izrael demokratikus állam egy olyan régióban, ahol a demokrácia meglehetősen ritka tünemény. Elfogadja a két állam együttélését biztosító megoldást. Ki van téve a legszörnyűsebb külső és belső terrorizmusnak, és ennek következtében kétségtelenül joga van megvédeni önmagát.

Ebben a Parlamentben egyeseket a jelek szerint annyira lefoglal a saját haragjuk és gyűlöletük, amit Izraellel szemben éreznek, hogy még a terrortámadásokat is hajlandóak megbocsátani és valójában még a Hamasz gázai túlkapásait is hajlandóak megbocsátani, és csak a támadás alatt álló állam hibáit látják. Szerintem ez helytelen magatartás.

Proinsias De Rossa (PSE). - Elnök úr! Minket, akik az ebben a kérdésben meghozandó döntés elhalasztása mellett szólaltunk fel, ennek a vitának a során már számos alkalommal megvádoltak azzal, hogy antiszemiták vagyunk.

Ez távolról sem állja meg a helyét. Azok közül, akik a vitának ezen az oldalán állnak, senki sem vádolt meg senkit a túlsó oldalról rosszhiszeműséggel vagy azzal, hogy olyan indítékai vannak, amelyeknek semmi közük sincs az izraeli és a palesztin nép jövőjével kapcsolatos aggályokhoz.

Helyénvaló lenne, ha valamennyien felismernénk, hogy aggódunk az emberekért és ezért képviseljük azt az álláspontot, amelynek hangot adtunk. Ennek semmi köze sincs bármiféle antiszemita ideológiához.

Elnök. – De Rossa úr, az elnök teljes mértékben elismeri és osztja is az Ön álláspontját.

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Elnök úr! Igen, valóban sok e-mailt kaptunk, de az Izraeli Nagykövetség is végez lobbitevékenységet. De nem ez az oka egyetlen döntésünknek sem. Döntésünk oka az a szilárd meggyőződésünk, hogy ez a szavazás a jelenlegi körülmények között nem lenne helyénvaló.

Sok érvet előadtak képviselőtársaim – Kasoulides úr, Brok úr, Zaleski úr és mások –, amelyek alaposan átgondolt, megfontolásra méltó érvek. A fennálló véleménykülönbségek ismeretében úgy gondolom, hogy legfőbb ideje visszatérni egy olyan közös állásponthoz, amely nagy hangsúlyt helyez Izrael támogatására, ugyanakkor a békefolyamatot is támogatja, mert a palesztinoknak is joguk van az élethez. Ez a fontos a számunkra, se több, se kevesebb.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Verheugen úr, hölgyeim és uraim! A Tanácsnak nem feladata, hogy véleményt mondjon eljárásrendi kérdésekről vagy azokról a döntésekről, amelyeket a Parlament ezen a területen meghozott.

Azt szeretném mondani Swoboda úrnak, hogy a Tanács nyilvánvaló módon osztja ezeket a célkitűzéseket és egyetért mindazzal, amit Ön a legutolsó felszólalásában elmondott, különös tekintettel a stabilizáció kérdésére. Az EU és a Tanács minden erőszakot elítél, különösen a polgári lakosság elleni rakétatámadásokat, amelyeknek véget kell vetni. A terrorizmus elleni harcot fáradszóról folytatni kell, és az EU-t különösen érdekli Shalit tizedes sorsa, és hadd tegyem hozzá, hogy a francia elnökséget különösen érdekli.

Ezzel együtt az Európai Unió továbbra is mélyen aggódik és elítéli a telepkezők közelmúltban felgyorsult létrehozását. A telepkezők létrehozásának folyamatát, ide számítva a természetes terjeszkedést is, sürgősen le kell állítani – Kelet-Jeruzsálemet is ide számítva. Ez ellentétes a nemzetközi joggal, és veszélyezteti az életképes palesztin állam megalapítását; meg kell szüntetni a megszállt palesztin területekre történő belépést és az azokon belüli mozgás akadályait a gazdasági fejlődés előmozdítása érdekében. Sürgősen javítani kell a gázai humanitárius helyzeten a tűzszünetre való törekvéssel, a határátkelési pontok megnyitásával, valamint áruk és szolgáltatások biztosításával a lakosság és a segítségnyújtó szervezetek megsegítésére, különös tekintettel Az Egyesült Nemzetek Szervezetének a közel-keleti palesztin menekülteket segélyező hivatalára (UNRWA), hogy folytathassák munkájukat; fontos továbbá, hogy nagyobb számban szabadon engedjék a palesztin foglyokat, és ezen belül elsőbbséget biztosítsanak a fiatalok számára.

Ezért közösen a céljaink, és ezt szeretném a lehető legvilágosabban kihangsúlyozni a Parlament előtt. A problémát az jelenti, hogyan tudnánk a lehető legeredményesebben nyomást gyakorolni az Ön által kívánt eredmény elérése érdekében: a biztonságban együtt létező két állam létrehozása egy stabil békefolyamat keretében, amelyben az EU-nak fontos szerep jutna. Meg kell állapítanunk, képesek vagyunk-e szilárdan ragaszkodni az előbb vázolt alapelvekhez – és amelyeket Izraelnek tiszteletben kell tartania –, párbeszéd és bizalom útján, vagy hogy a párbeszéd útján – amint ezt a Tanács hiszi és ezt a vitát hallgatva továbbra is hinni fogja –, képesek leszünk-e fenntartani egy bölcs egyensúlyt.

Összefoglalva szeretném Önöket emlékeztetni arra, hogy a kapcsolatok továbbfejlesztését az Unió a Mediterrán Térségért létrehozásának és az európai szomszédságpolitika fejlesztésének általánosabb összefüggésében kell vizsgálni. Ne felejtsek el, hogy a javasolt fejlesztést megelőzte a Marokkóval ápoltt partneri viszonyunk megerősítése, amely erőteljes politikai üzenetet küldött a Földközi-tenger déli partjain fekvő arab szomszédainknak; arra is szeretném Önöket emlékeztetni, hogy az Izraellel folytatott tárgyalásaink során nem hanyagoltuk el a Palesztin Hatóságot, és hogy az Európai Unió és a Palesztin Hatóság találkozót tartott 2008 nyarán új munkacsoportok felállítása érdekében, a 2005-ben aláírt cselekvési terv végrehajtásának felgyorsítására. Azt is szeretném megismételni, hogy mi mint az elnökség elköteleztük magunkat amellyel, hogy eredményeket érünk el minden területen, ide számítva a politikát is, amely az Izrael Állammal fenntartott kapcsolataink el nem hanyagolható része marad.

Véleményünk szerint ez az az átfogó megközelítési mód, amely értelmet ad az EU és az Izrael közötti kapcsolatok továbbfejlesztésének, és ez az a politikai párbeszéd, amely ezt lehetővé teszi, annak biztosítása érdekében, hogy a több képviselő által is felvetett alapelveket jobban tiszteletben tartsák és megvédjék, és hogy az EU szerepet játsszon az izraeli-palesztin konfliktus megoldásának megtalálásában.

Günter Verheugen, A Bizottság alelnöke. – (DE) A vita végén mérlegelés céljából szeretnék viszonylag röviden felvetni három szempontot.

Először is abban a vitában, amelyet az Izraellel való együttműködésünkről folytatunk, és amelynek során teljes joggal megvitatjuk a palesztinok emberi jogi és humanitárius problémáit, soha nem szabad megelégedni

arról, hogy különleges felelősséget viselünk Izraellel szemben. Az Izraellel szembeni politikánkat nemcsak az érdekek határozzák meg, hanem az a tény is, hogy Izrael Állam pusztta létezésének is köze van az európai történelemhez, és ebből különleges felelősség fakad.

Ennek az a második következménye, hogy annak a partnerségnek, amelyre Izraellel törekszünk, vagy amelyet talán már el is értünk, megbízhatónak kell lennie. Megbízhatóságot követelünk izraeli partnereinktől, és Izrael is jogosult megbízhatóságot követelni tőlünk. Ezeknek a projekteknek és politikáknak a kapcsán együttműködést kínáltunk fel Izraelnek. Esetleg érdekelheti Önöket, hogy miért Izrael volt az első ország – a legelső ország –, amelynek felajánlottunk egy cselekvési tervet az európai szomszédságpolitika keretein belül. Ez 2003-ban történt. Én magam tettem.

Az utolsó, amit szeretnék elmondani, az, hogy ezek a programok és politikák, amelyekről most beszélünk, nem öncélúak. Mélyebb politikai alapjuk van. Ez a mély politikai alap annak szemléltetése Izrael felé, hogy vannak távlatai az Európa és Izrael közötti hosszú távú együttműködésnek, olyan távlatok, amelyekre Izraelnek szüksége lesz a konfliktus utáni időszakban. És Izraelnek azért van erre szüksége, hogy először is véget tudjon vetni a konfliktusnak. Ezenkívül bármilyen kicsik legyenek is ezek a kezdeményezések, van bennük sok minden, ami lehetővé teszi a számunkra két- és háromoldalú projektek előmozdítását. Jómagam a közelmúltban jártam Jordániában, Izraelben és Palesztinában, hogy tárgyaljak egy olyan kezdeményezésről, amely lehetővé tenné a számunkra egy politika létrehozását a kis- és középvállalkozásokról, trilaterális keretek között. Ezenkívül vannak bilaterális kutatási projektjeink. Ez azt jelenti, hogy van egy keretkészítők, amely lehetővé teszi a számunkra a határokon átnyúló tevékenységeket és pontosan annak az elérését, amit akarunk: együttműködést és normális állapotokat ebben a válság régióban.

Tartózkodom attól, hogy bármilyen következtetést is levonjak abból, amit Önök elmondtak. Csak azt kérem, hogy mérlegeljék további döntéseik során.

Véronique De Keyser, előadó. – (FR) Elnök úr! Először is szeretnék reagálni az Ön szavaira, Verheugen úr. Ön nagyon helyesen azt mondta, hogy különleges felelősséggel tartozunk Izrael felé.

Kollektíven vállaltuk ezt a felelősséget, és ez nagyon fontos. Ezenkívül pontosan az Izraellel szembeni felelősségünk miatt legalább ugyanekkora felelősséget viselünk a palesztinok helyzete tekintetében, ezzel egyet kell értenie.

Jouyet úr, közösek a céljaink, és Ön jó okkal felsorolt sok fontos kérdést, amelyeket meg kell oldani hosszú, közép- vagy rövid távon. Nagyon fontos szót használt, amikor ezt mondta: „a gázai helyzetet sürgősen...” Ön a „sürgősen” szót használta. Mi halasztást kértünk. Időt hagyunk magunknak arra, hogy lássuk, vajon ezt a sürgősséget valóban figyelembe veszik-e. Ön úgy véli – és minden joga megvan arra, hogy önálló véleményt fogalmazzon meg –, hogy Izrael státusának felemelése megkönnyítené a velük folytatott tárgyalásokat. Azt kívánom, hogy ez bárcsak igaz lenne, de nem látom ennek bizonyítékait, de mindenesetre már több mint egy éve, Annapolis óta tárgyalásokat folytatunk velük. Amint Ön is tudja, a Parlament erőforrásai nagyon szűkösek.

A rendelkezésünkre álló eszközök igénybevételével barátságos jelzés küldünk Izraelnek, ezt mondva: „Kérjük, tegyetek meg egy lépést!” Sajnálatos módon a leghalványabb jelzést sem hallottam tegnap Tzipi Livni asszonytól arra vonatkozóan, hogy ez meg fog történni. Várok és reménykedem.

Szeretnék továbbá köszönetet mondani Hybášková asszonynak – Ön nem volt itt, amikor megkezdtem felszólalásomat –, azt szeretném mondani Önnek, hogy Ön kiemelkedően jó partner, hűséges az elkötelezettségeihez, nekünk is így kellene viselkednünk a saját elkötelezettségeink tekintetében, és azoknak a képviselőknek, akik megkérdőjelezték az emberi jogok relevanciáját a mai döntés jogalapjaként, nem engedem meg, hogy meggyőzzenek minket arról, hogy igazuk van. Ez elfogadhatatlan! Ami az antiszemita vádak és az egyéb kritikákat illeti, amelyeket ma már hallottam, és figyelmeztetnem kell Önöket, hogy újra meg újra hallani fogjuk, megismétlem, hogy ez nem méltó az Európai Parlamenthez!

Miért kell bennünket az Európai Parlamentben azzal gyanúsítani, hogy csak taktikázunk, amikor az emberi jogokról beszélünk? Ha ez igaz, hogy ezeket a jogokat megsértették, akkor ez az ügy sürgős.

Kiálllok elkötelezettségeink mellett, amelyeket politikai partnereink felé a külügyek tekintetében vállaltunk. Ezek a kötelezettségek véleményem szerint továbbra is érvényesek, de úgy gondolom, hogy a realitások figyelembevételével nincs itt az alkalmas idő. Barátságos gesztusokat tettünk Izrael felé. Természetesen továbbra is ezt tesszük. De a palesztinok sorsával kapcsolatos aggodalmaink továbbra is fennállnak.

(Taps)

Elnök. – A vitát lezárom.

Kaptam egy állásfoglalási indítványt⁽¹⁾ a vita befejezésére vonatkozóan, az eljárási szabályzat 103. cikkének (2) bekezdése értelmében.

A De Keyser asszony jelentésével kapcsolatos szavazásra és az állásfoglalási indítvánnyal kapcsolatos szavazásra egy későbbi ülésen kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Bairbre de Brún (GUE/NGL), írásban. – (GA) – Jelenleg rossz jelzés lenne, ha az EU most javítaná kapcsolatait Izraellel. Ez azt mutatná, hogy az EU hajlandó figyelmen kívül hagyni az emberi jogok és a nemzetközi jog súlyos, folyamatos és állhatatos megsértéseit.

Ez majdnem olyan, mintha azt mondanánk, hogy az EU szabad kezet ad Izraelnek az elnyomó és illegális tevékenységek folytatásához, a népesség erőszakos áttelepítéséhez, a bírói eljárásokat mellőző orgyilkosságokhoz, Palesztina megszállásához, valamint az illegális falhoz és a telepekhez.

A lehető legnagyobb nyomást kell gyakorolnunk Izraelre, hogy végre teljesítse a nemzetközi jog és az ENSZ határozatai alapján tett ígéreteit. Ma az egész Európa által delegált európai parlamenti képviselőkként erőteljes üzenetet kell küldenünk Izraelnek, és tudatnunk kell velük, hogy elegünk volt.

2002-ben az Európai Parlament az EU-Izrael Társulási Megállapodás felfüggesztése mellett szavazott, mert Izrael súlyosan megsértette az emberi jogokat. Ennek ellenére most megbeszéléseket folytatunk Izrael részvételéről egy olyan európai uniós programban, amelynek lényege a versenyképesség és a gazdasági innováció, jóllehet Izrael tudatosan megsemmisíti Gáza gazdaságát és infrastruktúráját.

Üdvözlöm az EU és Izrael közötti kapcsolatok fejlesztésével kapcsolatos szavazás törlésére vonatkozó döntést.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), írásban. – (EL) A Tanácsnak az a javaslata, hogy kedvezményes elbánásban részesíti és továbbfejleszti az EU és Izrael közötti már amúgy is erős együttműködést – függetlenül attól a tényről, hogy az Európai Parlament az elnapolás mellett szavazott –, bárhogyan is nézzük, kihívást jelent az európaiakkal és a világ összes nemzetével szemben, és sértés az izraeli barbárság sok ezer áldozatával szemben.

Ez a javaslat lényegében állandósítja az izraeli apartheid rendszert és megjutalmazza Izraelt a nemzetközi jog előírásainak és a palesztin nép emberi jogainak tömeges megsértéséért, a Gázai-övezet, Ciszjordánia és Kelet-Jeruzsálem megszállásáért, valamint a szegény falának folytatódó építéséért és a tömeges letelepítésekért, és figyelmen kívül hagyja az ENSZ Izraelt elítélő határozatait és az Európai Parlament által 2002-ben elfogadott, az Európai Unió és Izrael közötti Együttműködési Megállapodás felfüggesztéséről szóló állásfoglalást.

Jóllehet Izrael már 60 éve fenntartja a palesztin néppel szemben ugyanezt a politikát, és bár a nemzetek és az ENSZ ezt elítélte, mégis benyújtottak egy provokatív javaslatot, amely azt javasolja, hogy hunyjuk be a szemünket, amikor az izraeli megszálló haderők durván megsértik az emberi jogokat.

Ez újból azt bizonyítja, hogy az EU az emberi jogokkal kapcsolatos képmutató viselkedésével kettős mércét alkalmaz politikájában, az adott esetben fennálló érdekeitől függően.

Marian Zlotea (PPE-DE), írásban. – A javasolt szomszédsági megállapodás jóváhagyása Izrael Állammal bevonná Izraelt az európai szomszédságpolitika (ENP) alapján folytatott közösségi programokba, amely politikának az a célja, hogy előmozdítsa a reformokat és a stabilitást az Európai Unió szomszédságában. Ez a megállapodás, amely a tervek szerint azonnal hatályba lépne, megkövetelné Izraeltől, hogy fizessen pénzügyi hozzájárulást az Európai Unió költségvetésébe, egyes közösségi programokban történő részvétel fejében. Ezt a megállapodást minden három évben felül kell vizsgálni, miután mindkét fél jóváhagyta. A szomszédsági megállapodás támogatása az érvényben lévő társulási megállapodásra épülne, és egy lépést képvisel a továbbfejlesztett kereskedelmi együttműködés és az izraeli-palesztin békefolyamat lezárása felé vezető úton.

Az izraeli külügyminiszternek a közelmúltban az Európai Parlamentben tett látogatásának fényében, aki szót emelt az Izrael és az EU közötti kapcsolatok politikai megerősítése mellett, és a főképvisező által a közelmúltban befejezett jelenlegi cselekvési terv fényében ennek a szomszédsági megállapodásnak a

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

jóváhagyása mindkét fél számára előnyös lenne, mert jobban megértenék egymást, és siettetné a béke és a stabilitás eljövételét a Közel-Keleten és a Földközi-tenger térségében.

16. Az európai kisvállalkozások környezetének fejlesztése érdekében tett lépések – Európai kisvállalkozói intézkedéscsomag (Európai kisvállalkozói intézkedéscsomag) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanácshoz intézett szóbeli kérdés megvitatása az európai kis- és középvállalkozások környezetének fejlesztése érdekében tett lépésekről – Európai kisvállalkozói intézkedéscsomag, előterjesztette: Nicole Fontaine és Giles Chichester, a PPE-DE csoport nevében, valamint Herczog Edit, a PSE csoport nevében (O-0113/2008 – B6-0485/2008).

Herczog Edit, szerző. – Elnök úr! Mi itt a Parlamentben valamennyien üdvözljük azokat az eredményeket, amelyeket az elmúlt öt év során a Bizottság, és különösen Verheugen úr, az Európai Parlamenttel és az európai vállalkozásokkal együtt elért: az európai vállalkozásokkal kapcsolatos megközelítési mód változásai terén elért sikereinknek most már neve is van – a „gondolkozz először kicsiben” alapelv, amelyet az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag tartalmaz. Dolgoznunk kell ennek a jogi aktusnak a megvalósításáért.

A jelenlegi gazdasági válság különösen aláhúzza az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag lehető leggyorsabb elfogadásának szükségességét. A 23 millió európai vállalkozásnak és az érintett európai alkalmazottak kétharmadának egyértelmű üzenetre van szüksége arról, hogy a „gondolkozz először kicsiben” jogalkotási megközelítésében bekövetkezett változás valós alapot jelenthet a jövőbeni munkánkhoz és magatartásunkhoz.

Az azzal kapcsolatos legelső jel, hogy ezt tesszük, a „kicsi kis- és középvállalkozások” tesztje. Ezért mivel egyértelmű üzenetre van szükség, nagyon sajnáljuk, hogy a Tanács nem tette kötelezővé az európai kisvállalkozói intézkedéscsomagban szereplő rendelkezéseket.

Valóban reménykedünk abban, hogy az Európai Tanács a következő héten visszatér erre a kérdésre, és hogy a tagállamok miniszterelnökei kötelező jelleget adnak ennek az európai kisvállalkozói intézkedéscsomagnak. Üdvözljük azonban a Tanács döntését a kiemelt cselekvésekről. Szerintünk nagyon fontos először kicsiben gondolkodni a finanszírozáshoz való hozzáférés javítása érdekében; nagyon fontos először kicsiben gondolkodni a szabályozási környezet leegyszerűsítése szempontjából; és nagyon fontos először kicsiben gondolkodni a piacra jutás megkönnyítéséről.

Együttes cselekvésre kérjük a Bizottságot és a Tanácsot. Még inkább európai válaszra van szükség. A több országra kiterjedő válaszok nagyon hatásosak lehetnek, de sokkal inkább eltéréseket eredményezhetnek azon kohézió helyett, amelyet az európai ügy alapján szeretnénk elérni. Ezért döntő jelentőségű, hogy a Bizottság továbbfejlessze a tagállamok éves jelentéstételi eljárásait a lisszaboni eredménytábla támogatásával, és az a kérdésem, hogy a Tanács hajlandó-e ezt megtenni.

Az európai polgároknak, vállalkozóknak és alkalmazottaknak szükségük van ötletekre, de ennél többre is szükségük van. Innovációra van szükségük az eljárásainkban, de még ez sem elég. Cselekvésre is szükségük van, de még itt sem állhatunk meg. Meg kell valósítanunk terveinket ötleteink, innovációink és cselekvéseink alapján. Kérem, hogy tegyenek ezért. A Parlament támogatja Önöket ebben a kérdésben.

Nicole Fontaine, szerző. – (FR) Elnök úr, Jouyet úr, Verheugen úr, hölgyeim és uraim! Képviselőcsoportunk lelkesen támogatja az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag tervezetét, amelyet a Bizottság tavaly júniusban benyújtott hozzánk.

Való igaz, hogy a 2000. évtől kezdve több kezdeményezést is benyújtottak a kis- és középvállalkozásokért – elsősorban Vlasto asszony kiváló munkája jut az eszembe a kis- és középvállalkozási chartáról –, mi ezeket a kezdeményezéseket üdvözlöttük, de elégtelennek tartottuk, mivel túl gyakran csak a jóindulatú remény szintjén mozogtak.

Ma tovább kell lépniünk. Az országainkban megtapasztalt súlyos gazdasági válság, különös tekintettel a kis- és középvállalkozásokra gyakorolt aggasztó következményekre, ott ösztönöz minket, ahol bátorításra van szükség. E tekintetben az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag egy új, eltökélt, proaktív megközelítési mód részét alkotja.

Néhány héten belül meg fogjuk vizsgálni Herczog asszony jelentését a Bizottság közleményéről, de ma, ennek a szóbeli kérdésnek a benyújtásával a Tanács összehívása mellett döntöttünk.

Jouyet úr! Érdeklődéssel fogadtuk a Versenyképességi Tanács által tegnap elfogadott következtetéseket, és szeretnénk tudni, hogy vajon az Európai Tanács december 11–12-i ülése valóban átveszi-e ezeket a következtetéseket és törekedni fog-e arra, hogy gyorsan átültessék a „gondolkozz először kicsiben” általános vezérlvet a tagállamok jogalkotásába.

Reméljük, hogy a Tanács továbblép az ehhez kapcsolódó cselekvési tervnek az alapján, és gyakorlati intézkedéseket tesz. Ebben a vonatkozásban, és a számomra előírt rövid idő alatt szeretnénk kiemelni három olyan területet, amelyeken határozottan kézbe kell vennünk az eseményeket.

Először: szisztematikus hatásvizsgálatok és rendszeres nyomon követés, az Európai Parlament megfigyelése mellett, az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag helyzetéről a tagállamokban. Másodszor: a közbeszerzési szerződésekhez való hozzáférés. A magatartási kódexnek nincs kötelező ereje; közösen fantáziadúsabbnak, eltökéltebbnek kell lennünk, és olyan megfelelő és gyakorlatias intézkedéseket kell javasolnunk, amelyek valóban elérhetővé teszik ezeket a szerződéseket a kis- és középvállalkozások számára. És végül: a finanszírozáshoz való hozzáférés, ami a jelenlegi helyzetben még inkább létkérdés, mint valaha.

Az Ön javaslatai megalapozottak, Jouyet úr, de az ajánlat mellé támogatást is kell helyezni. Nincs vesztegetni való időnk. Kérem, biztosítson bennünket a Tanács szándékai felől.

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, McMillan úr, Verheugen úr, tisztelt képviselőtársaim! Amint Önök is rámutattak, hölgyeim és uraim, a Tanács hétfőn elfogadott bizonyos következtetéseket a Bizottság által javasolt európai kisvállalkozói intézkedéscsomagról. Ez az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag erős politikai elkötelezettséget képvisel 23 millió kis- és középvállalkozás felé. Amint erre Fontaine asszony rámutatott, ez egyben a jelenleg zajló gazdasági válságra adott fontos válasz is. Ezért Hervé Novellivel együtt, aki legnagyobb sajnálatára nem lehet velünk, meggyőződésem, hogy biztosíthatom Fontaine asszonyt és Herczog asszonyt afelől, hogy az Európai Tanács ki fogja fejezni erős politikai támogatását a jelenlegi európai kisvállalkozói intézkedéscsomag céljai mellett.

Amint Önök is kihangsúlyozták, az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag nem alkalmas a jelenlegi gazdasági problémák megoldására, viszont gondoskodnia kell arról, hogy lényeges lépéseket tegyünk a pénzügyi válság és az abból fakadó gazdasági visszaesés kezelésére. Ez az oka annak, hogy hétfőn egy cselekvési tervet is elfogadtunk, amely kötelezi a tagállamokat ezeknek a sürgős intézkedéseknek a végrehajtására. Ez a jogi aktus rendkívül fontos, és a francia elnökség rendkívül elégedett ezzel a nagyon tartalmas tervvel. Fontaine asszony megfelelően felvázolta a benne szereplő erős ajánlásokat.

Először és elsősorban meg kell vizsgálnunk a kis- és középvállalkozások finanszírozásának problémáját. Ebből a szempontból meg kell dicsérnünk az Európai Beruházási Bank erőfeszítéseit, mivel 2008 és 2011 között 30 milliárd eurót injektál ebbe a területbe. Ezen túlmenően azonban a késedelmes fizetésekről szóló irányelv felülvizsgálatáról is gondoskodnunk kell, a vállalkozások pénzforgalmi problémáinak enyhítése érdekében. Az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag és a cselekvési terv javasolja annak biztosítását, hogy a kis- és középvállalkozásokat harminc napon belül kifizessék. Nem tudom, hogy sikerül-e megvalósítanunk ezt a célkitűzést, de meggyőződésem, hogy ebbe az irányba kell elindulnunk. A késedelmes fizetések csökkentése megkönnyíti a kis- és középvállalkozások pénzforgalmát egy olyan időszakban, amikor Európában minden negyedik fizetőképességi ügyet a túlzottan késedelmes kifizetések idéznek elő.

A kockázattitőke-piacok fellendítése egy további fontos tényező, mivel ez a piac, amint Önök is tudják, Európában szintén nagyon korlátozott az Egyesült Államokkal összehasonlítva. Vannak terveink egy európai kockázattitőke-mechanizmus létrehozására, valamint a kockázattitőke-alapok tagállamok közötti elismerésére nézve.

Következő prioritásunk, amint erre Önök is rámutattak, hölgyeim és uraim, az egyszerűsítés. A kis- és középvállalkozások még a nagy vállalkozásoknál is jobban szenvednek a bürokráciától és a rájuk kirótt különféle adminisztrációs feladatoktól. Ezért valóban végre kell hajtánunk és alkalmaznunk kell a „gondolkozz először kicsiben” alapelvet, amely tartalmazza a kis- és középvállalkozások érdekeinek figyelembevételét az egész Unió jogalkotásában.

Egy kis- és középvállalkozási teszt és hatásvizsgálatok létrehozásában is reménykedünk, biztosíthatom Önöket afelől, hogy a kis- és középvállalkozásokat érintő valamennyi közösségi szöveget végre fogják hajtani és nyilvánosságra fogják hozni, és kívánatos lenne, hogy a tagállamok is ugyanezt tegyék. Ezenkívül azt is vállaljuk, hogy nem kérjük be többször is ugyanazokat az információkat a kis- és középvállalkozásoktól – más szavakkal arra törekszünk, hogy mindent meg lehessen tenni egyetlen fordulóban.

Ami a finanszírozást és az egyszerűsítést illeti, vannak fontosabb intézkedések. A kis- és középvállalkozásoknak képeseknek kell lenniük arra, hogy teljes mértékben kihasználják az egységes piac és különösen az exportlehetőségek előnyeit. Ezért az európai társasági törvény elfogadása a kis- és középvállalkozások számára is lehetővé teszi, hogy alaposabban kihasználják ennek a piacnak az előnyeit, mert különböző európai piacokon leányvállalatokat hozhatnak létre.

Hogy megválaszoljam a feltett kérdéseket, és annak a kérésnek a fényében, amelyet a Versenyképességi Tanács az Európai Tanácshoz intézett, a Tanács – a legmagasabb szinten – és a Bizottság kötelezettséget vállalt ennek a cselekvési tervnek a szoros figyelemmel követésére, különösen a lisszaboni folyamatot kísérő nemzeti reformprogramok összefüggésében.

Őszintén elégedettek vagyunk azzal a lendülettel, amelyet a múlt hétfői cselekvési terv ennek a munkának adni tudott. A Tanács valóban hiszi, hogy a kis- és középvállalkozásokra vonatkozó politika az egyik kulcsfontosságú terület a gazdasági válság ellen folytatott közös harcunkban és az Európai Unió gazdaságának gyors fellendítésében.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A válság kezdetén – mivel még csak a válság kezdetén tartunk – az európai kis- és középvállalkozások jövőjével kapcsolatos kérdés még fontosabbá vált. Ugyanis valamit nagyon világosan fel kell ismernünk: ennek a válságnak a hatásai súlyosabban érintik a kis- és középvállalkozásokat, mint a nagyvállalatokat, egyszerűen azért, mert a kisebb vállalkozások nem rendelkeznek olyan tőkealappal, amely lehetővé tenné a számukra egy hosszabb szűk időszak átvészelését.

Így tehát döntő fontosságú, hogy az európai kis- és középvállalkozásoknak adott jelzésünk erős és egyértelmű legyen. Ezért nagyon hálás vagyok Jean-Pierre Jouyet úrnak és a francia elnökségnek azért a bősz támogatásért, amelyet az európai kisvállalkozói intézkedéscsomaghoz nyújtottak, és köszönetet mondok Herczog asszonynak és Fontaine asszonynak a mai vita kezdeményezéséért.

Ez nagyon fontos, mert az Európai Tanács nagy izgalommal tekint előre a következő hétre. Európa népei várják az állam-, illetve kormányfők jövő heti ülését és választ várnak tőlük, választ várnak a következő kérdésekre: „Hogyan fogjuk átvészelni ezt a válságot, hogyan tudjuk megőrizni a jólétünket, hogyan tudjuk megőrizni munkahelyünket, hogyan tudjuk megőrizni biztonságunkat”? 23 millió európai kis- és középvállalkozás emellett Brüsszelre tekint és választ vár az állam-, illetve kormányfőktől. Ezért örülök annyira, amiért Jean-Pierre Jouyet az előbb azt mondta, hogy az Európai Tanács támogatása erős és egyértelmű. És kétség nélkül mindketten egyetértünk abban, hogy ez azt jelenti, hogy néhány szónál biztosan többet találunk erről a témáról a következtetések között. Ezért nagyon boldog vagyok.

Ez a politika valójában csak a kezdet. Az Európai Parlamentnek ebben nagyon fontos szerepe van. Mert erre is vonatkozik az, hogy a szavak nagyon szépek ugyan, de a tettek számítanak. És a kis- és középvállalkozásokkal kapcsolatos cselekvésekre először nemzeti, regionális, sőt helyi szinten kerül sor. Gondoskodnunk kell arról, hogy ezek az alapelvek, amelyeket ereklyeként őrzünk Európában, életre keljenek a tagállamokban és minden régiókban.

A kis- és középvállalkozásokat nem nyűgnek, hanem az európai gazdaság magjának kell tekintenünk. Csak akkor lesznek képesek betölteni feladatukat az európai gazdaságban, ha biztosítjuk a számukra a szükséges keretfeltételeket.

Giles Chichester, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Annak figyelembevételével, hogy a kisvállalkozások mennyire fontosak a gazdaságban a foglalkoztatás és a munkahelyteremtés, a vállalkozás és a jólét megteremtése, az innováció, az új termékek és az új szolgáltatások szempontjából, akkor legfőbb ideje, hogy tegyünk is valamit erőfeszítéseik támogatásáért ezekben a nehéz időkben. Létezik egy irányzat az EU szintjén, amely lelkesedik a kis- és középvállalkozások lehetőségeiért és teljesítményéért. Valóban elég nehéz lenne rosszat mondani róluk. Ám ez a kérdés és az állásfoglalási indítvány arra irányul, hogy túl kell lépniünk a retorikán és konkrét cselekvéseket kell megvalósítanunk.

Az egyik azonosított prioritás az, hogy nagyobb hozzáférést kell biztosítanunk a finanszírozáshoz a kis- és középvállalkozások számára. Ez egy szűnni nem akaró kiáltás, mert a probléma már nagyon régóta fennáll. Most, a pénzügyi válság kellős közepén, amikor a hitelezés elakadása minden vállalkozást sújt, a kis- és középvállalkozások helyzete még rosszabbra fordult, mert általában az élelmezési lánc végén helyezkednek el, már ami a kifizetések sorrendjét illeti. Ezért erősen támogatom a finanszírozás és a hitelezés elérhetőbbé tételét. A kérdés csak az, hogy a bankok hogy fognak erre reagálni.

Saját tapasztalataim alapján, amelyeket akkor szereztem, amikor egy kisvállalkozásnál dolgoztam, illetve amikor később vezettem azt, nagyon nehéz meghatározni azokat a segítségnyújtási és támogatási formákat, amelyek az összes kis- és középvállalkozásnak segítséget nyújthatnak, mivel ezek a vállalkozások annyira sokfélék. Úgy érzem, hogy az információkhoz való hozzáférés jelentheti a legjobb segítséget, és meggyőződésem, hogy az Internet ebből a szempontból hatalmas változást idézett elő azóta, amikor én a vállalkozói szférában dolgoztam.

A következő hasznos gondolat az, hogy békén kell hagyni a vállalkozásokat. Miközben tehát elismerem, hogy nem lehet megszüntetni minden szabályozást, támogatom a jobb szabályozás elsőbbségét, nem utolsósorban azért, mert ezt a jogalkotók és a kormányok meg tudják tenni. Támogatom a Bizottság és a tagállamok cselekvési felhívását.

Neena Gill, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! A kicsi vállalkozások központi szerepet játszanak az én régióban. West Midland ipara üdvözlí a „gondolkozz először kicsiben” alapelveit. A jelenlegi pénzügyi válság azonban sok kisvállalkozást súlyos nehézségek elé állított. Amint korábban már hallottuk, pénzforgalmi problémákkal és kifizetetlen hitelekkel küszködnek, és nem jutnak hozzá hitelekhez. A régiómra vonatkozó legfrissebb fizetéseképtelenségi számadatok szerint az elmúlt három hónapban 500 vállalkozás ment tönkre. Ezért üdvözlöm az EIB által felkínált finanszírozást.

Viszont nem hiszem, hogy az eddigi javaslatok elég messzire mennének a kötelező jelleg szempontjából – pedig csak ez segíthetne valójában a kis- és középvállalkozások szektorának. Tehát szeretném feltenni a következő kérdést a Tanácsnak: hogyan akarják megoldani ezt a kérdést a jövő héten? Hallottam, mit mondott a Versenyképességi Tanács, de a fontos szempont az, hogy ha a javaslatok nem kötelező erejűek, akkor most nem jelentenek valós segítséget a kisvállalkozásoknak; nem nyújtanak segítséget ahhoz, hogy bejuthassanak a piacokra vagy hozzájussanak finanszírozáshoz.

Azt hiszem, már nagyon sok éve hallottam, amikor valaki azt mondta, nagyon fontos, hogy a Tanács egyértelművé tegye, hogy csökkenteni akarja az adminisztrációs terheket. A kisvállalkozásoknak ezek jelentős költségeket okoznak. Míg a nagyvállalatok 1 eurót költenek minden egyes alkalmazottra, a kisvállalkozásoknál ez a költség akár a 10 eurót is elérheti alkalmazottanként.

Végül szeretném a vitát még egy szemponttal kiegészíteni. Bár a pénzügyi válságok kezelése nagyon fontos, többet kell tennünk a kis- és középvállalkozásokért most azonnal, mert ők alkotják a reálgazdaságot.

Šarūnas Birutis, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (LT) A kis- és középvállalkozások alkotják gazdaságunk DNS-ét; támogatnunk kell őket, miközben fejlesztjük a versenyképességet és a foglalkoztatási szintet Európában. Az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag kezdeményezését ma az összes politikai pártnak támogatnia kell. Ez egy nagyon fontos hozzájárulás az európai kis- és középvállalkozások számára a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság figyelembevételével.

Itt fekszik előttünk egy állásfoglalás-tervezet, amely visszatükrözi az Európai Parlament aggályait és a Tanács kötelezettségeit.

Törekednünk kell az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag hatékony végrehajtására az összes tagállamban. Ez megköveteli az intézkedéscsomag beillesztését a nemzeti cselekvési tervekbe és a jogi dokumentumokba, és egy megfigyelési rendszer bevezetését ehhez a dokumentumhoz a tagállamokban.

További intézkedéseket kell tennünk annak biztosítására, hogy az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag ne jusson az európai kis- és középvállalkozások chartájának szomorú sorsára. Meg kell értenünk, hogy az iránymutató dokumentumok gyakran a nemzeti bürokraták íróasztalán végzik, és végeredményben nem érik el kitűzött céljukat:

Adóhitelek és ösztönzők vállalkozások beindításához, mikrohitelek, hitelgaranciák, kockázati tőke, ingyenes tájékoztatás és tanácsadás nyújtása, a vállalkozó arculatának fejlesztése és tekintélyének folyamatos növelése stb.

A cél szentesíti az eszközt; ehhez azonban erőfeszítésekre és bátorságra van szükség. Semmi kétségem sincs afelől, hogy az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag közösségi szintű végrehajtása hozzájárul majd Európa gazdasági és szociális hanyatlásának megakadályozásához, és enyhíteni fogja a pénzügyi válság következményeit.

Corien Wortmann-Kool (PPE-DE). – (NL) Először is szeretnék elismeréssel adózni a francia elnökség előtt, amiért ilyen gyorsan levonták a megfelelő következtetéseket ebből az európai kisvállalkozói

intézkedéscsomagból, hogy az események valóban beindulhassanak. A Parlament haladéktalanul reagált erre azáltal, hogy megváltoztattuk eljárásrendünket. Elvégre ebben a gazdasági válságban valóban mindent meg kell tennünk az európai kis- és középvállalkozásokért, mivel pontosan ők alkotják az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag létalapját.

Sokkal jobban ki kell használnunk az európai vállalkozókban rejlő lehetőségeket. Most különösen a női vállalkozókra szeretném felhívni a figyelmüket, mert van itt egy furcsa paradoxon. A nők ezen a területen sokkal jobbak. Sokkal kisebb a valószínűsége annak, és a számadatok is ezt mutatják, hogy a női vállalkozók csődbe mennek.

Ennek ellenére a női vállalkozók sokkal nehezebben jutnak hozzá a vállalkozásuk elindításához szükséges hitelhez. Ezt feltétlenül meg kell könnyíteni, mivel kétségbeesítő szükség van erre. Ez azt jelenti, hogy a női vállalkozók számára meg kell könnyíteni a hozzáférést a finanszírozáshoz és a létező pénzeszközökhöz.

A mikrohitel is rendkívül fontos eszköz a nők gazdasági helyzetének és függetlenségének javításában, nem utolsósorban a kisebbségi csoportokhoz tartozó nők esetében. A jelenlegi hitelválságban, amikor a bankok nehezebben adják meg a hiteleket, ez különösen nehézé vált, és ez további okot alkot arra nézve, hogy miért olyan fontos az Európai Beruházási Bank által nyújtott garanciák elérhetősége, konkrétan a mikrohitelre és a női vállalkozókra gondolok.

A nők számára nagyon fontos, hogy képesek legyenek elindítani saját kisvállalkozásukat, hogy hatékonyan össze tudják egyeztetni a hivatást és a családi életet. Ez az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja számára is nagyon fontos. Üdvözlöm azt a tényt, hogy a Tanács következtetései már kifejezetten megemlítik a női vállalkozók kérdését. Azt mondom, hogy folytassuk a megkezdett jó munkát.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Érdeklődéssel várjuk a kis- és középvállalkozásokra vonatkozó európai jogi keretek elfogadását. Az EU gazdaságélénkítési terve új forrásokat fog megnyitni a kis- és középvállalkozások finanszírozásához.

Az adminisztrációs terhek csökkentése, a szakmai képzés finanszírozása és az Európai Globalizációs Alkalmazkodási Alap létrehozása mind-mind olyan intézkedés volt, amely hozzájárul a munkahelyek megővéséhez és a vállalkozások támogatásához. Az Európai Beruházási Bank 30 milliárd eurót tesz hozzáférhetővé a kis- és középvállalkozások által igényelt hitelek finanszírozásához. Én azonban úgy érzem, hogy ez az összeg nem lesz elegendő.

Úgy gondolom, hogy a jelenlegi válság során meg kell tennünk a következő sürgős intézkedéseket: le kell egyszerűsíteni az állami támogatások megadásának eljárását; a társaságalapítás időtartamát három napra kell korlátozni; és garantálni kell, hogy a közintézmények legfeljebb 30 napon belül fizessék ki azokat az összegeket, amelyekkel a kis- és középvállalkozásoknak tartoznak.

Üdvözlöm a Bizottságnak az elektronikus számlázás előmozdításával kapcsolatos javaslatát, ez a beruházás a becslések szerint 18 milliárd euróba fog kerülni. Emellett fejleszteni kell az olyan társaságokra épülő versenyképes klasztereket, amelyek beruháznak az új technológiák kutatásába és fejlesztésébe.

Dominique Vlasto (PPE-DE). – (FR) Elnök úr, Jouyet úr, Verheugen úr! Valamennyien tudjuk, hogy a kis- és középvállalkozások alkotják az Európai Unió gerincét, mert az Európai Unió munkavállalóinak több mint 70%-át ők foglalkoztatják, és az európai vállalkozások 99%-át képviselik.

Amint már hallottuk, ez a sok millió kis- és középvállalkozás most aggódik és ki van téve a pénzügyi válság fenyegetéseinek, amely kikezdi a háztartások vásárlóerejét és bizalmát, és ilyen módon befolyást gyakorol a megrendelésekre. Ezért a kis- és középvállalkozások pénzforgalma veszélyben van, és támogatnunk kell tevékenységeiket annak biztosításával, hogy a bankok garantálják a szükséges finanszírozás hatékony elérhetőségét, hogy a kis- és középvállalkozások a felszínen maradhassanak.

Ez alkotja a Versenyképességi Tanács december 1-jei következtetéseinek lényegét, amelyre Jouyet úr utalt, valamint az európai pénzügyminiszterek által elfogadott gazdaságélénkítési terv lényegét. Feltétlenül állandó politikai prioritássá kell tennünk a kis- és középvállalkozások szükségleteit, és üdvözlöm az európai kisvállalkozói intézkedéscsomagot támogató cselekvési tervet. Ez visszatükrözi azt, hogy szeretnénk gondoskodni annak az irányelvnek az alkalmazásáról, hogy elsőbbséget kell biztosítani a kisvállalkozásoknak, nevezetesen az európai kis- és középvállalkozásoknak.

Ennek ellenére, amint a biztos úr mondta, és amivel valamennyien egyetértünk, a Tanácsnak csatlakoznia kell más európai intézményekhez, hogy ezt az alapelvet átültethessük a valóságba; túl kell lépniünk a szavakon és cselekedniünk kell, hogy végrehajthassuk az összes politikában és az összes európai programban.

Elmondhatjuk azonban, hogy ez a cselekvési terv megfelelő válasz erre a sürgős helyzetre. Jouyet úr, szeretném megragadni a lehetőséget arra, hogy elismeréssel adózzam a francia elnökség előtt azért a proaktív megközelítési módért, amely lehetővé tette, hogy a szándékokat gyorsan tettekre váltsák.

ELNÖKÖL: MARTÍNEZ MARTÍNEZ ÚR

alelnök

Juan Fraile Cantón (PSE). – (ES) Elnök úr! Azért kértem szót, hogy gratulálhassak a Bizottságnak ezért a kezdeményezésért, amely fontos előrelépést jelent a bürokrácia és az egyéb akadályok csökkentésében, amelyekkel az európai kis- és középvállalkozásoknak (kkv-k) nap mint nap meg kell küzdeniük.

A terv kihangsúlyozza, hogy a kis- és középvállalkozások milyen fontos szerepet játszanak Európa gazdaságában. Amint már mások rámutattak, nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy az EU-ban durván 23 millió kis- és középvállalkozás működik, ezek biztosítják a munkahelyek 70%-át, és az összes tevékenységi szektort lefedik.

Az adminisztratív terhek csökkentésére irányuló cselekvési tervnek önmagában az a célja, hogy 2012-re 25%-kal csökkentse ezeket a terheket. Nem tudunk változtatni azon a tényen, hogy a jelenlegi szabályozás generál bizonyos adminisztratív terheket, ennek becsült költségei 2006-ban az európai GDP 3,5%-át tették ki. Ez a nagyra törő célkitűzés egy átfogóbb üzleti politika része, amelynek az a célja, hogy a növekedési potenciál javításával és a vállalozási kedv bátorításával megkönnyítse kis- és középvállalkozásaink számára más piacok elérését.

Kitűnő ötlet, hogy segítsünk kis- és középvállalkozásainknak tevékenységeik határainkon túli fejlesztésében. Emellett a vállalkozások létrehozásának közös Európai Unió eljárásrendje is nagy segítséget jelentene leányvállalatok létrehozásához az EU más tagállamaiban és így kihasználhatná az egységes piac által felkínált előnyöket.

Az utolsó szempont, amit szeretnék megemlíteni az, hogy ma a finanszírozás alkotja a kis- és középvállalkozások legnagyobb problémáját. Ezért üdvözljük az Európai Beruházási Bank arra vonatkozó javaslatát, hogy változatosabbá kívánja tenni a kis- és középvállalkozások támogatására szolgáló eszközöket, le akarja egyszerűsíteni ezeknek igénybevételét, és ki akarja terjeszteni hatókörüket.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Jouyet úr! Amikor Nicole Fontaine feltette kérdését, a Tanács már meg is adta rá a választ. Ez elég ritka jelenség ahhoz, hogy kellően figyelemreméltó legyen.

A helyzet az, hogy a Versenyképességi Tanács 48 órával ezelőtt megvizsgálta és támogatta azt a tervet, amelyet a Bizottság júliusban benyújtott, és amelyet a Parlament jelenleg is mérlegel. Ez tagadhatatlan siker a francia elnökség vezetése alatt álló Tanács számára, és szeretnék köszönetet mondani Önnek, Jouyet úr, és szeretnék elismeréssel adózni az előtt a nagyszerű munka előtt, amelyet Ön és munkatársai, és különösen Novelli úr elvégeztek.

A Tanács sikere azért különösen figyelemreméltó, mert a Bizottság terve azt jelentette, hogy Önöknek ki kellett azt egészíteniük egy cselekvési tervvel, a tervben szereplő alapelvek átvételével, és fel kellett állítaniuk célkitűzéseket a következő 3, 5 és 10 évre.

Az én értelmezésem szerint a gyakorlatban ez először is azt jelenti, hogy most mérlegelnünk kell a kis- és középvállalkozásokra vonatkozó minden egyes jogszabályt és intézkedést. Meg kell ezt tennünk az európai magántársasággal, a késedelmes fizetésekről szóló irányelvvel, reményeim szerint a héa csökkentésével és így tovább.

Összegzőként azt azért szeretném elmondani, hogy a kis- és középvállalkozásokat nem szabad gettóba zárni, más szavakkal a kis- és középvállalkozások tekintetében bevezetni kívánt jogszabályok nem lehetnek annyira egyediek, hogy végül versenyhátrányt okozzanak. Egyetértek azzal, amit Vlasto asszony az előbb mondott. Nyilvánvaló, hogy a jelenlegi helyzetben, amikor ezeknek a vállalkozásoknak olyan nagy szükségük van finanszírozásra, és amikor a finanszírozás megszerzése ennyire nehéz, nem hozhatunk olyan intézkedéseket az érdekükben, például nem adhatunk számviteli szabályok alóli mentességeket, amelyek csökkentenék hitelképességüket és ezért akadályoznák őket működési feltételeik megszerzésében.

Ezért a kis- és középvállalkozások nem fiókvállalatok. Az összes többi vállalathoz hasonló vállalatoknak kell lenniük, amelyek nélkülözhetetlenek az európai gazdaság számára.

Pierre Pribetich (PSE). – (FR) Elnök úr! Az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag deklarált és legfontosabb célja a kis- és középvállalkozások kulcsfontosságú szerepének elismerése és az ő teljes szívvel történő támogatásuk mindazokkal a problémákkal szemben, amelyek akadályozhatják növekedésüket.

Amint Önök is tudják, a kisvállalkozások tagadhatatlanul döntő fontosságú szerepet játszanak az európai gazdaság szerkezetében. Ezt a felbecsülhetetlen, a vállalkozások építéséhez, az európai vállalkozó kedvhez nyújtott támogatást szentesíti a Bizottság által bevezetett alapelv: gondolkozz először kicsiben.

Ki tagadhatja ezt? Mit jelent ez? A vállalkozások 99%-át érinti ez a nagyra törő terv. A két legfontosabb szempont bármely társaságnál, amely nem jelenik meg a mérlegben: a hírnév és az emberek.

Miért döntöttem úgy, hogy idézem Henry Fordot? Azért, hogy elmondjam, hogy miközben megkönnyítjük a kis- és középvállalkozások életét, továbbra is az alkalmazottak alkotják a vállalkozás szívét, ezért az európai kisvállalkozói intézkedéscsomagnak arra is esélyt kell biztosítania, hogy az alkalmazottak fontosabb szerepet kapjanak ezeknek a vállalkozásoknak az irányításában. Az európai kisvállalkozói intézkedéscsomagnak valójában új lendületet kell adnia ezeknek a társaságoknak helyzetük jobb elismerésével, törekvéseik nagyobb figyelembevételével, és semmilyen körülmények között sem szabad megengednünk, hogy egy súlytalan európai kisvállalkozói intézkedéscsomag jöjjön létre a munkajog szempontjából.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). – (SK) Pénzügyi válságok idején az erős szavak nem elegendőek, ezeket konkrét cselekvéseknek kell követniük. A jelenlegi kritikus időkben gondoskodnunk kell arról, hogy a kis- és középvállalkozások hozzáférjenek pénzügyi erőforrásokhoz, hogy végezdhessék innovatív tevékenységeiket technológiai fejlettségük és versenyképességük javítása érdekében.

Ezen a területen meg kell erősíteni a mikrohitel programot és a kockázati tőke alapot. Meg kell teremteni a kutatás, a fejlesztés és az innováció technikai infrastruktúrájába történő beruházások feltételeit, a kis- és középvállalkozások kapcsolódási pontjával. Ezért üdvözlöm az ECOFIN Tanács által elfogadott és a kis- és középvállalkozásoknak szánt 30 milliárd eurós hitelcsomagot.

Most dolgozom egy jelentés elkészítésén, amely az építési termékek piaci bevezetésének szabályozásával foglalkozik. Nagyon intenzíven együttműködöm kis- és középvállalkozásokkal, és meggyőződésem, hogy nagyon jó jogszabályt sikerül majd készítenem a kis- és középvállalkozásokról.

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) A kis- és középvállalkozásoknak az összes többi vállalathoz hasonlóan be kell tartaniuk a törvényeket, bár általában nincsenek olyan helyzetben, hogy jogtanácsost vagy magasan képzett pénzügyi tanácsadókat alkalmazzanak. Ugyanakkor a kis- és középvállalkozások hozzák létre a legtöbb munkahelyet. Ezért annyira fontos ennek az ágazatnak a támogatása a rá vonatkozó szabályok egyszerűsítésével, képzés felajánlásával és más hasonló lépésekkel. Válságok során különösen fontos, hogy megkönnyítsük a hitelekhez való hozzájutást. A szolidaritási alap talán képes garantálni ezeket a hiteleket. Támogatom a Kisvállalkozások Európai Chartájának elfogadását és gratulálok a francia elnökségnek.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr! A mikro-, kis- és középvállalkozásoknak nyújtott sürgős támogatáshoz alapvetően meg kell változtatnunk az alkalmazott politikákat annak érdekében, hogy kedvező légkört teremthessünk, kifejezetten a lakosság vásárlóerejének növelésével és mindenekfelett a munkavállalók fizetésének emelésével.

Nem elegendő azonban intézkedéseket bejelenteni és megnyitni hitelkereteket. Ennek a támogatásnak valóban el kell jutnia a mikro-, kis- és középvállalkozásokhoz, és nem szabad lenyelnie a bürokráciának. Nem szabad megelégednünk néhány középvállalat támogatásával, megelégedve a mikro- és kisvállalkozásokról, amelyek létfontosságú szerepet játszanak a gazdasági életben és a munkavállalók foglalkoztatásában, akiknek jogait szintén garantálnunk kell ebben a folyamatban.

Jim Allister (NI). - Elnök úr! Ennek a kérdésnek a címe a kis- és középvállalkozások környezetének fejlesztéséről szól. Hadd javasoljam azt, hogy ha az EU valóban segíteni akar egy előre megjósolható retorika eltűrése helyett, akkor valami tartalmas és azonnali lépést kell tennünk. Miért ne kezdeményezhetnénk egy „szabályozási szabadnapot” a kis- és középvállalkozások számára a jelenlegi globális válság során? Az EU-szabályozások egymást követő hullámainak teljesítése annyira nagy követelményeket támaszt, annyira megterhelő és annyira költséges, hogy alaposan elgyengíti az EU kibocsátását és jólétét. A költségek elviselhetetlenek. Több milliárd euróra rúg évente. A „szabályozási szabadnappal” egyetlen csapással milliárdokat megtakaríthatnánk évről évre, és lehetővé tennénk, hogy növekedjenek.

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! Szeretnék egy kérdést feltenni Verheugen biztos úrnak: a Bizottság készen áll-e a 2009. vagy a 2010. évi költségvetési keretek jogi alapjainak előkészítésére? A második kérdés: lehetséges-e prioritást biztosítani azon cselekvési terveknek, amelyek megvalósulása most, a pénzügyi válság figyelembevételével minden korábbi helyzethez képest valószínűbbé válik, és mert ez az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag különösen fontossá vált, mert a kis- és középvállalkozásoknak pontosan most van szükségük támogatásra a pénzügyi válság eredményeként? Véleménye szerint képesek leszünk-e elindítani egy azonnali cselekvési programot ezen a területen?

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani azoknak a felszólalóknak, akik a vita során egyrészt támogatták az európai kisvállalkozói intézkedéscsomagot, másrészt ragaszkodtak a szigorú és kötelező megfigyelésekhez. Ezenkívül szeretném megnyugtatni azokat, akik annak biztosítása mellett érveltek, hogy a pénzügyi támogatást gondosan a kis- és középvállalkozásokra irányítsuk: az Európai Beruházási Bank támogatását valóban el kell különíteni erre a célra.

Szeretném megnyugtatni Önöket afelől, hogy ami az Európai Tanácsot illeti, a miniszterek közvetíteni fogják ezt az üzenetet az állam-, illetve kormányfőknek, és hogy mi mint az elnökség a lehető legszigorúbb alkalmazás mellett fogunk érvelni. Minden tőlünk telhetőt megteszünk annak érdekében, hogy az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag és a hozzá kapcsolódó cselekvési terv a lehető legegységesebb politikai támogatást élvezze a legmagasabb szinten. Amint Toubon úr mondta, ügyelni kell arra, hogy a konkrét intézkedések és az egyszerűsítési módszerek ne vezessenek a garanciák elgyengítéséhez a kis- és középvállalkozások tekintetében. Ezt nagyon fontosnak tekintem.

Végül egy helyeslés Wortmann asszony felé: azt szeretném neki mondani, hogy különösen tisztában vagyok azzal, hogy támogatnunk kell a női vállalkozókat; nemcsak ma, hanem minden este emlékeztetnek engem erre, mert a feleségem szintén egy kisvállalkozást működtet. Ezért nagyon erősen a tudatában vagyok ennek, és számíthat az elnökségre és rám is, az Ön szavait cselekvés fogja követni, természetesen a legcsekélyebb érdekütközések nélkül, ezt mindenki előtt kijelentem.

Szeretném kiterjeszteni legőszintébb köszönetemet Verheugen úrra és mindenre a Bizottságban mindazért, amit tettek – jó volt az együttműködés az egész elnökség során a kis- és középvállalkozásokért –, szeretnék köszönetet mondani a vitában való részvételért, valamint Fontaine asszonynak a felvetett kérdésért, és szeretném megismételni, hogy az Európai Parlament nagyon hasznos ebben a folyamatban és az utólagos intézkedések során.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Köszönöm ezt a rendkívül széles körű konszenzust, amelyet a vita során tanúsítanak, nemcsak a kis- és középvállalkozásokra vonatkozó politikánk célkitűzéseivel, hanem azokkal a lépésekkel kapcsolatban is, amelyeket a cél elérése érdekében meg kell tennünk.

Szeretnék gyorsan válaszolni a felvetett kérdésekre. Chichester úr, az Európai Beruházási Bank már megadta a pozitív választ. 15 milliárd euró hitelt terveztek kihelyezni 2011-ig, ez az összeg most 30 milliárd, tehát megduplázták a tervezett összeget. Ezenkívül a kis- és középvállalkozásoknak természetesen más pénzügyi eszközök is a rendelkezésükre állnak az Európai Unión belül, különös tekintettel a strukturális alapra. Arra is szeretnék rámutatni, hogy az összes fontosabb európai projektet eleve úgy építjük fel, hogy a kis- és középvállalkozások elsőbbséget élvezzenek a hozzáférés szempontjából.

Ami a költségek csökkentésének kérdését illeti, örömmel tájékoztatom Önöket arról, hogy Az európai vállalkozások adminisztratív terhei csökkentésének programja a tervek szerint halad. A következő fontosabb lépés most az elektronikus számlázás bevezetésére vonatkozó javaslatot is tartalmazza, az itt felvetett igények szerint, ami évi 18 milliárd euró megtakarítást eredményez majd a kis- és középvállalkozások számára.

A késedelmes fizetés problémájával kapcsolatos irányelvre vonatkozó javaslat esetében a késedelmes fizetésekről szóló irányelv munkálatai előrehaladott állapotban vannak, és még ez a Parlament foglalkozhat majd a javaslattal.

Ami Rübig úr utolsó kérdésével illeti: melyik végrehajtó hatóság utasítaná el, ha a Parlament pénzt ajánlana fel neki? Attól tartok azonban, hogy ha egyáltalán nem ajánlanak fel nekünk pénzt, akkor a felajánlott költségvetési keret összege nulla lesz. Ha fel tud ajánlani nagy összegű többletforrást a költségvetési kerethez, kérem, tegye meg, de ennek nyomát sem látom.

Ezért úgy vélem, hogy ez alkalommal értelmesebb optimalizálni a rendelkezésünkre álló programokat és projekteket olyan módon, hogy azok kiszolgálják az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag finanszírozási

szükségeit. Vonatkozik ez különösen a versenyképességi és innovációs programra, amelyért én vagyok a felelős, de a nagy strukturális alapra is vonatkozik, sőt a vidékfejlesztési programra, de még a kutatási és fejlesztési keretprogramra is. Általában véve komoly lehetőségeket látok ezeknek a programoknak a kis- és közép vállalkozások előmozdítására történő felhasználására az Európai Unióban.

Elnök. – Kaptam egy állásfoglalási indítványt⁽²⁾ a vita befejezésére vonatkozóan, az eljárási szabályzat 108. cikkének (5) bekezdése értelmében.

A vitát lezárom.

A szavazásra december 4-én, csütörtökön, déli 12 órától kezdődően kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) Az európai kis- és közép vállalkozások helyzetének javítása és a Kisvállalkozások chartájának támogatása rendkívül fontos a vállalkozó kedv és az Európai Unió gazdaságának fejlesztése szempontjából. Ez különösen igaz azért, mert a kis- és közép vállalkozások foglalkoztatják az Európai Unió polgárainak több mint a felét és az Unió egésze vállalkozásainak 99%-át teszik ki. Sajnálatos módon azonban sok aggályom van a Kisvállalkozások chartájának végrehajtásával kapcsolatban.

Lengyelországban például nagyra törő terveket ígértek az adminisztratív terhek könnyítéséről, a rendelkezések egyszerűsítéséről és a fölöslegessé vált szabályozások megszüntetéséről. Valójában azonban semmit sem változott a helyzet a kormányhivatalokban. A vállalkozók továbbra is hozzá nem értő tisztviselőkbe és szükségtelen eljárásokba ütköznek. Ezenkívül továbbra is szenvednek az indokolatlan bürokráciától, amely jelentősen korlátozza vállalkozói tevékenységeiket.

Mind a mai napig egyetlen szolgáltatási internetes portált sem hoztak létre. Az ilyen portáloknak az lenne a célja, hogy megkönnyítse a cégek bejegyzését, az adóbevallások és a vámáru-nyilatkozatok benyújtását, valamint a statisztikai adatok összegyűjtését. Mindezeket a tevékenységeket elektronikus úton is el lehetne végezni. Ha nem tesszük hatékonyabbá eljárásainkat és nem reformáljuk meg kormányhivatalainkat, akkor nem fogjuk tudni teljesíteni a Kisvállalkozások chartájában vállalt kötelezettségeinket. Ennek következtében nem tudunk majd megfelelő támogatást biztosítani a kis- és közép vállalkozások számára.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE), írásban. – (PL) A kis- és közép vállalkozások (kkv-k) kulcsszerepet töltenek be az európai gazdaságban, annak versenyképességében és a foglalkoztatási szintben. Az általuk biztosított több mint százmillió munkahellyel a kis- és közép vállalkozások hozzájárulnak a gazdasági növekedéshez. Emellett a regionális fejlődés és az innováció egyik legfontosabb forrásai, és előmozdítják az esélyegyenlőség helyzetét.

Az Európai Unió kis- és közép vállalkozásainak termelékenységé és növekedési aránya továbbra is elmarad az Egyesült Államok hasonló vállalkozásaitól, ahol a kkv-k működésük első hét évében átlagosan 60%-kal megnövelik alkalmazottaik számát, szemben az európai körülbelül 10–20%-kal.

A Kisvállalkozások Európai Chartája, amelyet az Európai Bizottság tavaly júniusban indított el, első alkalommal vezet be átfogó kis- és közép vállalkozási politikai kereteket, azonos feltételeket biztosít a számukra, emellett jogi és adminisztratív környezetük fejlesztésére törekszik az EU-ban.

Ezzel kapcsolatban felmerül egy sürgős kérdés: a Tanácsnak szándékában áll-e hivatalosan is támogatni a Kisvállalkozások Európai Chartáját és a tagállamok vállalnak-e kötelező érvényű kötelezettséget annak végrehajtására?

Létfontosságú annak megállapítása, hogy a Tanács milyen lépéseket javasol megtenni annak érdekében, hogy a kis- és közép vállalkozások folyamatosan hozzáférjenek finanszírozáshoz a jelenlegi pénzügyi válság alatt.

Richard Seeber (PPE-DE), írásban. – (DE) A több mint 23 millió kis- és közép vállalkozást jogosan nevezzük az Európai Unió gazdasági gerincének. Jelentőségük ellenére a kis- és közép vállalkozások még mindig nem tudják teljes mértékben kihasználni a belső piac előnyeit és súlyos bürokratikus akadályokkal kell megküzdeniük. Az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag fontos lépés a kis- és közép vállalkozások versenyképesebbé tétele és a felé, hogy több lehetőséget biztosítsunk a számukra lehetőségeik kihasználására. A „szabályozás javítása” alapelveinek sikere nem az egyetlen döntő jelentőségű tényező ebben a kérdésben.

⁽²⁾ Lásd a jegyzőkönyvet

A kis- és középvállalkozásoknál meg kell erősíteni az európai integráció lehetőségeinek ismeretét is. A vállalkozói csereprogram ennek kapcsán jó megközelítési módnak tűnik.

Az európai kisvállalkozói intézkedéscsomagban szereplő pénzügyi intézkedések különösen fontosak a kis- és középvállalkozások támogatása szempontjából. A jelenlegi nehéz gazdasági helyzet fényében nagyon fontos, hogy a kis- és középvállalkozások megtartsák alkalmazottaikat. A beszerzések egyszerűsítése, a késedelmes fizetések elleni küzdelem, vagy a kölcsönzés és az új társaságok létrehozásának megkönnyítése hatékony eszköznek tekinthető ebben a vonatkozásban. Általánosságban elmondható, hogy az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag védi a kiérvényesült európai vállalati struktúrát és felkészíti az európai kis- és középvállalkozásokat a versenyre és a nemzetközi piacokra.

17. Fegyverexport (magatartási kódex) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Tanács nyilatkozata a fegyverexportról (magatartási kódex).

Jean-Pierre Jouyet, a Tanács sora elnöke. – (FR) Elnök úr! Amint Ön is mondta, jelentős késésben vagyunk, és szeretnék ezért elnézést kérni kedves képviselőtársaimtól.

Nekem kell bevezetnem ezt a vitát, de sajnálatos módon más kötelezettségeim is vannak, és a késlekedés váratlan jellegének figyelembevételével nem vonhatom ki magam ebből. Ezért felkérem a Tanács Főtitkárságát, hogy vegye át a helyemet a vitában, és magától értetődően nagyon részletesen számoljon be az elnökségnek a következőketésekről.

Hölgyeim és uraim, szeretném felhívni a figyelmüket arra a tényre, hogy a magatartási kódex közös állásponttá történő átalakítása a francia elnökség fontos célkitűzése, és hogy feltétlenül jogi alapot kell biztosítanunk a tagállamok által a fegyverexport kapcsán elfogadott felelős megközelítési módnak, és fokoznunk kell az országok közötti konvergenciapontokat.

Az Önök március 13-i állásfoglalása azt szemlélteti, hogy Önök is osztják az ezzel a kérdéssel kapcsolatos szempontjainkat. Az elmúlt hetekben folytattuk a megbeszéléseket. Minden tőlünk telhetőt megteszünk annak érdekében, hogy előrelépést érjünk el ebben a kérdésben még a francia elnökség vége előtt. A közös álláspont elfogadása olyan eszközt alkot, amely lehetővé teszi egy felelős politika végrehajtását, amelynek célja elsősorban annak elkerülése, hogy az exportált fegyvereket belső elnyomásra vagy nemzetközi agresszióra használják fel, valamint a regionális instabilitás fokozásának elkerülése.

Meggyőződésünk, hogy az Unió fegyverkereskedelmi egyezmény megkötésére irányuló, az Egyesült nemzetek keretein belül megvalósítandó kezdeményezésének hitelessége növekedni fog, mihamarabb a fegyverek átadásának ellenőrzésére irányuló saját rendszerünk jogilag kötelező érvényűvé válik, és mi támogatjuk a Parlament véleményét, amely kihangsúlyozza a magatartási kódex jogilag kötelező érvényű eszközzé történő átalakításának sürgősségét.

Támogatjuk továbbá a fegyverügynökségi műveletek hatékony ellenőrzésének megteremtésével kapcsolatos véleményüket is. A tagállamok megállapodtak abban, hogy a Tanács 2003. évi álláspontjában elrendelt információcserével kapcsolatos kötelezettségeket végre kell hajtani a magatartási kódex keretrendszerében létrehozott mechanizmus útján.

Ezért jóllehet egyes tagállamok még nem fogadták el az e kötelezettségek nemzeti törvényekbe történő átültetéséhez szükséges jogszabályokat, biztosíthatom Önöket afelől, hogy az összes tagállamban vannak érvényes szabályozások ezen a területen. Most az a feladatunk, hogy korszerűsíteni kell ezeket a szabályozásokat, hogy teljes mértékben megfeleljen a Tanács közös álláspontjának.

Az exportot szabályozó közös rendelkezések közös álláspont formájában történő elfogadása azt is lehetővé teszi, hogy a tagállamok megerősítsék a saját fegyverügynökségi tevékenységeik feletti ellenőrzést. A fegyverek tiltott mozgása további olyan problémát jelent, amely aggaszt bennünket, és az EU kézi- és könnyűfegyverekkel kapcsolatos stratégiája egyértelműen jelzi, hogy tennünk kell valamit a fegyverek tiltott áramlásának megállítására vagy akadályozására. Ezt a lépést megerősítették Bécsben, 2007. december 6-án, a hagyományos fegyverzetek és a kettős felhasználású árúk és technológiák kivételének ellenőrzéséről szóló Wassenaari Megállapodásban részt vevő 40 állam ülésén.

Az elnökség támogatja azt az ötletet, hogy vizsgáljuk meg a legjobb gyakorlatok kiterjesztésének lehetőségét a kézi- és könnyűfegyverek destabilizáló mozgására, különösen a tengeren. A közös álláspont elfogadásának elhalasztása ellenére szeretném kihangsúlyozni azt a tényt, hogy a magatartási kódex különösen hatékony

eszköz, amely jelentős mértékben hozzájárult a tagállamok nemzeti politikáinak összehangolásához a fegyverexport területén, és ezért arra is szeretnék rámutatni, hogy a harmonizálást megkönnyítette a kézikönyv, amely útmutatásokat tartalmaz az ezen a területen felelősséget viselő tisztviselők számára. Ezt a kézikönyvet rendszeresen korszerűsítik, és ezért nagyszerű és gyakorlatias módon hozzájárul a nemzeti politikák harmonizálására irányuló erőfeszítésekhez ezen a területen.

Összegzésül azt szeretném mondani, hogy együttműködünk a fegyverexport felelős megközelítési módjának felépítésében, és szeretnék köszönetet mondani az Európai Parlamentnek az ehhez az ügghöz nyújtott segítségéért.

Ez a kérdés számíthat mind a Tanács, mind az elnökség elkötelezettségére.

Stefano Zappalà, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, hölgyeim és uraim! Sajnálatos módon a 2001. óta végrehajtott terrorcselekmények, a néhány nappal ezelőtt Indiában végrehajtott legújabb ilyen cselekmény, és a világ sok részében zajló különféle konfliktusok a fegyverkereskedelem témakörét különösen aktuálissá teszik a jelenre és a jövőre nézve, a legszélesebb értelemben. Túlságosan gyakran megtörténik, hogy komoly szándékokat fejezünk ki elvi nyilatkozatok formájában, amelyeket aztán nem támasztunk alá konkrét cselekvéssel. Mindenkinek a számára szembeszökően nyilvánvaló, hogy ez egy nagyon érzékeny téma, amely fontos ipari és kereskedelmi folyamatokat érint. Ezért érthető, mennyire nehezen szánja rá magát minden állam, és különösen a tagállamok egy ellenőrzési és szabályozási rendszer ratifikálására. Az események és annak a tudatnak a nyomása, hogy belső és külső tiltott fegyvercsempészet zajlik, sürgős prioritássá emeli ennek a területnek a jogilag hatékony módon történő szabályozását. Ezenkívül valós jelentést ad annak az irányelvnek a megszövegezéséhez, amely szabályozni fogja a védelmi vonatkozású termékek közösségen belüli transzferét a magatartási kódex gyors ratifikálása esetén.

Nagyon sajnálom, hogy a Tanács soros elnöke távozott, bár annak alapján, amit elmondott, úgy tűnik, hogy minden rendben van. Ezért kihagyok néhány további szempontot, amellyel készültem. Valójában nem úgy érzem, hogy minden tökéletesen rendben van. Ezért úgy gondolom, hogy amint közeledünk a francia elnökség végéhez, a miniszterek által ma este vállalt kötelezettséget, valamint azt a sok további kötelezettséget, amelyet sokan mások vállaltak más körülmények között, át kell alakítani messze ható ösztönzéssé, különös tekintettel a jövő hétre, hogy a tagállamok végre ratifikálhassák a magatartási kódexet. Nagyon fontos lenne, ha Franciaországnak ezt sikerülne elérnie, ahelyett hogy egyszerűen bejelentené ezt a Parlamentben, amit aztán semmiféle konkrét eredmény nem tanúsítana.

Elnök. – Zappalà úr, Jouyet úrnak valóban el kellett mennie. Szeretnék elnézést kérni ezért az ő nevében, de az a probléma, hogy el kell érnie egy vonatot. Valójában azért nem lehet itt, mert ez a vita túl hosszúvá nyúlt. Valamennyien tudjuk, hogy Jouyet úr mennyire lelkiismeretesen végezte a munkáját az elmúlt hat hónap során, de az a helyzet, hogy a Parlament késésben van. Megnyugtathatom Önöket, hogy a Tanács jelenlévő tisztviselői továbbítanak az elnökséghez minden megjegyzést, amelyet ön és más képviselők elmondanak.

Ana Maria Gomes, a PSE képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök úr! A ma megvitatott állásfoglalás jól szemlélteti, hogy a Parlamentben konszenzus tapasztalható azzal kapcsolatban, hogy az Európai Unió tagállamainak milyen fegyverexport-politikát kell követniük. A hat legnagyobb képviselőcsoport egységesen kiáll az európai fegyverexport jogilag kötelező érvényű egységes listája, vagyis a magatartási kódex nyolc kritériuma mellett.

Mindenki egyetért abban, hogy a francia elnökséget fel kell szólítani a már három éve megoldatlan helyzet rendezésére, amelyet csak Franciaország képes megoldani. Nem sokkal ezelőtt hallottuk, hogy Jouyet úr azt mondta, hogy Franciaország most támogatja a jogilag kötelező érvényű magatartási kódexet. Hallottuk tegnap a Külügyi Bizottságban a francia védelmi minisztertől, hogy azt a közelmúltban benyújtott javaslatot, hogy a magatartási kódexet alakítsuk át közös állásponttá, országában a közelmúltban aláírta az, hogy a Tanácsban nincs konszenzus ebben a kérdésben. A miniszter nem említette azt a tényt, hogy a francia javaslatot összekapcsolták a Kínával szemben bevezetett fegyverembargó feloldásával, és ez vezetett ahhoz, hogy a francia javaslatot több tagállam is elutasította. Ha ezt a stratégiát jóváhagyják, az szégyenfolt lesz a francia elnökség biztonsági és védelmi stratégiáján, amelyet máskülönben európai szellemű törekvés és dinamizmus jellemez.

A külpolitika területén egyre erősödő európai integráció fényében a fegyverexport területén tapasztalható „mindenki önmagáért” politika egyre inkább fenntarthatatlanná válik. Az igaz, hogy a magatartási kódexet sok fővárosban nagyon komolyan veszik, de véget kell vetnünk annak a helyzetnek, amelyben azokat az európai országokat, amelyek exportjuk vezérelveként szisztematikusan alkalmazzák az emberi jogokat, a

fenntartható fejlődés és a regionális stabilitás kritériumait, hátrányos helyzetbe hozzák saját partnereik, akik szelektív módon alkalmazzák ugyanezeket a kritériumokat.

Az európai elnökségek véget érnek, de megmarad az a követelmény, hogy Európának fel kell szerelkeznie a fegyverexportot szabályozó közös kritériumokkal; a közös álláspont támogatásával kapcsolatos Parlamenten belüli konszenzus szintén megmarad.

Renate Weber, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Ebben az évben ünnepeljük az EU fegyverexportról szóló magatartási kódexének tizedik évfordulóját. De jóllehet ez abban az időben sikernek számított, most kénytelenek vagyunk hangot adni csalódottságunknak és keserűségünknek, mert nem sikerült ezt átalakítanunk jogilag kötelező érvényű eszközzé.

Három év telt el azóta, hogy a Tanács fegyverekkel foglalkozó munkacsoportja technikai megállapodásra jutott egy közös állásponttól. Még hány évre van szüksége az Európai Tanácsnak ennek elfogadásához? Hogyan tudja az Európai Unió megvédeni a saját hitelességét, amikor szót emel a tiltott fegyvercsempészet ellen, ha nem vagyunk képesek rendet tenni a saját házunk táján?

Jogilag kötelező érvényű magatartási kódexre van szükségünk, ha el akarjuk kerülni a fegyvereknek a Közösségen belüli egyszerű transzferét, ami arra csábíthatná az ügynököket, hogy keressék meg a leggyengébb láncszemet Európában. Amikor fegyverexportról beszélünk, akkor ezzel egy időben arra is gondolnunk kell, hogy ezzel kockára tesszük az instabil országokban élő emberek életét. Könnyen megvádolhatnak minket azzal, hogy béketeremtés helyett tápláljuk a helyi konfliktusokat a világ legsebezhetőbb részeiben.

Üdvözlöm a francia védelmi miniszternek azt a nyilatkozatát, hogy Franciaország visszavonta a közös állásponttal kapcsolatos fenntartását. Vajon a francia elnökség képes lesz arra, hogy meggyőzze a többi tagállamot, amelyek még ellenállnak? Csak reménykedni tudok ebben, és azt kívánom, hogy a francia elnökség tegye a közös álláspont elfogadtatását a következő két hétben hivatali idejének újabb nagy vívmányává.

Raül Romeva i Rueda, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr! Az igazság az, hogy fel vagyok háborodva, mert sokkal szívesebben gratulálnék lelkes felszólalásban a francia elnökségnek, amiért végre sikerült valamiféle eredményt elérnie abban a kérdésben, amiről kilenc elnökségen keresztül azt hallottuk, hogy szükséges, ez pedig a fegyverexporttal kapcsolatos közös álláspont elfogadása. Azt kell mondanom, hogy azért hallottuk ugyanazt kilenc elnökségen keresztül, már a 2004. évi holland elnökség óta, mert megígérték nekünk, hogy ezt a munkát el fogjuk végezni.

Tudjuk, hogy a COARM-ra (fegyverexportra vonatkozó magatartási kódex) vonatkozó technikai szempontból a munkát elvégezték. Ma azt szeretném hallani, hogy a miniszterek végre meghozták a dokumentum aláírására vonatkozó döntésüket.

Ezért nagyon szomorúan hallom, hogy még mindig nem jutottunk el ebbe a szakaszba, és még szomorúbban veszem tudomásul, hogy ennek a helyzetnek az az oka, hogy ezt a döntést összekapcsolták egy másik döntéssel, ami komoly aggályokat vet fel: ez pedig a Kína elleni fegyverembargó megszüntetése. Amint már sokszor hallottuk, ez két külön kérdés, és semmi közük sincs egymáshoz. Nekem úgy tűnik, hogy ha egymástól tesszük függővé ezt a két kérdést, az nem kedvez annak, amiről itt vitázunk, nevezetesen a békének és a fegyverexport ellenőrzésének.

Tobias Pflüger, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr! A fegyverek gyilkolásra szolgálnak. A vita tárgyát képező fegyverexport célja emberek – az ellenfelek – megölése. Ez mindig kimaradt a vitából.

Tíz éve vitatkozunk arról, hogy ez a magatartási kódex jogilag kötelező érvényű legyen. Képviselőtársaimhoz hasonlóan én is abban reménykedtem, hogy ma végre azt hallom, hogy végre eljutottunk erre a pontra. Ám nyilvánvaló, hogy még mindig nem jutottunk el erre a pontra. Közben arról tájékoztattak bennünket, hogy az irányelv tartalmazni fog egy kivülmaradási záradékot, hogy ezzel leegyszerűsítsük a védelmi vonatkozású termékek transzferét az EU-n belül, nyilvánvalóan attól a vágytól vezéreltetve, hogy maradjanak kibúvók a fegyverexport kötelező jellegű szabályozásában. Ez megengedhetetlen. Az irányelvnek a kettős felhasználású termékekre is ki kell terjednie.

Szeretném újból világosan kihangsúlyozni, hogy ez az Európai Unió fegyverszállításairól szól – az Európai Uniónak a világ legnagyobb fegyverexportőrévé kell válnia – és ha ezeket a fegyvereket leszállítják, akkor valamikor használni is fogják azokat. És ha majd használni fogják, akkor krokodilkönnyeket fogunk ontani. Szükségünk van végre-valahára erre a kötelező érvényű magatartási kódexre. Remélem, hogy ez lehetséges, még a Tanács francia elnökségének lejárta előtt.

Justas Vincas Paleckis (PSE). – (LT) Tíz évvel ezelőtt az Európai Unió megállapodott a fegyverexportra vonatkozó magatartási kódexről. Ezt sajnálatos módon nem hajtják végre. A zárt ajtók mögött üléselő Tanács képtelen közös álláspontot elfogadni. Nagyon fontos lenne tudni, hogy mely országok akadályozzák ezt a folyamatot, miközben megengedik maguknak, hogy hatalmas nyereségre tegyenek szert emberek véréből és könnyéből.

Az Európai Parlament márciusban állásfoglalást fogadott el erről a kérdésről. Ám miközben beszélünk, az Európai Unió országaiban gyártott fegyverek egyre növekvő mennyiségben áramlanak ki konfliktusövezetekbe és kerülnek bűnözők kezébe. Paradox helyzet, hogy ezek a fegyverek olyan országokba is eljutnak, amelyeknek fejlődéséhez az EU hatalmas támogatásokat biztosít.

A Európai Tanács elnökségét adó országoknak – Franciaországnak és esetleg a Cseh Köztársaságnak is, ha ők fejezik be – minden tőlük telhetőt meg kell tenniük a fegyverexportra vonatkozó magatartási kódex elfogadása érdekében, hogy megakadályozzuk az Európai Unióban gyártott fegyverek bűnözők számára történő felelőtlen átadását. Ha ez nem sikerül, akkor fel kell fedni, kik akadályozzák ezt a folyamatot.

Jan Cremers (PSE). – (NL) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Amikor az EU fegyverexportra vonatkozó magatartási kódexének tizedik évfordulójával kapcsolatban vizsgáltuk a helyzetet, megjegyeztük, hogy sajnálatos módon semmiféle előrehaladást nem sikerült elérnünk azzal kapcsolatban, hogy ezt az önkéntes kódexet jogilag kötelező érvényű eszközzé tegyük. Az Európai Parlament már évek óta érvel amellett, hogy ezt a magatartási kódexet alakítsuk át a tagállamokra nézve kötelező érvényű jogszabállyá, a fegyveripar egyre fokozódó nemzetközi jellegének figyelembevételével.

Az Európai Parlament jelenleg vitát folytat egy irányelvjavaslatról, a védelmi vonatkozású termékek belső piacának kialakítása céljából. Az erről a témáról folytatott viták során az Európai Parlament szocialista csoportja nagyobb átláthatóság és a kötelezettségek megszegésének hatékonyabb szankcionálása mellett érvelt. Ezzel kapcsolatban a mi csoportunk újból hivatkozott a magatartási kódexre, de a jogi keretek hiánya miatt jelenleg csak annyit tehetünk, hogy felszólítjuk a tagállamokat arra, hogy a magatartási kódex szellemében cselekedjenek.

Szigorúbb szabályokra van szükség a fegyveralkatrészek exportjának, a termékek közös vállalkozásokon keresztül történő transzferének, valamint az európai katonai termékek harmadik országokba történő re-exportjának területén. A nyugati országok csak a tavalyi évben a becslések szerint 42 milliárd euró értékben adtak el fegyvereket a fejlődő országoknak; ezeknek a fele európai fegyver volt. Ezen változtatnunk kell. Különösen fontos, hogy az Európai Unió ezen a területen jó példával járjon elől.

Ioan Mircea Pașcu (PSE). – Elnök úr! A kódex elfogadásának tizedik évfordulója egyrészt jó lehetőség az ünneplésre, másrészt a kódex kötelezővé tételére irányuló erőfeszítések folytatására ösztönöz minket. Az a tény azonban, hogy a kódex tíz évvel az elfogadása után még mindig önkéntes jellegű, azt jelzi, hogy gazdasági, kereskedelmi és politikai érdekek egész hálójába áll vele szemben. Ezért erkölcsi magasabbrendűségünk ellenére, amellyel a kódex alkalmazásának kötelezővé tételét kérjük, ez nem elegendő. Mélyreható szakmai elemzésnek kell alávetnünk ezeket az érdekeket, hogy meghatározzassuk azokat a munkamódszereket, amelyekkel rávehetjük a fegyverek gyártóit és exportőreit, valamint a politikusokat hozzáállásuk megváltoztatására. Ezért, amint korábban már mondtam, bármilyen hangzatosak is az erkölcsökre hivatkozó szóbeli kérések, ezek nem elegendők.

Elnök. – Kaptam négy állásfoglalási indítványt⁽³⁾ a vita befejezésére vonatkozóan, az eljárási szabályzat 103. cikkének (2) bekezdése értelmében.

A vitát lezárom.

A szavazásra december 4-én, csütörtökön, déli 12 órától kezdődően kerül sor.

18. Egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben

Elnök. – A következő napirendi pont az egyperces felszólalások fontos politikai kérdésekben.

Nagyon szigorú leszek és pontosan egy perc letelte után félbeszakítom a felszólalót. 31 parlamenti képviselő szerepel a listán, bár közülük sokan, legalábbis többen nincsenek jelen. Ez nem spontán jelentkezés alapján

⁽³⁾ Lásd a jegyzőkönyvet

történő szólítás (catch-the-eye procedure), hanem van egy listánk azokról a felszólalókról, akik egyperces felszólalásra kértek lehetőséget.

Dragoș Florin David (PPE-DE). – (RO) Az Európai Bizottság novemberben benyújtotta 2008. évi jelentését a Macedón Köztársaságról. Ez a jelentés kihangsúlyozza az elmúlt évben elért előrehaladást, de nem határoz meg konkrét dátumot a csatlakozási tárgyalások megkezdéséhez.

Meggyőződésem, hogy a gazdaság, a közigazgatási és igazságszolgáltatási reform területén elért eredmények, valamint a Nyugat-Balkán jelenlegi helyzete feljogosítja a Macedón Köztársaságot arra a reménységre, hogy 2009-ben meghatározzák a csatlakozási tárgyalások megkezdésének dátumát. Ennek az a feltétele, hogy a Macedón Köztársaság Parlamentjének és kormányának tartósabb és felelősebb erőfeszítéseket kell vállalnia a demokrácia légkörének kialakítására, átlátható, demokratikus feltételek biztosítása érdekében a helyhatósági és az elnöki választásokhoz, amelyekre 2009 márciusában kerül sor.

Ugyanakkor szeretném felszólítani az Európai Bizottságot arra, hogy tartsa szem előtt azt az előrehaladást, amelyet a Macedón Köztársaság az elmúlt évek során elért, valamint a Macedón Köztársaság Parlamentje és kormánya által vállalt felelősséget. Cselekvési tervet kell összeállítani a Macedón Köztársaság polgáira vonatkozó vízumkövetelmények feloldására...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Szeretném felhívni a figyelmet azokra a szankciókra, amelyeket a Bővítési Főigazgatóság két ügynökség akkreditációjának visszavonásával Bulgáriára kivetett, amelyek jogosultak voltak arra, hogy lehívjanak forrásokat az EU előcsatlakozási alapjaiból. A bolgár kormány erőfeszítéseit az EU által előírt feltételek feltétel nélküli elfogadásának kell tekinteni. A törvények magas szintű összehangolása, a pályázati eljárásokra vonatkozó törvények megváltoztatása, a büntető törvénykönyv, az érdekkellentéteket szabályozó új törvény, a személyi változások és az összes nemzeti erőforrás részvétele az EU-pénzalapok kezelési és megfigyelési rendszerének fejlesztésében garantálja a kormány valós elkötelezettségét. Az akkreditáció visszavonása távolról sem a legjobb megoldás volt, bár figyelmeztetésként értelmezhető az EU következő bővítésére nézve. Az EU-kritériumok teljesítési kötelezettségének meg kell felelnie az összes országra vonatkozó egyenlő bánásmód, valamint a problémák megoldása során alkalmazott együttműködés elvének. A bolgár kormány szilárd politikát folytat a harchoz...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Marco Cappato (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! A száműzött tibeti kormány hatóságai kibocsátották nyilatkozatukat, egy dokumentumot és javaslatokat Tibet valós autonómiájáról, amelyet a tárgyalások során átadtak a kínai hatóságoknak. Ez élő bizonyíték arra nézve, ha ugyan valaha is szükség volt ilyen bizonyítékokra, hogy a kínai hatóságok hazudtak és folyamatosan hazudnak, amikor kitarotán azt állítják, hogy a dalai láma és a tibeti hatóságok valódi célja a függetlenség kivívása. A dalai láma holnap a vendégünk lesz, és beszédet mond a Parlament előtt. Harmincöt munkatársa ma éjfél után, tehát nagyon hamar, 24-órás éhségsztrájkba, böjtölésbe kezd, hogy támogassa a dalai lámát. Összetsége ma arról tájékoztatott minket, hogy ő maga is részt vesz ebben a böjtben. Ezzel kapcsolatban meggyőződésem, hogy ez a leginkább kézzelfogható mód arra, ahogyan a Parlament elnökségének támogatnia kell és...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Ewa Tomaszewska (UEN). – (PL) Elnök úr! Az Európai Parlament nem tartja be a megkülönböztetésmentesség elvét. A Parlament többnyelvűségét sem tartják tiszteletben. Előfordultak nyelvi diszkriminációk a parlamenti bizottságok és delegációk ülésein. Különösen nyomasztó a tolmácsolás előre be nem jelentett korlátozása meghallgatások vagy szavazások során, amikor szóbeli módosításokat vitatunk meg. Mindaddig, amíg az eljárási szabályzat nem tiltja meg az ülések megkezdését az összes tolmácsolási igény biztosítása nélkül, ezek az események folytatódni fognak.

Ezenkívül a pénzügyi szolgálatok nem annak a parlamenti képviselőnek a nyelvén adják ki az információkat, akinek az információk szólnak. Az ebből fakadó félreértések pénzügyi következményeit a képviselőknek kell viselniük. Szándékos nyelvi diszkriminációkra is sor kerül a EuroNews-nál. Ezért azt szeretném javasolni, hogy a EuroNews csak akkor részesüljön társfinanszírozásban azoknak az államoknak a hozzájárulásából, amelyeknek nyelvén közvetít...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr! Szeretném megragadni a lehetőséget, hogy feljelentést tegyek és folyamodvánnyal éljek a termékek védelme és a foglalkoztatottak jogai érdekében folytatott harc keretében, a textilipari és ruházati ágazatban.

Feljelentem azokat a társaságokat, amelyek egyre nagyobb számban bezárják és áttelepítik gyáraikat, és feljelentem a munkanélküliséget és a munkavállalók brutálisan felerősödött kizsákmányolását, amely ennek a fontos ágazatnak a liberalizálását jellemzi.

Az Európai Parlamenthez folyamodon, hogy sürgősen tűzze napirendre a textilipari és ruházati ágazat különféle tagállamokban tapasztalható helyzetének megvitatását. A vitának különösen ki kell terjednie az Európai Unió és Kína közötti közös megfigyelési rendszerre, amely 2008. december 31-én lejár, valamint annak felmérésére, hogy mennyire tartják be az EP által közel egy évvel ezelőtt elfogadott ajánlásokat.

Urszula Krupa (IND/DEM). – (PL) Elnök úr! Szeretném felhasználni az Európai Parlament által felkínált platformot arra, hogy kérelmezzem a lengyel hazafias körök azon kezdeményezésének támogatását, hogy május 25-ét, tehát azt a napot, amikor Pilecki kapitányt lelőtték, nevezzék el az európai hősök napjának a totalitarizmus elleni harcban.

Michael Foot professzor, brit történész, Pilecki kapitányt a második világháború alatti ellenállási mozgalom hat legbátrabb résztvevője egyikének nevezte. Witold Pilecki, a lengyel hadsereg tisztje, aki Lengyelország német megszállása alatt részt vett szeptemberi hadjáratban, ellenállási mozgalmat szervezett Auschwitzban, miután önként vállalta a fogolysorsot.

Miután megszökött a náci táborból, harcolt a varsói felkelésben és a második lengyel hadtestben Olaszországban, és amikor visszatért a kommunista Lengyelországba, a kommunista titkosszolgálat letartóztatta és börtönbe vetette, ahol megkínózták, halálra ítélték és 1948. május 25-én lelőtték.

Pilecki kapitány a 20. századi bűnös diktatúrák elleni harcnak szentelte életét.

Jim Allister (NI). – Elnök úr! Múlt hétfőn, belfasti látogatása során Pöttering elnök úr lelkesen beszélt az EU támogatásáról, amelyet eufémisztikus módon „konfliktus-átalakítási központnak” nevezett a volt Maze börtön helyén, ahol a legalálább és leggonoszabb terroristákat megfelelő módon bebörtönözték. Ez az a hely, ahol az IRA tíz elítélt terroristája öngyilkosságot követett el, miközben éhségsztrájkot folytatott. Az elnök úr azt viszont talán nem méltányolta, hogy a történelmi múlt miatt az ír republikánusok – akik szeretnek dagonyázni az önsajnálóban – eltökélték, hogy véghezviszik saját átalakításukat egy ilyen központtá és átfomálják azt generációnk néhány leggonoszabb terroristájának kegyhelyévé. Ezért az EU butasága, amellyel beleesett egy ilyen ocsmány törekvés finanszírozásának csapdájába és az elnök úr ostobasága...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE). – (RO) November 30-án, vasárnap, történelmi eseményre került sor Romániában, mert a baloldal vereséget szenvedett az általános választásokon, ahol első alkalommal alkalmazták az egyéni képviselők megválasztásának rendszerét.

A Liberális Demokrata Párt szerezte meg a legtöbb helyet a Parlamentben, és a többi jobbközép párttal, a Nemzeti Liberálisokkal és az RMDSZ-szel, az etnikai magyar párttal együtt kényelmes többséget alkot a Liberális Demokrata Párt miniszterelnöke által vezetett kormány támogatásához.

Sajnálatos módon Románia szocialistái idő előtt bejelentették, hogy megnyerték a választásokat. A helyzet az, hogy az Európai Parlament egyes szocialista vezetőit, de még kormányfőket is meglepett ez az információ. Ezért nyilvánvaló, hogy ezeknek a vezetőknek az álláspontja meg fog változni, a romániai választások tényleges eredményének figyelembevételével.

Neena Gill (PSE). – Elnök úr! Az Indiával ápoltt kapcsolatok delegációja nevében először is szeretném őszinte részvétemet nyilvánítani mindazok családjának és barátainak, akik meghaltak a múlt héten Mumbaiban elkövetett szörnyű terrorista atrocitások során, és szeretnék gyors felépülést kívánni a sebesülteknek. Együtt érzek továbbá munkatársaimmal és az Európai Parlament tisztviselőivel, akiket elfogtak ezeknek a szörnyű és felháborító támadásoknak a során. Levelet írtam az indiai miniszterelnöknek és Maharashtra főminiszternek, amelyben kifejeztem együttérzésemet.

Az ehhez hasonló összehangolt támadásokat azért tervezik meg, hogy félelmet és bizalmatlanságot gerjesszenek a polgároknak, és hogy teszteljék a demokrácia által nagyra tartott értékek melletti elkötelezettséget. Ezért határozott válasza van szükség mindenkital, aki nagy becsben tartja a demokráciát,

és a nemzetközi jog részéről. Ezért üdvözlöm Pöttering elnök úr Indiát támogató erőteljes nyilatkozatait. Parlamentként túl kell lépünk a szavakon és konkrét lépéseket kell tennünk, amelyekkel támogathatjuk India szükségleteit.

Marco Pannella (ALDE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Meggyőződéseim, hogy ebben a pillanatban még inkább a tudatában kell lennünk annak a ténynek, hogy amikor Tibetről és a dalai lámáról beszélünk, akkor valójában alapvetően saját magunkról beszélünk. Néhány nappal ezelőtt egyszerűen bejelentették, hogy Sárközy elnöknek az a vakmerő szándéka, hogy Lengyelországban találkozik a dalai lámával. Velünk azonban senki sem foglalkozott, oda se figyelt ránk senki, egyszerűen figyelmen kívül hagytak minket, és nem kaptunk lehetőséget a találkozásra. A szélesebb európai közösségnek megengedték, hogy üdvözzölje a dalai lámát, beszéljen hozzá, fogadja és meghallgassa őt. Mi ennek az oka, elnök úr? Szerintem a válasz meglehetősen egyszerű. Tudjuk, hogy az európaiak 80%-a, ha egyetlen emberként konzultálnának velük, támogatná a dalai lámát...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

László Tócs (Verts/ALE). – (HU) Elnök úr, Szent István magyar király 1009-ben, ezelőtt ezer évvel alapította az erdélyi gyulafehérvári püspökséget. Ez a nagy horderejű egyháztörténelmi esemény a keresztény hitre tért Magyarországnak a korabeli Európához való csatlakozását jelképezi. A 16–17. században Gyulafehérvár az önálló erdélyi fejedelemség fővárosa volt, a tolerancia és a vallásszabadság szimbólumává vált Erdély. 1918-ban a gyulafehérvári román nemzeti gyűlés határozatban mondta ki az utóbb Romániához csatolt Erdély magyarságának a kollektív önrendelkezéshez való jogát. Európa előtt Románia ma is adós ezzel a határozattal. Gyulafehérvár szellemében javaslom, hogy főegyházmegeje millennium ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Marcin Libicki (UEN). – (PL) December 27-én ünnepeljük a Wielkopolskai Felkelés 90. évfordulóját. A felkelés győzelmének köszönhetően Wielkopolska, vagyis Nagyobb Lengyelország, a régi lengyel tartomány, az újonnan megalakuló Lengyelország részévé vált. Ezért a sikerért drága árat kellett fizetnünk. Több mint 2000 halálos áldozat és 20 000 sebesült ontotta a véré. Tisztelettel adózunk emléküknél.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Egyre nagyobb számban fordul elő a munkavállalók megzsarolása – ennek során olyan feltételeket kényszerítenek rájuk, amelyek megszerzett jogaik elvesztéséhez vezetnek – a kapitalizmus válságának örve alatt. A komolyabb példák között említést érdemel a mangualde-i Peugeot/Citroen Gyártási Központ és a Renault Ipari Egység az aveiroi Caciában; mindkettő a portugál gépjárműgyártás része.

Mindkét esetben jelentős pénzügyi segítséget nyújtott mind a kormány, mind pedig az EU a munkahelyek megőrzésének támogatására, azzal a feltétellel, hogy létrehoznak további állásokat. A Peugeot/Citroen mangualde-i vezetősége jelenleg azoknak a jogoknak a szétzúzására törekszik, amelyeket harcban kivívtunk és amelyeket munkaügyi törvényekbe foglaltunk, és nyomást gyakorolnak a munkavállalókra, hogy fogadjanak el az életüket veszélyeztető káros feltételeket. A Renault caciai Ipari Egységében a menedzsment úgy döntött, hogy csökkenti az ez évi termelést és arra készülnek, hogy nem újítják meg a határozott idejű szerződéseket, annak ellenére, hogy kötelezettséget vállaltak a bővítésre...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Desislav Chukolov (NI). – (BG) Ez év november 27-én volt 89 éve annak, amikor Bulgáriát megalázták a Neuilly Szerződés aláírásával, amely anyaországunkról levágott olyan területeket, ahol mind a mai napig bolgár öntudattal rendelkező emberek élnek. Ezeket a területeket, amelyek a jelenlegi Szerbia és Macedónia határain belül fekszenek, vissza kell helyezni Bulgária joghatósága alá, mert ezek az országok nem tekinthetők a szerb-horvát-szlovén állam utódának. Szerbiát az ENSZ és a nemzetközi közösség nem ismerte el Jugoszlávia utódállamának, míg a Macedónia Volt Jugoszláv Köztársaságot még alkotmányos neve szerint sem ismerték el. Mi, atakai hazafiak ragaszkodunk ahhoz, hogy a nyugati területek visszatérésének kérdését még a Szerbia EU-tagságáról szóló tárgyalások megkezdése előtt rendezzük, míg Macedónia EU-csatlakozására kizárólag azt követően kerülhet sor, miután a Strumica régió bolgár államhoz történő visszatérésének kérdése rendeződött.

Romana Jordan Cizelj (PPE-DE). – (SL) Szeretnék egy szót szólni a Bizottság tervezett intézkedéseiről, amelyekről a tömegtájékoztatási eszközökből szereztem tudomást, és amelyekre néhány választóm is felhívta a figyelmemet. Ezek az intézkedések állítólag finanszírozásról gondoskodnak a polgárok számára új gépjármű vásárlásához. Az ilyen jellegű intézkedések a valóságban a fogyasztói társadalmat támogatják; közvetlen

segítséget nyújtanak a gépjárműiparnak, és homlokegyenest ellentétesek környezetvédelmi politikáinkkal. Amiatt is aggodom, hogy ki viseli majd a felelősséget ezeknek az autóknak a szétszereléséért és újrahasznosításáért.

Ezért felszólítom a Bizottságot, hogy amint ezt a múltban tette, kezdje a környezetbarát gépjárművek fejlesztésének és gyártásának a ronszprémiummal történő promócióját a környezetvédelmi kritériumok fokozatos bevezetése alapján, ugyanakkor gondoskodjon egyértelmű információkról a polgárok számára arról, hogy a gazdaságélénkítési tervek hogyan illeszkednek környezet- és éghajlatvédelmi politikáinkhoz.

Proinsias De Rossa (PSE). - Elnök úr! Azért akartam ma este egyperces hozzászólást mondani, mert aggodom amiatt, hogy Írországból a Ryanair ajánlatot akar tenni a nemzeti légitársaság, az Aer Lingus megvásárlására. Sikeresége esetén ez az ajánlat a légitársaságok magánmonopóliumát hozná létre az ír piacon.

A Bizottság egy korábbi alkalommal elutasította ezt a javaslatot, és arra ösztönözöm Neelie Kroes biztos asszonyt, hogy újból utasítsa el ezt az ajánlatot. Véleményem szerint ez egy zsákmányszerzési célú ajánlat, és nem lenne hasznos Írország gazdaságára nézve, ha ez a légitársaság a Ryanair kezébe kerülne, amely semmiféle lojalitást nem tanúsít az ír gazdasággal szemben.

Sylwester Chruszcz (NI). - (PL) Elnök úr! Szeretném felhívni a Parlament figyelmét egy rendkívüli eseményre, amelyre tavaly júliusban került sor az ukrainai Brodiban. Leleplezték ott a gyilkos Waffen SS Galíciai Hadosztálya katonáinak emlékművét. Hihetetlenül botrányosnak tekintem azt, hogy a 21. században, a nemzetek közötti megbékélés időszakában egy nyíltan nacionalista és fasiszta-szimpatizáns csoport dicsőíthet egy gyilkos egységet, amely sok millió európai haláláért felelős, ide számítva saját honfitársaimat is, akik 1943-1945-ben elpusztultak a tervezett nyugat-ukrainai néptársa során.

Semmi kétségem sincs afelől, hogy a legtöbb ukrainai ember osztja az ezzel kapcsolatos aggodalmamat. Ezenkívül úgy vélem, hogy az ukrán hatóságok nem maradhatnak közömbösek a történelem átírására irányuló ezen botrányos kísérlet láttán. Továbbá a Parlamenthez és az EU intézményeihez folyamodom...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Anna Záborská (PPE-DE). - (SK) December 10-én, az emberi jogok egyetemes nyilatkozata kiadásának 60. évfordulóját ünnepeljük szerte a világon. Öszentsége, a dalai láma holnap látogatást tesz Parlamentünkben. Kína is azok közé az országok közé tartozik, amelyek aláírták a Nyilatkozatot, mégis megsértik nők, férfiak és gyermekek jogait.

A Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság elnökeként szeretném emlékeztetni Önöket az egy-gyermek politikájára, amely a kínai rendszer totalitárius és antidemokratikus jellegének egyértelmű bizonyítéka. Ez a politika egyértelműen megsért számos emberi jogot. Hadd említsek meg néhányat ezek közül: a gyermek nemének megválasztása kapcsán a nem kívánt leánygyermek megölése, emberkereskedelem és szexuális rabszolgaság, gyermekek elrablása, a jogszerű létezés megtagadása a második és további terhességekből származó gyermekektől, elhagyott gyermekek, terhes nők elleni erőszakos cselekmények, kikényszerített abortuszok, abortusz utáni problémák és nők öngyilkossága. A demokratikus világnak egyértelműen ki kell fejeznie fenntartását Kína politikájával szemben és figyelemmel kell követnie...

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Romániában a baloldal megnyerte a választásokat, mert a legtöbb szavazatot és a legnagyobb százalékot szerezte meg a vasárnapi választásokon. Ezt a tényt nem lehet letagadni vagy eltorzítani.

December 3-a a fogyatékkal élő emberek nemzetközi napja. Minden negyedik családban van egy fogyatékkal élő személy a család tagjai között. A jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság hátterében szinte minden nap hallunk a tagállamokban végrehajtott sok ezres létszámleépítésekről. A jelenlegi nehéz időkben a fogyatékkal élő emberek helyzete még rosszabbra fordult.

Hogyan fognak a fogyatékkal élő emberek olyan munkát találni, amely biztosítja számukra az emberhez méltó életet, amikor egészséges emberek ezrei elveszítik munkájukat? Felszólítom a Bizottságot, hogy sürgősen fogadjon el a fogyatékkal élő emberek támogatását célzó speciális intézkedéseket.

Különös figyelmet kell fordítani a testi vagy mentális munkaképtelenséget előidéző ritka betegségekre. Remélem, hogy 2009-ben, az innováció évében többet fordítunk majd az annak azonosítását célzó kutatásokra...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Colm Burke (PPE-DE). - Elnök úr! Az összes európai uniós országban léteznie kell hatályos törvényeknek, amelyek bűncselekménnyé nyilvánítják a női nemi szervek megcsonkítását. Ezenkívül intézkedéseket kell életbe léptetni az új bevándorló közösségekhez tartozó nők és lányok szükségleteinek kielégítésére, akik ki vannak téve a női nemi szervek megcsonkítása veszélyének.

Üdvözlöm, hogy Írország a közelmúltban a 15 tagállam egyikeként kötelezettséget vállalt egy cselekvési terv elindítására a női nemi szervek megcsonkítása ellen. A becslések szerint több mint 2500 olyan nő él Írországban, akik más országokban átestek a női nemi szervek megcsonkításán. Az ír terv rámutat arra, hogy a női nemi szervek megcsonkítása milyen kockázatoknak teszi ki a nőket és a lányokat, és felállít politikai célokat a jelenség hátrányos következményeinek kezelésére.

A számadatok azt is leleplezik, hogy abból a 9624 nőből, aki most Írországban él, és aki olyan országból származik, ahol gyakorolják a női nemi szervek megcsonkítását, 26,9% átesett a női nemi szervek megcsonkításának valamilyen formáján. Kritikus szükség van egy olyan törvény életbe léptetésére, amely egyszer s mindenkorra véget vet a női nemi szervek megcsonkításának.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Akkor van igazi párbeszéd kultúrák, népek között, ha mindenki szabadon használhatja anyanyelvét és gyakorolhatja egyéni, illetve közösségi jogait. Ma és holnap az Európai Parlamentben a tibeti néppel szolidarizálunk. Több mint 500-an csatlakoztak ahhoz az akcióhoz, amelyben csendben azért tüntetünk, hogy a tibetiek szabadon használhassák anyanyelvüket, gyakorolhassák vallásukat, legyen valós autonómiájuk.

Az EU területén is vannak olyan hagyományos nemzeti kisebbségek, akik nem tanulhatják és nem használhatják szabadon anyanyelvüket, nincs kulturális vagy területi autonómiájuk. Sőt, vannak országok, ahol a II. világháborúra emlékeztető kollektív bűnösséget újra bevezették, vagy vannak országok, ahol a hagyományos nemzeti kisebbségek jogait még mindig az 1940-es évek kommunista törvényei szerint akarják biztosítani.

Az EU akkor tud hatékonyan fellépni a Kína területén élő kisebbségek jogaiért, ha ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Zita Pleštinšká (PPE-DE). - (SK) Nagy lehetőségek, ugyanakkor nagy fenyegetések időszakában élünk. Az ember sokkal gyorsabban tud pusztítani, mint építeni. Az indiai Mumbaiban végrehajtott terrortámadások, amelyek kétszáz ártatlan polgári személy életét követelték, újból megmutatták, hogy az ember pusztítási képességeinek nincsenek határai. A terrorizmus egy újfajta, határok és frontok nélküli háború, tehát a nukleáris és a biológiai fegyverektől való félelem nem megalapozatlan.

Európa a különféle kultúrájú és vallású népek együttélésének modellje. A keresztény örökség felelősséggel ruházta fel Európát a világ békéjéért, és esélyt ad arra, hogy a békés egymás mellett élés és a kölcsönös tisztelet reménységének forrásává váljon. Ezért XVI. Benedek pápa „Európa a kultúrák válságában” című könyvében ajánlások egész sorát kínálja fel Európának. Meggyőződésem szerint Európa nem hagyja figyelmen kívül, hanem teljesíti ezeket az ajánlásokat.

Avril Doyle (PPE-DE). - Elnök úr! Az Európai Unió újrahasznosító ágazatának forgalma 24 milliárd euró, és körülbelül 500 000 embert foglalkoztat. 60 000 társaságból áll, és az EU körülbelül 50%-kal részesedik a világ hulladék és újrahasznosító ágazatában.

Ez az ágazat azonban most súlyos válságban van, mert a világpiacon összeomlott az újrahasznosított anyagok ára, és gazdasági szempontból kezd életképtelenné válni a hulladéküzlet további működtetése.

Figyelembe véve, hogy ez az ágazat mennyire fontos a fenntartható fogyasztás és termelés szempontjából az EU-ban, arra szeretném buzdítani a Bizottságot, hogy haladéktalanul hajtsa végre a saját Újrahasznosítási Munkacsoportjának jelentésében szereplő ajánlásokat, amelyet az „Európai vezető piaci kezdeményezés” című közlemény előkészítése során állítottak össze.

Elnök. – Ennek a napirendi pontnak vége.

19. A fejlődő országok gyorsan emelkedő élelmiszeráraihoz kapcsolódó gyorsreagálási eszköz (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont Mitchell úr jelentése (A6-0396/2008), a Fejlesztési Bizottság nevében, a fejlődő országok gyorsan emelkedő élelmiszeráraihoz kapcsolódó gyorsreagálási eszközről (COM(2008)0450 – C6-0280/2008 – 2008/0149(COD)).

Gay Mitchell, előadó. – Elnök úr! Az élelmiszer-eszköz a Bizottság javaslataként kezdődött, az emelkedő élelmiszerárak fényében, ami egyes országokban zavargásokat váltott ki, egymilliárd euró felhasználásáról a fennmaradt mezőgazdasági támogatási pénzüsszegekből, a fejlődő országokban kialakult helyzet mezőgazdasági inputok és vészhelyzeti biztonsági hálók létrehozásán keresztül történő enyhítésére. Arra számítottunk, hogy ez a pénzüsszeg, ebben a formában teljes egészében csak kiegészíti a meglévő fejlesztési alapokat. Most, öt hónappal később, még mindig megvan az egymilliárd eurónk, de az eredeti tervekhez képest teljesen más formában.

Két péntekkel ezelőtt részt vettem a költségvetési egyeztetési ülésen a Költségvetési Bizottságban és a Tanácsban dolgozó munkatársaimmal, ahol végül sikerült kompromisszumra jutnunk az élelmiszer-eszköz szabályozásának finanszírozásáról. Az utolsó olyan pontokat, ahol elakadtunk, a következő hétfőn sikerült elsimítanunk a Parlament, a Bizottság és a Tanács közötti háromoldalú megbeszélésen.

A végső kompromisszumos finanszírozás így néz ki: egymilliárd euró finanszírozást nyújtunk három év alatt, 2008 és 2010 között, a rugalmassági eszközön keresztül 420 millió eurót; a 4. fejezetből: „Külső fellépések” történő átcsoportosítással további 240 millió eurót biztosítunk; ezenkívül 240 millió euróval megnöveljük a 2008. évi gyorssegélytartalék összegét. Ehhez a növeléshez felül kell vizsgálnunk az intézményközi megállapodást. Ezt az összeget még kiegészíti további 100 millió euró, amelyet a meglévő gyorssegélytartalékból használunk fel. Mivel a gyorssegélytartalék a tagállamok hozzájárulásaiból képződik, a finanszírozás feltöltése csak akkor jelentkezik kiegészítésként, ha a tagállamok nem kompenzálják hozzájárulásaikat nemzeti költségvetésük megfelelő mértékű csökkentésével.

Érzékeltették, hogy elégedetlen hangok hallatszanak a Külügyi Bizottság és mások részéről ennek a tételnek a stabilitási alapból történő részleges finanszírozása miatt. A Külügyi Bizottság talán elégedetlen ezzel a megoldással, de valószínűleg ez volt a legjobb megoldás, amely az adott körülmények között megvalósítható volt.

Bár én támogatom az így elért kompromisszumot, megemlítettem az eljárás és a végeredmény hiányosságait, egyrészt az őszinteség kedvéért, másrészt azért, hogy rávilágítsak – amint ez már korábbi alkalmak során is megtettem – arra a komikus helyzetre, amikor a kormányok szerte a világon sok milliárd dollárt teremtenek elő a bankok kimentésére, de tűvé kellett tennünk a 27 tagállam és az Unió költségvetését egymilliárd euróért a világ legszegényebb embereinek érdekében.

Úgy gondolom, hogy a lehető legjobb eredményt értük el, ami száz nap alatt lehetséges volt. Megtaláltuk a pénzt és összeállítottuk a rendeletet, de ez nem teljesen további egymilliárd euró. A jelentés tartalmazza azt a tényt, hogy a kompromisszumos szöveget már elfogadták a tagállamok az Állandó Képviselők Bizottságában (COREPER), és hogy a szövegben szerepelnek jelentésem legfontosabb elemei, valamint a Fejlesztési Bizottságban dolgozó munkatársaim módosításai.

A rendelet hatálya időben korlátozott. Jelenleg 2010-ig tart. A rövid távú válságok kezelésére összpontosít; célkitűzése a mezőgazdasági termelés fellendítése. Szembehelyezkedik a pénzalapok szétszórásával, mert azok felhasználását magas prioritású országok szűk listájára korlátozza. Emellett kiszélesíti a lehetséges végrehajtó szervezetek körét, és gondoskodik a parlamenti elszámoltathatóságról. A rendelethez hozzáfűztünk két nyilatkozatot, amelyek hozzájárulnak a megfelelő végrehajtás biztosításához.

Végül úgy gondolom, mindent megtettünk, ami a Tanács, a Parlament és a Bizottság között lehetséges volt. Mindezt száz nap alatt értük el. Beterjesztettük a törvényt a Parlament elé. Holnap szavazni fogunk róla. Erről már megállapodtunk. Megtaláltuk a pénzt. Ezzel kapcsolatban szeretnék elismeréssel adózni azért az együttműködésért, amelyet a Tanács és a Bizottság, és különösen Michel biztos úr részéről tapasztaltunk, aki valóban azt akarta, hogy ez a pénz kiegészítő jellegű legyen.

Szeretnék továbbá köszönetet mondani a Fejlesztési Bizottság titkárságának, és különösen Guido Van Hecken úrnak és Anne McLauchlan asszonynak, és köszönetet mondok a saját irodámban Eoin Ó Seanáin és Oliver O'Callaghan úrnak, akitől nagyon sok segítséget kaptam ebben az ügyben. Visszatekintve úgy gondolom, hogy jó munkát végeztünk és minden tőlünk telhetőt megtettünk.

Elnök. – Köszönöm, Mitchell úr, és gratulálok a jelentéséhez és ehhez a valóban fontos és csodálatra méltó témához, amely javítja az Európai Parlament hírnevét a világban a haladás és a szolidaritás tényezőjeként.

Michel biztos úr, most Öné a szó. Oviir asszonyhoz, Goudin asszonyhoz és jómagamhoz hasonlóan ő is most érkezett vissza a világ túlsó végéről, 14 000 km távolságból, és most beszámol nekünk a Bizottság nevében az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés ülésén tapasztaltakról. Látom, hogy jó formában van ma, biztos úr.

Louis Michel, *a Bizottság tagja.* – (FR) Elnök úr, Mitchell úr, hölgyeim és uraim! Az élelmiszerválság súlyos hatást gyakorolt a fejlődő országokra.

Úgy gondolom, amint már Önök is mondták és amint erről cselekedeteikkel is tanúságot tettek, hogy Európának erkölcsi kötelessége a gyors reagálás, és ez még inkább igaz azért, mert ez a válság egy rendkívül súlyos pénzügyi és gazdasági válsággal is együtt jár, amelynek a fejlődő országokra gyakorolt katasztrofális hatásait sajnálatos módon hamarosan ki tudjuk majd számítani, mivel ez maga után vonhatja legalább az állami fejlesztési támogatások törlését. Erre a témára azonban később még lehetőségünk lesz visszatérni.

Számomra úgy tűnik, hogy három intézményünknek – a Parlamentnek, a Tanácsnak és a Bizottságnak – sikerült megfelelnie a kihívásnak azáltal, hogy gyors munkát végzett ezen az eszközön, amelynek célja a fejlődő országok gyorsan emelkedő élelmiszeráraira történő gyors reagálás lehetővé tétele.

Szeretnék köszönetet mondani Barroso elnök és a Bizottság nevében. Külön köszönetet mondok az előadónak, Mitchell úrnak kiváló munkájáért, valamint Böge úrnak és Le Foll úrnak a Költségvetési Bizottság, illetve a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság nevében tett hozzájárulásukért.

Amint Önök is tudják, sajnáljuk, hogy elutasították a 2. fejezetből rendelkezésre álló különbözet felhasználását. Ám realisták maradtunk, és figyelembe vettük a jó szövegről elérhető megállapodás kilátásait. Azt kell mondanom, hogy az a kompromisszumos szöveg, amelyről holnap szavazni fognak, jó: egyrészt azért, mert megfelelő módon tartalmazza az Önök és a Tanács módosításait, másrészt azért, mert megőrzi álláspontunk három kulcsfontosságú elemét.

Először: az egymilliárd eurós választ, és a jelek szerint senki sem támasztott komoly kételyeket a szükségletre vonatkozó becsléseink kapcsán. Másodsor: mindig egyetértettünk abban a kérdésben, hogy ezt az összeget nagyon rövid időszakra kell összpontosítani. Mi két évet javasoltunk, de végül három évet fogadtunk el. És végül: azt a célkitűzést, hogy fellendítsük a mezőgazdasági termelést azokban az országokban, amelyeket az árak növekedése a legsúlyosabban érintett. Más szavakkal: a termény megmentését szolgálja a közvetlen jövőben.

Hogy melyek lesznek a következő lépések a holnapi szavazást és a Tanács december 16-i döntését követően? Azt hiszem, hogy a gyakorlati végrehajtás lesz a legfontosabb. 2009 januárjában a Bizottság javaslatot tesz a projekt első finanszírozási döntéseire nézve, mert meggyőződésem, hogy nagyon gyorsan pályára kell állítanunk ezeket az ügyeket. A legfontosabb cél a 2009. évi aratás mezőgazdasági termelésének megmentése. Ezért minden tőlünk telhetőt megteszünk annak biztosítása érdekében, hogy a pénzügyi kötelezettségek túlnyomó része 2009-ben realizálódjon és kifejtsen hatásait például a mezőgazdasági inputokra a 2009. évi időnyben.

A megállapodás szerint az eszköz végrehajtásának általános tervét a közeljövőben, de legkésőbb 2009. április végéig benyújtjuk Önökhöz. Ez az eszköz három intézmény politikai akaratának köszönhetően született meg, és gyors, hatékony végrehajtásához egyértelműen szükség van ugyanerre a közös akaratra.

László Surján, *a Költségvetési Bizottság véleményének előadója.* – (HU) Elnök úr, a Költségvetési Bizottság tudatában volt annak az erkölcsi felelősségnek, amellyel az Európai Unió tartozik a világ azon országai felé, amelyek nehéz helyzetben vannak. De, tisztelt biztos úr, egy percig ne sajnálkozzék azon, hogy a 2-es fejezetből nem tudtunk pénzt találni erre a nemes célra.

Nem érdemes sajnálkozni ezen, mert ugyanolyan erkölcsi kötelességeink vannak az európai gazdák felé, akiknek évek óta azt mondjuk, hogy nincs pénz sem erre, sem arra, sem amarra, hogy az új tagállamok gazdáinak 10 évig kell várni arra, hogy azonos elbírálás alá kerüljenek. Máshol, a megfelelő helyen kellett megtalálni a pénzt, és ahogy ezt az előadó elmondta, valóban meg is találtuk. Azt gondolom, hogy jó munka volt, és büszkéek lehetünk rá.

A Költségvetési Bizottságnak még egy problémája volt: nem voltunk meggyőződve arról, hogy – ahogy a biztos úr is mondta – gyorsan reagált a Bizottság, hogy az Európai Bizottság javaslata mindenféle szempontból

célszerű. Hiányoltuk például azt, hogy a mikrokredit-gondolat nem merült fel az eredeti anyagban. A Költségvetési Bizottság úgy tartja, hogy nagyon nehéz Brüsszelből, vagy akár más nemzetközi szervezetek központjából eldönteni azt, hogy egy-egy nehéz helyzetbe került régióban, egy-egy nehéz helyzetbe került gazda hogyan tud előrefelé menekülni.

Nagyon jól bevált rendszer a mikrokreditrendszer, sok nehéz helyzetben lévő országon segített, és nagyon hálásak vagyunk, hogy a DEVE Bizottság elfogadta a Költségvetési Bizottság ilyen irányú javaslatait. Biztos úr, nem garantálhatom, de nagy valószínűséggel megjósolhatom, hogy ez a szavazás az Ön és minden érdekelt meglepődésével fog holnap végződni. Köszönöm megtisztelő figyelmüket.

Stéphane Le Foll, a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (FR) Elnök úr! Rövid leszek. Először is szeretnék köszönetet mondani Mitchell úrnak, és szeretném kifejezni elismerésem munkájáról. Ezenkívül szeretnék köszönetet mondani a biztos úrnak elkötelezettségéért és szeretném elmondani, hogy az élelmiszerválságot nem lehet egyszerűen megoldani két vagy három év alatt, hanem a további években is oda kell erre figyelni.

A Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság képviselőjeként szeretnék még egy dolgot hozzátenni az elhangzottakhoz. A mezőgazdaságra szánt fejlesztési támogatás aránya az elmúlt tizenöt év során folyamatosan csökkent. Amint Diouf úr mondta, 15%-ról 4%-ra csökkent. Ideje átgondolni azt a felfogást, hogy a fejlesztés egyben a mezőgazdaság támogatását is jelenti, és ha azt akarjuk, hogy ennek az eszköznek legyen értelme a jövőben, akkor jómagam ezt az értelmet kívánom adni neki.

Colm Burke, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani Mitchell úrnak ezért a jelentésért. Üdvözlöm ennek az élelmiszer-eszköznek a létrehozását a világ legszegényebb mezőgazdasági termelőinek javára, amelyről hosszú tárgyalások után végül sikerült megállapodásra jutnunk.

A Tanács egyes tagjai nem voltak hajlandók biztosítani a fel nem használt mezőgazdasági pénzeket a fejlődő országok támogatására. Miközben a világ népességének egyhatoda éhezik, az Európai Tanács egyes tagállamai várakozó álláspontra helyezkedtek (bár a tagok többsége támogatta a CAP felhasználását), és bizonytalan indoklásként arra hivatkoztak, hogy ezzel precedenst teremthetünk.

A pénzt máshol találtuk meg, és felosztottuk három évre 2008 és 2010 között, az eredetileg tervezett kétéves időszak helyett. Erre a pénzre szomorú módon néhány hónappal ezelőtt lett volna a legnagyobb szükség, amikor az élelmiszerárak szárnyalni kezdtek. Az élelmiszerárak néhány érintett országban már nem emelkednek.

Amióta az élelmiszerárak emelkedni kezdtek, az éhező emberek száma csaknem egymillióra nőtt. Ebben az évben százmillió ember süllyedt nyomorba az élelmiszer- és az üzemanyagválság eredményeként, és ez szám tovább emelkedik. A fejlődő országokban élő emberek jövedelmüknek akár 80%-át is élelmiszerre költik, ami kihangsúlyozza azt, hogy miért kell az élelmiszeráraknak elérhetőeknek maradniuk.

Az élelmiszer-eszköz hozzá fog járulni egyes rövid távú szükségletek megoldásához, mezőgazdasági inputok biztosításával és a biztonsági hálók megerősítésével. Ám hamarosan újabb élelmiszerválság fog bekövetkezni, hacsak az EU tagállamai és más gazdag országok nem foglalkoznak azokkal a szerkezeti problémákkal, amelyek az élelmiszerválságot táplálják.

Josep Borrell Fontelles, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) Gratulálok, biztos úr! Az Ön ügy melletti teljes elkötelezettsége nélkül nem jutottunk volna el ehhez a nyilvánvalóan sikeres befejezéshez. Ön mindvégig keményen küzdött ennek a célnak az eléréseért. Szeretnék továbbá köszönetet mondani munkatársamnak, az előadónak Mitchell úrnak is. Kettejük közül Ön volt az, aki megmentette az Európai Uniót attól, hogy nevetségessé váljon, ami minden bizonnyal bekövetkezik, ha nem sikerül előteremtenünk ezt a milliárdot, miután olyan sokszor megígértük a világ sok pontján.

Talán nincs meg pontosan az egymillió, és talán nem is teljes egészében többletpénz, bár legnagyobb részében az lesz. Nem a mezőgazdaságból származik, ellentétben az Ön javaslatával, biztos úr, és nem is egy, hanem két vagy három év alatt fog az egész összejönni. A való világ tökéletlenségei azonban nem akadályozták meg Önt a saját maga elé kitűzött cél elérésében, és hadd tegyem hozzá, hogy a Fejlesztési Bizottság és az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportjának segítségével.

Nem túl sok ez a pénz: csak egy euró jut a világ minden egyes alutáplált emberének, egy euró jut minden egyes éhezőnek. Mégis hozzájárulhat az éhezők jövőbeni számának csökkentéséhez, amennyiben a tagállamok nem vonják le fejlesztési támogatásaikból azt a kiegészítő összeget, amelyről gondoskodniuk kell ehhez a gyorsasághoz.

Ezért, biztos úr, felszólítom az összes tagállamot, hogy ne csökkentsék az ehhez az összeghez nyújtott kiegészítő támogatásukat azért, hogy ekkora összeggel csökkentsék nemzeti költségvetésüket. Az egyik tagállam már utalt arra, hogy esetleg ezt fogják tenni. Más országok, például Spanyolország ugyanakkor szilárd kötelezettséget vállalt arra nézve, hogy ezt nem fogja megtenni. Nincs értelme annak, hogy „kiraboljuk Pétert, hogy kifizethessük Pált”, más szavakkal: nincs értelme ide-oda tologatni a pénzt, ha a végösszeg nem változik. Tudom, hogy Ön lesz az első, biztos úr, aki fel fogja emelni a szavát, ha ez bekövetkezik.

Kyösti Virrankoski, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani Mitchell úrnak ezért a kitűnő jelentésért. Csoportom mindig támogatta az élelmiszersegélyek gyors megadását. A Bizottság júliusban megtette javaslatát az egymilliárd euró értékű segélyről. Sajnálatos módon ez ütközött a költségvetési fegyelemről szóló intézményközi megállapodás alapelveivel. Ez meglepő volt, mivel a Bizottság hagyományosan a Szerződés és a jogszerűség őre. Végül a költségvetési egyeztetés szakaszában a Bizottság módosította javaslatát, hogy megfeleljen az érvényben lévő jogszabályoknak. Ekkor sikerült megállapodást elérni.

A francia elnökség szintén megérdemli hálánkat. Sikeresen rávette a tagállamokat az élelmiszersegéllyel kapcsolatos álláspont elfogadására. Az egymilliárd euróból 760 millió újonnan biztosított pénzösszeg, ami egyértelmű győzelem az Európai Parlament számára.

Az egyik probléma az, hogy gondoskodnunk kell arról, hogy a támogatás eljusson a tervezett rendeltetési helyre. A szkeptikusok azt állítják, hogy a támogatásnak csak egy része jut el a rendeltetési helyre, míg a legnagyobb része a közvetítők kezébe kerül. Erre a problémára nagyon oda kell figyelni. A fejlődő országok mezőgazdaságának egyik problémája nem a műtrágyák vagy a vetőmagvak hiánya, hanem a képzés hiánya és a primitív munkamódszerek, felszerelések és mechanizmusok. Ezt nem lehet egy év alatt eurómilliárdokkal megoldani. Ez az oka annak, amiért az élelmiszersegély elsősorban arra szolgál, hogy felhívjuk a figyelmet arra, hogy a fejlesztési együttműködésnek kiemelt feladattá kell tennie a mezőgazdaság fejlesztését és az élelmiszertermelés fellendítését.

A fejlődő országokban a mezőgazdaságot gyakran nehéz körülmények között, általában terméketlen talajon és kíméletlen klimatikus viszonyok között folytatják. Az ilyen körülmények gyakran kiemelkedő szakmai know-how-t és fejlett gazdálkodási módszereket igényelnek. Ezért fejleszteni kell a szakképzést. Jelenleg alig van valamennyi. A termelési módszereket hozzá kell igazítani a nyomor által meghatározott korlátokhoz. Az ekétől a csúcstechnológiát képviselő traktorokhoz történő ugrás távolról sem megfelelő megoldás. A mezőgazdaság fejlesztését lépésről lépésre kell megvalósítani.

Marie-Hélène Aubert, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr! Most, amikor képviselőtársaink emlékeztettek minket ennek a kitűnő kezdeményezésnek a némiképp bonyolult folyamatára, reméljük, hogy hamarosan konkrétabb formát fog ölteni.

Ami engem illet, biztos úr, szeretnék Önnek kérdést feltenni két szempontból. Először is: elhangzott az, hogy a kiegészítő pénzalapok finanszírozásának egy részét úgy fogják biztosítani, hogy levonják a stabilitási eszközökhöz elkülönített pénzalapokból, amelyet konfliktus-megelőzési és béke-megszilárdítási célokra hoztunk létre. Ez az átcsoportosítás számomra rendkívül problémásnak tűnik. Jóváhagyta ezt valaki? És ha igen, számolnak-e kompenzációval? Úgy gondolom, nem lehet kétséges, hogy Önök is aggódnak ennek a stabilitási eszköznek a hosszú távú jövőjéért.

Másodszor: most, hogy a jelek szerint sikerült előteremtenünk ezt az egymilliárd eurót, milyen csatornákat fogunk igénybe venni annak érdekében, hogy ezek a pénzeszközök gyorsan és hatékonyan eljussanak sok különféle és rendkívül nagy területen szétszórt szereplőhöz, valamint a sok száz, családokra épülő mezőgazdasági szervezethez? Hogyan tervezik közvetlenül foglalkozni ezekkel a szereplőkkel a terepen, és elkerülni a veszteségeket és a károkat, amelyek – amint valamennyien tudjuk – elválaszthatatlanul együtt járnak a sok különféle közvetítő jelenlétével?

Wiesław Stefan Kuc, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr! Az Európai Unió most megkísérel létrehozni egy eszközt, amely lehetővé teszi a gyors segítségnyújtást a szegény és fejletlen országoknak, annak érdekében, hogy a lakosság túlélje az élelmiszerárak emelkedését. Ezzel kapcsolatban azt mondtuk, hogy ezekben az országokban állandó az élelmiszerhiány, amely nem egyszerűen az elmulasztott aratásokhoz vagy az élelmiszerárak spekulációs emelkedéséhez kapcsolódik. Ebből tehát az következik, hogy a rövid távú reagálások és élelmiszersegélyek nem fogják megoldani a problémát.

Képzések felajánlása és új termelési módszerek bevezetése, jobb vetőmag és műtrágyák biztosítása, amelyet a FAO és a Világbank éveken keresztül támogatott: mindez nem hozta meg a várt eredményeket. Ezért az

egymilliárd eurós eszköz, amely lehetővé teszi a fejlődő országok gyorsan emelkedő élelmiszeráraihoz kapcsolódó gyors reagálást, nem áll arányban a várt eredményekkel, különösen annak figyelembevételével, hogy az Unió hogy működik.

Mitchell úr, az előadó, ezt tökéletesen látta és megértette, de a konzultatív bizottságok és a Költségvetési Ellenőrző Bizottság előadóinak ezt a jelek szerint nem sikerült megragadniuk.

ELNÖKÖL: ROTHE ASSZONY

alelnök

Konstantinos Droutsas a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (EL) A globális élelmiszerszállás és az egekbe szökő árak annak a következményei, hogy az élelmiszer általános áruvá, a kapitalista spekuláció tárgyává vált, és már nem az életben maradás eszközt alkotja. Az Európai Unió azáltal, hogy csak minimális pénzeszközöket biztosít és idejének csak egy töredékét szánja erre a kérdésre, farizeusi módon mossa kezeit és ki akar bújni annak a felelőssége alól, amit hivatalosan emberiség elleni bűncselekménynek nevezünk. Meggyőződésünk, hogy ezek a pénzeszközök a fejlesztési programokat ellenőrző multinacionális társaságok zsebében fognak kikötni. Ennek a problémának a megoldásához tiszteletben kell tartanunk az élelmiszerbiztonsághoz és az elegendő élelemhez fűződő jogot, támogatnunk kell a kis- és közepes méretű gazdaságokat, és helyre kell állítanunk a helyi és a regionális piacokat. Lényegében alapvető változtatásokat kell végrehajtanunk a közös agrárpolitikában, amely jelenleg a föld kevesek kezébe történő átjuttatását, a természeti erőforrások ellenőrizetlen kizsákmányolását és az élelmiszer-növények más növényekre történő kicserélését támogatja.

Hélène Goudin, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony! A nyomor, a szenvedés és az éhezés mindennapi probléma a Föld népességének több mint kétmilliárd tagja számára, akik napi két dollárnál kevesebből élnek. A közelmúltban bekövetkezett drámai áremelkedés, különös tekintettel a rizsre, a kukoricára és más fő terményekre, természetesen további fontos okot alkot, amiért sok ember nem jut elegendő élelmiszerhez. Az EU is felfigyelt erre a problémára, és ennek következtében szeretne létrehozni egy pénzalapot a válság kezelésére.

A kérdés, amelyet fel kell tennünk önmagunknak, hölgyeim és uraim, a következő: miért fogadjuk el az EU ártalmas agrárpolitikáját, amely az egyik legsúlyosabban bűnös tényező ebben a vonatkozásban. Ez a protekcionista politika megfosztja az embereket bevételi lehetőségeiktől és így az éhhalál elkerülésének képességétől. Ennek ellenére ez a Parlament mindig a közös agrárpolitika mellett szavaz. Ez tragédia, és mindig azt kérdezem magamtól, hogy ez vajon tudatos vagy akaratlan lépés-e az EU részéről.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Valamennyien tisztában vagyunk azzal, hogy a folytatódó élelmiszerszállás miatt sok ember, különösen azok, akik a legszegényebb fejlődő országokban élnek, hatalmas nehézségeket él át. Az ENSZ millenniumi fejlesztési céljainak elérése helyett további milliók süllyednek nyomorba.

Az Európai Uniónak nem szabad távol tartania magát, hanem a segítségükre kell sietnie. Arra számítok, hogy a legtöbb jelenlévő egyetért ezzel. Ezeknek az országoknak a támogatása erkölcsi kötelességünk, a szegényebb országokkal való szolidaritásunk kifejeződése. Meg kell mutatnunk nekik a válság leküzdéséhez vezető helyes utat, és segítenünk kell nekik a megfelelő mennyiségű élelmiszer előállításában, elsősorban mezőgazdasági termelésük támogatásával.

Szeretném továbbá kihangsúlyozni, hogy nemcsak az Unión kívül van szükség segítségre. Az Unión belül is sok millió ember küzd a magas élelmiszerárak és az élelmiszerhiány problémájával. Ezért azt kérem, hogy miközben másoknak segítünk, például Afrikában, ne feledkezzünk meg azokról sem, akik a közelünkben várnak a segítségünkre. Ezért támogatnunk kell az Európai Bizottság arra vonatkozó javaslatát, hogy meg kell növelnünk az Európa legelesettebb embereire irányuló élelmiszerelosztási programok pénzalapjait. Sajnálatos, hogy egyes tagállamok ellenzik ezt a programot.

Juan Fraile Cantón (PSE). – (ES) Elnök asszony! A jelenlegi válság keretein belül az Egyesült Nemzetek figyelmeztetett bennünket 22 különösen sebezhető ország szörnyű helyzetére, és a Világbank bejelentette, hogy a válság következtében újabb százmillió ember csatlakozik a 850 millió jelenlegi éhezőhöz.

Ez a helyzet gyors, közös választ követel az Európai Uniótól és a Bizottság júliusban különleges finanszírozási eszközre tett javaslatot a mezőgazdasági termelők megsegítésére és az élelmiszerárak gyors emelkedésének megállítására.

Ez az intézkedés egyrészt a mezőgazdasági termelés növelésére törekszik azokban az országokban, ahol az emelkedő élelmiszerárak hatásai legerőteljesebben jelentkeznek, veszélyeztetve a millenniumi fejlesztési célok elérésének esélyeit, és amennyire ez lehetséges, az instabilitás és a feszültségek elkerülésére törekszik, amelyek kockára teszik a fejlődés és a békefenntartás politikai szférájában végrehajtott sok éves befektetés eredményeit.

Ezért üdvözljük az elért megállapodást, amely teljesíti azt az ígéretet, hogy egymilliárd eurót adunk, amit – amint már mondtam – a legmagasabb politikai szinten ígértek meg...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Proinsias De Rossa (PSE). - Elnök asszony! Szeretnék gratulálni mindazoknak, akik részt vettek a jelentés elkészítésében és ennek az igen jelentős vívmánynak az elérésében: az előadónak, Gay Mitchell úrnak, az összes politikai csoportnak – ide számítva a saját csoportomat is – és Michel biztos úrnak.

Az élelmiszerárak és az összeomló globális gazdaság letaroló hatást gyakorol a fejlődő országokban élő emberekre. A becslések szerint a világ GDP-jének minden 1%-os csökkenése újabb 40 millió embert taszít nyomorba. Ennek következtében rendkívül fontos, hogy sürgősséggel végrehajtsuk ezt a javaslatot, amely a szárnyaló élelmiszerárak leküzdésére irányul. Nem a fejlődő világ idézte elő a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válságot. Ha el akarjuk kerülni azt, hogy emberek újabb generációját kárhoztassuk nyomorra és éhezésre, akkor nem szabad rövidlátó módon a fogunkhoz verni a garast a fejlesztési támogatások területén. Amint erre mások már rámutattak, az egymilliárd eurós számadat soknak tűnhet, de valójában jelentéktelen azzal a pénzüsszeggel összehasonlítva, amelyet a bankokba és az ösztönző csomagokba pumpálunk. Sürgetem a jelentés lehető leggyorsabb végrehajtását.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Az Európai Unió Tanácsának következetesebbé kell tennie a népesség élelmiszer-ellátásának garantálásával kapcsolatos nemzeti és nemzetközi politikákat.

A magas élelmiszeráraknak súlyos következményei vannak a legszegényebb népességre nézve, és kockára teszik a millenniumi fejlesztési célok elérését. A rendeletben javasolt eszköz bevezetése az alacsonyabb mezőgazdasági kiadások eredménye.

Az európai közösségnek rövid és középtávon fel kell lendítenie a mezőgazdasági termelés növekedését a fejlődő országokban, és közben csökkentenie kell az emelkedő élelmiszerárak káros hatásait, amelyeket a fejlődő országok népességének legszegényebb rétegeire gyakorolnak.

A közösségi támogatás nem az adók, a vámok vagy más díjak megfizetésére szolgál. Ugyanakkor ennek a rendeletnek gondoskodnia kell az európai mezőgazdasági termelők védelméről is.

Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE). - (DE) Elnök asszony! Tönkretettük a fejlődő országok mezőgazdaságát azáltal, hogy sok milliárdos összegű exportösztönzésről gondoskodtunk, és aláástuk az élelmiszerbiztonságot ezekben az országokban. Ha úgy gondoljuk, hogy ezt ellentételezhetjük egyetlen milliárddal, akkor ez nevetséges! Én támogatom ennek az egymilliárdnak a kifizetését – ne értsenek félre –, de a 850 millió éhező ember nem annak a következménye, hogy magasan tartottuk az élelmiszerárakat, hanem annak a következménye, hogy olyan alacsony szintre nyomtuk le az árakat ezekben az országokban exportösztönzőinkkel, hogy a mezőgazdasági tevékenység már nem kifizetődő. Szétzúztuk az önfenntartó gazdálkodást, a tulajdonosi mezőgazdasági termelést és az önellátást.

Ezzel a logikával, ha most adunk nekik egymilliárdot, az nem segíteni fog, hanem sokkal inkább a pusztítást szolgálja. Ezért nagy gondot kell fordítanunk a pénz odaítélésére.

Én az élelmiszerbiztonság hosszú távú megerősítését támogatom ezekben az országokban. Ez azt jelenti, hogy le kell állítanunk ezeknek a piacoknak az exporttal történő elárasztását.

Louis Michel, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök asszony! Az előbbi és néhány más hozzászólás után valamit nagyon egyértelműen ki kell jelentenem. Ez az egymilliárd euró semmiképpen sem tekinthető a fejlődő országokban kialakult élelmiszerválság által előidézett problémára adott szerkezeti válaszlépésnek.

Ez valójában egy gyors reagálás, amelynek vészhelyzeti reagálás a rendeltetése, a következő, vagyis a 2008-2009. évi termények megmentése érdekében – azt hiszem, helyesebb lenne, ha a 2009., 2010. és esetleg a 2011. évi terményről beszélnénk.

Azt is szeretném hozzátenni, hogy az alapelv az volt, hogy ez a gyorsreagálású képesség valamikor a jövőben – természetesen – állandósul. Ezekkel a szavaimmal minden bizonnyal aggodalmat támasztok számos tagállamban. Ezért mondtam azt, hogy ez egy gyors, tökéletes válasz. Ez nem szerkezeti válaszlépés.

A strukturális válaszlépésre alapvetően Le Foll úr utalt, amikor nagyon helyesen hangot adott annak az aggálynak, hogy a mezőgazdaságra és a vidékfejlesztésre szánt fejlesztési támogatási költségvetések most már sok éve folyamatosan zsugorodnak. Ezért az egész kérdésért természetesen én nem vállalhatok felelősséget. Meggyőződésem, hogy jóllehet a nemzetközi közösség jóhiszeműen cselekedett, bizonyos mértékben mégis hozzájárult ehhez a visszafejlődéshez. Nyilvánvaló, hogy még vissza kell térnünk erre a kérdésre. Már sikerült némi előrehaladást elérnünk. Volt már lehetőségem arra, hogy bemutassam Önöknek a számadatokat. A kilencedik Európai Fejlesztési Alap: négy ország választotta a mezőgazdaságot és a vidékfejlesztést olyan ágazatként, amelyre összpontosítani szeretne a Bizottsággal való együttműködésben. Négy, amely 650 millió eurót képvisel, az Európai Fejlesztési Alap egytizedét, és sok megbeszélés, sok javaslat és hatalmas kitartás után, most 1,25 milliárd eurónál tartunk, ami 25 országot érint. A huszonöt ország azonban az összesnek alig az egyharmada. Ezért itt még vannak tennivalóink.

Le Foll úr szavai alapján meggyőződésem, hogy az Európai Unió számos fejlesztési minisztere által javasolt ötlet, vagyis hogy öt éven belül átlagosan 10-15%-kal emeljük meg a mezőgazdaságra irányuló bilaterális fejlesztési támogatási költségvetéseket, jó ötlet. Egyértelmű, hogy ezeket a számadatokat meg kell vitatnunk. Ez nyilvánvaló módon lehetővé teszi a szerkezeti válaszlépéseket. Ezt az egymilliárd eurót tehát nem szerkezeti válaszlépésnek szánjuk, legalábbis nem nagy léptékben. Vészhelyzeti célokat szolgál.

El kell mondanom, hogy az Önök hivatkozásai az európai mezőgazdasági termelők helyzetére, a fejlődő országok mezőgazdasági kistermelőivel összehasonlítva, morális problémát okoznak nekem. Először is szerintem nem helyénvaló ez az összehasonlítás. Véleményem szerint az európai mezőgazdasági termelők közösségének, vagy legalábbis a családi vállalkozásoknak számos problémával meg kell küzdeniük, de annak az egymilliárd eurónak az esetében, amelyről most beszélgetünk, mi volt a kiindulási pont? A kiindulási pont az a gondolat volt, hogy mivel az árak megemelkedtek, az a kompenzációs mechanizmus, amelynek az volt a rendeltetése, hogy megküzdjön az árcsökkenés hatásaival és az európai mezőgazdasági termelők jövedelmi veszteségeivel, értelmét veszítette. Ezért kialakult az a gondolat, hogy talán kissé szimbolikus jelleggel, de ezekben az országokban használjuk fel ezt a pénzt, amit eredetileg az európai mezőgazdasági termelőknek szántunk, de végül szükségtelennek bizonyult.

Nem gondolom, hogy ezt a két helyzetet össze kellene egymással hasonlítani. Valóban nem gondolom. Természetesen úgy vélem, hogy az európai fogyasztóknak és polgároknak joguk van arra, hogy ezt mérlegeljék, és nagyon sajnálom továbbá, hogy annyira nehéz segítséget nyújtani azoknak, akiknek itt, Európában segítségre van szükségük, különösen a most megvitatás alatt álló segélyekkel, és hogy a jelek szerint nagyon csekély eredményeket sikerült elérnünk.

Nem szabad ezeket a kérdéseket összekapcsolnunk, és nem szabad az egyes emberek érdekében végrehajtott tetteinket függővé tennünk a másokért tett párhuzamos lépéseinktől. Ez a két kérdés nem egy és ugyanaz; valójában távolról sem azonosak. Először is, nem azonos szintű nyomorról beszélünk, másodszor pedig szerintem következetesnek kell maradnunk.

Ez egy alapvető kérdés, amely lényegében tökéletesen keretbe foglalja a mezőgazdasággal kapcsolatos európai politika következetességének problémáját. A problémát Borrell úr vetette fel. Természetesen az a valódi kérdés, hogy most nagyon szorosan figyelemmel kell követnünk azoknak a tagállamoknak az aggályait, amelyek elfogadták ezt a képletet, számos más tagállammal együtt, amelyek kénytelenek voltak elfogadni, mert küzdenünk kellett, és ez rendkívüli reagálókészséget követel meg tőlünk, mind a Parlament szintjén – amelyről tudom, hogy így fog cselekedni –, mind pedig a Bizottság szintjén, sőt a Tanács egyes tagjainak szintjén is. Szeretném kifejezni őszinte köszönetemet a Parlament felé, mert Önök nélkül ez nem lett volna lehetséges. Volt olyan pont, amikor még az is az eszembe jutott, hogy nem fog sikerülni, mert a felmutatott érvek annyira tetszetősek voltak és az intellektuális becsület határait súrolták.

Magától értetődik, Borrell úr, hogy teljes éberségre lesz szükség annak megfigyelésére, hogy a tagállamok vagy egyes tagállamok nem kompenzálják-e itt vállalt kötelezettségeiket. Ha ez megtörténne, az egyértelműen közösleges szélhámosnágnak minősülne, és kétségtelenül folytatnunk kell erőfeszítéseinket.

Éppen most érkeztem vissza Dohából. El kell ismernem, hogy nem vagyok vadul optimista az állami fejlesztési támogatások növelése tekintetében. Azt kell mondanom, hogy amikor távozunk egy több órás értekezletről – be kell vallanom, hogy alkalmanként kissé változó hangulatban, de ennek ellenére tudok uralkodni magamon –, néha nagyon nehéz beletörődni. Nehéz beletörődni azoknak a hozzászólásoknak a rosszhiszeműségébe,

amelyek szerint több állami fejlesztési támogatásra van szükség, de amikor összeállítunk egy megfelelő szöveget a múltbeli kötelezettségvállalások megerősítésére, akkor hirtelen eltűnik az egyetértés, és mindenféle érvert kitalálnak, csak hogy ne kelljen semmilyen kötelezettséget vállalniuk, vagy legalábbis maradjon elegendő menekülési útvonala, hogy a legbecstelenebb módon hátat fordíthassanak felelősségüknek és kötelezettségvállalásaiknak. Tehát tovább kell folytatnunk a küzdelmet. Ne legyenek illúzióink ezzel kapcsolatban. A fejükre kell olvasni, le kell őket leplezni, kihívás elé kell őket állítani, azokat, akik nem vállalják felelősségüket, és ami a legfontosabb – mert elismerem, hogy ezt már nem tudom tovább elviselni – ízekre kell szednünk a kettős beszédet, mert az a legszörnyűbb az egészben, hogy a felszólalók, amikor beszédet mondanak mesés bőkezűsükről, alattomos módon minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy vállalt kötelezettségeiket ne kelljen betartaniuk. Ezért nem az utolsó esetben láttuk ezt a magatartást, ebben biztos vagyok.

Virrankoski úr, a támogatásnak meg kell érkeznie a tervezett rendeltetési helyre, és őszinte meggyőződése, hogy a vita tárgyát képező esetben meg is fog érkezni. Ennek ellenére bizonyos értelemben következetességet kell követelnem abban a küzdelemben, amelyet közösen szeretnénk vállalni. Amikor azt mondjuk, hogy a támogatásnak meg kell érkeznie a tervezett rendeltetési helyre, akkor a lehető legrosszabb üzenetet küldjük a nyilvánosság felé, akikre szükségünk van az államok bátorításához, hogy növeljék állami fejlesztési támogatásaikat.

Nem szabad kimondanunk az első gondolatot, ami ezzel kapcsolatban az eszünkbe jut. Úgy gondolom, hogy a Bizottság által elosztott állami támogatások, amelyek az Önök ellenőrzése és azoknak az intézményeknek az ellenőrzése alatt állnak, amelyeknek ez a feladatuk, meg fognak érkezni a tervezett rendeltetési helyre. Megvitathatjuk eljárásainkat, szabályainkat, azt a tényt, hogy szükség van konzultációk, ellenőrzések, tanulmányok stb. lefolytatására, és hogy ennek vannak bizonyos költségei, amelyek pénzbe kerülnek, ugyanakkor ez kétségtelenül az az ár, amelyet a valódi ellenőrzésért meg kell fizetnünk, és ez az ár, amelyet meg kell fizetnünk a szolgáltatásnyújtás minimális minőségi szintjének biztosításáért.

Ezért tudnunk kell, mit akarunk, de szerintem Önök nem jelenthetik ki azt, hogy a támogatás nem fog megérkezni a tervezett rendeltetési helyre. A mostani kérdés esetében megerősíthetem, hogy mindez ellenőrizhető és igazolható, és hogy rendelkezésünkre áll az összes szükséges eljárás, amelyeket Önök is ismernek. Ezért őszintén hiszem, hogy nem szabad ebben kételkednünk.

Aubert úr, meggyőződése, hogy kérdésével és javaslatával alapvetően hangot adott annak, ami számomra is valószínűleg a megállapodás első számú negatívuma, a néhány valós negatívum egyike, mert a stabilitási eszköz mérlegelésekor Ön nyilvánvaló módon tökéletesen látta, hogy a stabilitási eszközből kivettük azt a pénzt, ami nem feltétlenül áll rendelkezésre más célokra, és hogy ez az igazat megvallva alapján véve elmozdulás az eredeti elképzeléshez képest. Ezenkívül ez az, ami miatt nem jelenthetjük ki, legalábbis én nem jelenthetem ki, hogy ez az egymilliárd euró többlet pénz. Valóban nem mondhatjuk azt, hogy ez plusz egymilliárd euró, és Mitchell úr rendelkezik az ennek kihangsúlyozásához szükséges intellektuális becsülettel. Am ha teljesen objektív akarunk lenni, én akkor is hiszem, hogy ez nem akadályozhat meg minket abban, hogy örüljünk, mert valóban nem hittem, hogy ilyen messzire sikerül eljutnunk.

Tehát 240 millió eurót átcsoportosítunk a stabilitási eszközből, és 70 millió eurót ugyaninnen 2009-ben. A rendelkezésre álló egyenleg nagyjából a 2008. évi szinten lesz, ami 135 millió euró volt. Ez azonban valóban nem érv. Minden egyformán fontos, és ez természetesen érv. Ha új követelményt támasztunk az eszközzel szemben, akkor gondban leszünk. Ami azonban a 2010. évet illeti, a Bizottságot a költségvetési egyeztetési szakaszban felkérték arra, hogy mutasson be átdolgozott pénzügyi programot, amelynek gondoskodnia kell a 2010-2013-ra tervezett összegek progressziójáról, az éves határszint változatlanul hagyása mellett. Ezt az átdolgozott programot az éves politikai stratégia keretein belül kell bemutatni, és természetesen szorosan figyelemmel fogjuk követni.

Ami a végrehajtással kapcsolatos kérdéseket illeti: az országtól függően a hatékonyság kritériumai alapján kell a döntéseket meghozni. Ki az, aki ebben együttműködhet? Nyilvánvalóan maguk a nemzetközi és a regionális szervezetek, az államok és a decentralizált hatóságok, a nem kormányzati szervezetek, valamint a tagállamok szervei. Ezenkívül ha a gazdasági szereplők fajtáinak számát kibővítjük, ez a Parlament igénye volt. Be kell vallanom, hogy jómagam ezt elleneztem, de ez volt az Önök kívánsága és ezt meg is értem. Az egyik kritérium a hatékonyság, de ha gyorsan akarunk cselekedni, akkor tudniuk kell, hogy ennek az a legjobb módja, hogy elsősorban azokkal a szervezetekkel működünk együtt, amelyeket kifejezetten ebből a célból hoztak létre, és amelyekkel alapvetően gyorsabban léphetünk, mert létrehoztuk az ezekkel az intézményekkel való együttműködés szabályait, amelyek képesek a gyors cselekvésre. Biztosíthatom azonban Önöket afelől,

hogy teljes mértékben részt veszünk ebben az erőfeszítésben, az Önök Parlamentjének döntése és a végleges megállapodásban szereplő döntés szerint.

Én, személyesen, úgy gondolom, hogy Európa megmutatta, hogy egyenlő a kihívással, mert meggyőződése, hogy a termés megmentésére irányuló gyors reagálásra szánt egymilliárd euróról beszélünk. Szeretném továbbá emlékeztetni Önöket arra a sok száz millió euróra, amelyet az eddigiekben felszabadítottunk és elköltöttünk, és hogy folytatnunk kell a pénz ilyen célú felhasználását a szükséghelyzeti humanitárius segítségnyújtás vagy a sürgős élelmiszersegély keretein belül. Európa rendkívül érzékenyen reagál ezeken a területeken. Szeretném emlékeztetni Önöket – és ez nagy örömet jelent nekem – arra, hogy 2007-ben Európa éves szinten 47 milliárd eurót képviselt ezeken a területeken. Még nem találkoztam másik olyan adományozóval, amely ilyen nagy összegű fejlesztési támogatást biztosított volna.

Ami Droutsas urat illeti, nem tudok egyetérteni azzal a nézettel, hogy az Európai Unió mossa kezeit ebben az ügyben és hogy az üzletemberek mindent le fognak nyelni, ez számomra erős túlzásnak tűnik. Nem azt akarom mondani, hogy minden teljesen rossz. Például egyértelmű, hogy megvitathatjuk, megbeszélhetjük a műtrágyák és a vetőmagvak árát. Valóban kísérletet tehetünk arra, hogy objektív képet kapjunk erről a kérdésről. Valószínűleg nem lenne fölösleges munka, ha a szerkezeti reagálás részeként a fontosabb nemzetközi szervezetek szintjén megkísérelnénk – és erre a kérdésre egyre többször gondolok – tárgyalni az összes vezető társasággal, ami alapvetően különösen hatékony vetőmagot eredményezhetne, de rendkívül magas áron. Ugyanez vonatkozik a műtrágyákra is. Vannak olyan kezdeményezések, amelyek szerint ezt valóban mérlegelnünk kellene, például nem utolsósorban a műtrágyák helyben történő előállításának lehetőségét. Vannak olyan helyek, ahol ez megvalósítható. Létrehozhatunk továbbá ellátási folyosókat, amelyek lehetővé tennék a szállítási költségek jelentős csökkentését. A közelmúltban találkoztam egy gyártói szervezettel, hogy tájékozódjam, mi az, amire fel vannak készülve, és készülünk megrendezni egy ülést közöttük és a mi üzleti fórumunk között is, hogy kiderítsük, mit tudnak hozzátenni a mi szerkezeti válaszadási stratégiánkhoz. Ezt természetesen nagyon fontosnak tekintem.

Goudin asszony, gyakran egyetérték Önnel, de el kell mondanom, hogy nem hiszem, hogy a protekcionista politikák jelentenek a megoldást azokban az országokban, amelyek ezzel a problémával küszködnek. Ellenkezőleg, úgy gondolom, hogy szerintem a következő kérdés lenne az igazán érdekes – mert meggyőződése, hogy a protekcionista politikák azt kockáztatják, hogy mindent kibillentenek az egyensúlyból, vagy legalábbis azt, hogy nem regionális szinten reagálnak a problémákra, bár most nem akarok foglalkozni ezzel a gazdasági dimenzióval –, és ebben hajlandó lennék Önt támogatni, és jelenleg is intenzíven dolgozunk ezen a kérdésen, különösen a francia elnökséggel, tehát: hogyan tudjuk megszervezni ugyanolyan módon a fejlődő országok speciális jellegű mezőgazdaságát – a jelek szerint rövid az emlékezetünk itt, Európában –, mint ahogyan Európa tette ezt a saját mezőgazdaságával? Európában a mezőgazdaságot soha nem tekintették termelési módnak, vagy az összes többi gazdasági termékkel azonos gazdasági terméknek. A mezőgazdaság mindig különleges elbánásban részesült. Nem akarom azt mondani, hogy ez az én határozott véleményem, de amikor mérlegeljük a regionális közös agrárpolitikákat, akkor ezek véleményem szerint egy olyan tanulmány tárgyát alkothatják, amelyet érdemes lenne meglehetősen gyorsan továbbvinni, természetesen nem a protekcionizmus, hanem a védelem céljával – ez a kettő messze nem ugyanaz. Én a védelem pártján állok a protekcionizmussal és az általa előidézett félelmekkel szemben.

Összefoglalva, szeretnék még egyszer – remélem, hogy a lehető legtöbb témára sikerült kitérnem – köszönetet mondani beleegyezésükért és elkötelezettségükért. Önök nélkül ez nem lett volna lehetséges. Meggyőzően szemléltettük, hogy ha az Európai Parlament és a Bizottság képes egyetértésben dolgozni, akkor a tagállamok nehezen állhatnak ellen.

Gay Mitchell, előadó. – Elnök asszony! Szeretnék köszönetet mondani a biztos úrnak és az elnöknek és más képviselőknek, akik felszólaltak, a jelentéshez való hozzájárulásomra vonatkozó kedves szavaikért. Szeretnék köszönetet mondani továbbá Reimer Böge úrnak a Költségvetési Bizottságban végzett támogató munkájáért, valamint árnyékelőadónak, Thijs Berman úrnak, aki rendkívül támogató és segítőkész volt a jelentés áttekintése során.

A fejlődő világban ezer gyermekből 78 születésekor meghal. Az Európai Unióban ez az arány átlagosan ezerből öt. A második világháború után Írországból ezerből 45 volt ez a szám. Sikerült leszorítanunk ezt a számot 78-ra a fejlődő világban, de eltökéltséggel és kötelezettségvállalással leszoríthatjuk az említett írországi szintre, vagy akár a mai írországi szintre is.

Az életben maradt gyermekek közül kétféleképpen meghalnak ötéves koruk előtt, mert nem kapják meg azokat a védőoltásokat, amelyek a nyugati világban már több mint harminc éve rendelkezésre állnak. Ezzel kapcsolatban, és amikor látják azt az éhezést, amellyel ezeknek a gyermekeknek szembe kell nézniük, az

oktatási lehetőségek és az egészségügyi intézmények hiányát, akkor néhány mai hozzászólás az embertelenség határát súrolja. Azok a képviselők, akik a hazai nézőközönségnek játszanak ezeknek az embereknek a kárára, egyszerűen szemérmetlenek, és ezt most nagyon világosan ki kell mondanom.

2050-re a bolygó népességének létszáma hatmilliárdról olyan nyolcmilliárdra fog emelkedni. Ezeknek az embereknek a kilencven százaléka a mai fejlődő világban fog megszületni. Ha ezek az emberek továbbra is a jelenlegi körülmények között fognak létezni, akkor ez bolygónk harmadik lángba borulásának kiváltó okává válhat, ami óriási népvándorlást és roppant problémákat fog előidézni.

Ugyanakkor, ha szolidaritásból befektetünk ezekbe az országokba és együttműködünk ezekkel az emberekkel, akkor ők kereskedelmi partnereink lesznek. Ezek közül a lehetőségek közül választhatunk, és ezért tartom fontosnak, hogy egy ilyen jellegű eszközzel reagáljunk erre a helyzetre.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra december 4-én, csütörtökön, déli 12 órakor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), írásban. – (FR) Támogatom ezt a kezdeményezést, amely szerint az Európai Unió új fejlesztési politikai eszközről gondoskodik az élelmiszerárak emelkedéséhez kapcsolódó kulcsfontosságú problémák kezeléséhez, amelyek lázadásokat, zavargásokat és instabilitást idéztek elő több országban, fenyegetve ezzel sok év befektetési politikájának, fejlesztésének és békefenntartásának eredményeit.

Emberek százmillióinak kellett megtapasztalniuk nyomorúságos életkörülményeik súlyosbodását. Mindez aláásta a milleniumi fejlesztési célok felé vezető úton elért eredményeket. Az Unió azt tervezi, hogy a szükséges 18 milliárd euró összegű alap 10%-át finanszírozza, ez 1,8 milliárd euró, és már rendelkezésre álló finanszírozás figyelembevételével egy további egymilliárd eurós csomagra van szükség. Viszont nem értek egyet az Európai Bizottságnak azzal a javaslatával, hogy használjuk fel a mezőgazdaság céljaira fenntartott alapokat, és remélem, hogy ezt a Tanács is ellenezni fogja, és kompromisszum születik erről a pénzügyi keretösszegekről. Politikai szempontból katasztrofális lenne, ha az európai polgároknak pénzügyi okokból, vagy ami még ennél is rosszabb, a szimbólumok használatából fakadóan azt kellene éreznük, hogy fejlesztési politikánkat az éhezéssel kapcsolatos konkrét kérdésekben a közös agrárpolitika kárára működtetjük, ami egy teljesen más kérdés.

Constantin Dumitriu (PPE-DE), írásban. – (RO) Véleményem szerint a Bizottság javaslata korlátozott számú lehetőséget mutat fel a pénzügyi támogatás megadásának módjai szempontjából, mert kiköti, hogy a kezdeményezéseket kizárólag regionális és globális szervezetek segítségével kell végrehajtani. Megértem a korlátozás indítókait, de támogatom az összes érintett: a fogyasztók, a termelők és a nagyközönség aktív részvételét is.

Mondanunk sem kell, hogy a mezőgazdasági termelés feltételei rendkívül sokfélék a fejlődő országokban. Az eszközt azonban hozzá kell igazítani a konkrét helyi feltételekhez, a piacok konszolidálása és ésszerűsítése céljából. A mezőgazdasági kistermelőket védelemben kell részesíteni a domináns pozíciók esetleges kialakulásával szemben.

Egy ilyen jellegű eszköz bevezetése nagyon hasznos, és ösztönzést nyújt a fejlődő országok mezőgazdasági termelőinek. Helyénvaló továbbá a jelenlegi globális gazdasági és pénzügyi válság összefüggésében. Szeretném azonban kihangsúlyozni annak a feltételnek a fontosságát, hogy a pénzalapokat kiegészítő jelleggel kell szétosztani, és hogy ez nem érintheti hátrányosan a más területeken szükséges fejlesztési tevékenységeket. Szigorúan figyelemmel kell követnünk az általunk vállalt kötelezettségeket. Ezenkívül meg kell védenünk a mezőgazdasági termelőket, különösen az új tagállamokban, akik továbbra sem élveznek ugyanakkora támogatást, mint a többi 15 tagállam mezőgazdasági termelői.

Siiri Oviir (ALDE), írásban. – (ET) Az ENSZ, a Világbank és a Nemzetközi Valutaalap jobboldali élelmiszerügyi szakértői éveken keresztül figyelmeztették a nyilvánosságot az éhínség lehetőségére.

Miközben a gazdag nyugati országok elégetik a fölösleges élelmiszereket, több mint 850 millió ember éhezik szerte a világon. Minden ötödik másodpercben meghal egy tíz évnél fiatalabb gyermek az élelmiszerhiány miatt. Az élelmiszerárak gyors növekedése világszerte 2,1 milliárd embert érint nap mint nap, akik közül sokan napi 2 amerikai dollárnál kevesebb pénzből próbálnak megélni.

A bioüzemanyagok egyre növekvő méretű termelése is hozzájárult az élelmiszerek árának növekedéséhez, ami viszont súlyos hatást gyakorolt a világ népeire. Az élelmiszerek ára az egekbe szökött a világpiacra, mert egyre nagyobb területű termőföldet olajtartalmú növények termelésére használnak, a bioüzemanyagok előállításának nyersanyagaként (például 50 liter üzemanyag előállításához 200 kilogramm kukorica szükséges, amelyből egy zambiai vagy mexikói gyermek egy egész éven keresztül megélhetne). Ezenkívül több országot is aszály vagy árvíz sújtott, ami jelentősen csökkentette a learatott termények hozamát.

Véleményem szerint az Európai Uniónak hajlandónak kell lennie arra, hogy erőteljesebben hozzájáruljon az ENSZ millenniumi fejlesztési céljának eléréséhez, ez pedig az éhezők számának megfelelése 2015-re.

Üdvözlöm az Európai Bizottságnak azt a kezdeményezését, hogy egymilliárd eurót fordít az élelmiszeri válság megoldására. Ez lehetővé teszi, hogy az EU élelmiszersegélyt nyújtson a leghátrányosabb helyzetű embereknek, alapvető táplálkozási igényeik kielégítésére, és hogy hozzájáruljunk a fejlődő országok kapacitásának növeléséhez saját élelmiszerszükségletük előállítása területén.

Jelenleg viszonylag kevés motorüzemanyagot állítanak elő ehető terményekből Európában. Nem szabad azonban feláldoznunk emberi fogyasztásra szolgáló élelmiszereket kizárólag a „zöld energia” kedvéért. Inkább a motorüzemanyag alternatív forrásokból történő előállítására irányuló tudományos kutatásokat kell támogatnunk. Ez hozzájárulna az élelmiszerárak emelkedésének megakadályozásához, valamint az éhezés és a globális felmelegedés elkerülését is elősegítené.

Bogusław Rogalski (UEN), írásban. – (PL) Az elmúlt két évben tanúi lehettünk annak, amint a mezőgazdasági termékek és az élelmiszerek árai megugrottak. Ezeket a változásokat azok a nemzetek érzik meg a legfájdalmasabban, amelyek a legnehezebb gazdasági helyzetben vannak vagy háborúban állnak.

Világszerte körülbelül 2,1 milliárd embernek kevesebb mint napi két dollárból kell megélnie, ami azt jelenti, hogy bevételeiknek körülbelül a felét élelemre költik. Ezeket az embereket fenyegetik leginkább a betegségek és a halál amiatt, hogy az alapvető élelmiszerek, nevezetesen az olyan gabonafélék mint a rizs, a kukorica és a búza ára rekordmagasságokba emelkedett. Ez közvetlen hatást gyakorol azoknak az embereknek a számára, akik éhen halnak, mert ez szám egyedül 2007-ben újabb 50 millióval emelkedett. A válságot tovább erősítették az éghajlatváltozás kedvezőtlen hatásai és az olyan természeti erőforrások hiánya, mint a víz és az energia.

Támogatásaink és az ennek a kritikus helyzetnek a megoldására irányuló kísérleteink részeként az erre a célra szánt pénzeszközöket a mezőgazdasági termeléshez szükséges erőforrások és szolgáltatások elérhetőségének fejlesztésébe, valamint a mezőgazdaság termelékenységének javítására kell fordítanunk, a fejlődő országok alapvető élelmiszerszükségleteinek kielégítésére.

Az Európai Uniónak a mezőgazdasági célú ráfordításait is növelnie kell, mivel a fejlesztési politikára az eddigiekben elkülönített 4% határozottan túl kevés.

Ugyanilyen fontos a nemzetközi piacok minimális szabályozásához való visszatérés a készletek és legalább egy viszonylagos stabilitás biztosításához, a világ összes fogyasztójának és termelőjének érdekében.

Toomas Savi (ALDE), írásban. – Üdvözlöm ezt az időszzerű jelentést a fejlődő országok gyorsan emelkedő élelmiszeráraihoz kapcsolódó gyorsreagálási eszköz létrehozására vonatkozó rendeletjavaslatról. Ebben az évben a világot megrázták különféle válságok, amelyek rettenetes vámot szedtek a világ legszegényebb népességének köreiben.

Az a javaslat született meg, hogy egymilliárd eurót fordítsunk helyzetük javítására a 2008-2009. évben, ami meglehetősen figyelemreméltó összeg az Európai Unió költségvetésében. De szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy a legtöbb Európai Unió humanitárius és fejlesztési támogatást nem a Bizottság osztja el, hanem a tagállamok. Ha a tagállamok teljesítik a millenniumi fejlesztési célokkal kapcsolatban vállalt kötelezettségeiket, akkor a Bizottságnak nem kellett volna ilyen lépést megtennie.

Az előadó helyesen mutatott rá arra, hogy további költségvetési források biztosítása nélkül nem vágyakozhatunk hatékonyabb közös politikákra, a tagállamok mégis meglehetősen vonakodónak tűnnek ezzel kapcsolatban.

Véleményem szerint a tagállamoknak el kellene kezdeniük erőforrásaik összevonását a Bizottság védnöksége alatt, ha valóban hatékony közös humanitárius és fejlesztési politikát akarunk folytatni.

Daniel Stroj (GUE/NGL), írásban. – (CS) A fejlődő országok gyorsan emelkedő élelmiszeráraihoz kapcsolódó gyorsreagálási eszközről szóló jelentés tekintetében (A6-0396/2008) egyértelműen támogatom annak

elfogadását, mivel a fejlődő országoknak szükségük van ilyen jellegű segítségre. Ugyanakkor azonban szeretnék rámutatni arra, hogy a jelentés nem tér ki a válság okaira, ami véleményem szerint sokkal fontosabb, mint Kína és India fokozott húsfogyasztása vagy az ausztráliai aszály. Szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy az élelmiszerárak az Európai Unióban is emelkedtek, és a napnál is világosabb, hogy ez a folyamatos áremelkedés az emelkedő energiaáraknak tulajdonítható, ami viszont közvetlenül kapcsolódik a multinacionális energiacegk által felhalmozott nyereséghez. A neoliberalizmus az EU összes politikájának modelljévé vált, de a valóságban a világ egyetlen pontján sem oldja meg az élelmiszerhiány problémáját.

Anna Záborská (PPE-DE), írásban. – (SK) Az alapvető élelmiszerek rekordmagasságú ára, amely alapvetően hozzájárult a világ éhezői számának növekedéséhez, több közismert tényezőnek tulajdonítható. Egyes országok speciális helyzetétől eltekintve (ilyen például Kína és India) ezek a tényezők felölelik az időjárás globális fluktuációját, a fogyasztásra szánt termények termelése felől a bioüzemanyag-gyártáshoz szükséges növények felé történő eltolódást, valamint a világ alacsony gabonakészleteit is.

Ebben az összefüggésben elengedhetetlennek tekintem, hogy az EU kidolgozzon egy egységes, összehangolt és hatékony válaszlépést. Üdvözlöm a Bizottságnak az élelmiszerválság kezelésére szolgáló pénzalap létrehozására vonatkozó javaslatát, különösen olyan időszakban, amikor a magasabb élelmiszerárak megnövelik az élelmiszersegélyek költségeit, amelyekre egyre több embernek van szüksége. Nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy az EU adófizetőinek pénzét használjuk fel a fejlesztési támogatáshoz. Sem az élelmiszeráraknak a fejlődő országokban tapasztalható éles emelkedése, sem pedig ennek az áremelkedésnek a legszegényebb emberekre gyakorolt hatása nem igazolhatja azt, ha nem gondoskodunk ezeknek a pénzalapoknak a hatékony és átlátható elosztásáról. Annak figyelembevételével, hogy sok országban instabil rendszerek uralkodnak, megsértik a demokráciát és mindent áthat a korrupció, erősen vonakodom attól, hogy támogassuk nemzeti költségvetésüket. Szívesebben támogatnék olyan projekteket és programokat, amelyeket nem kormányzati vagy félig állami szervezetek, konzorciumok, vagy az őket képviselő szervezetek kezelnek. Két évvel ezelőtt benyújtottam azt a javaslatot, amelyet a plenáris ülés elfogadott, amely szerint a támogatásokat évente kétszer meg kell figyelnie és fel kell mérnie, majd alá kell írnia a Bizottságnak, a helyi állami hatóságoknak és a támogatások címzettjeinek.

20. A Közösségen belüli ügyletekkel kapcsolatos adócsalás elleni küzdelem (közös hozzáadottértékadó-rendszer) - A Közösségen belüli ügyletekkel kapcsolatos adócsalás elleni küzdelem - Az Európai Számvevőszék 8/2007. számú külön jelentése a hozzáadottérték-adó területére vonatkozó közigazgatási együttműködéssel kapcsolatosan (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a következők együttes tárgyalása:

– José Manuel García-Margallo y Marfil jelentése (A6-0448/2008), a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006/112/EK irányelvnek az importtal és más határokon átnyúló ügyletekkel kapcsolatos adócsalás tekintetében történő módosításáról szóló tanácsi irányelvjavaslatról (COM(2008)0147 – C6-0154/2008 – 2008/0058(CNS)),

– José Manuel García-Margallo y Marfil jelentése (A6-0449/2008), a Gazdasági és Monetáris Bizottság nevében, az 1798/2003/EK rendeletnek a Közösségen belüli ügyletekkel kapcsolatos adócsalás elleni küzdelem érdekében történő módosításáról szóló tanácsi rendeletjavaslatról

(COM(2008)0147 – C6-0155/2008 – 2008/0059(CNS)) és

– Bert Staes jelentése (A6-0427/2008), a Költségvetési Ellenőrző Bizottság nevében, az Európai Számvevőszéknek a hozzáadottérték-adó területére vonatkozó közigazgatási együttműködésről szóló 8/2007 számú külön jelentéséről

(2008/2151(INI)).

José Manuel García-Margallo y Marfil, előadó. – (ES) Elnök asszony! Azzal kell kezdenem, hogy nagyon sajnálom, hogy a felelős biztos úr nincs itt velünk, bár igazából nem vagyok meglepve, mert ezzel a témával kapcsolatban nagy a lárma, de kevés a konkrétum: nagy szónoki kijelentések hangzanak el a héra-csalás elleni harcról, de csak nagyon kevés intézkedést javasolnak, amelyekkel ezt a harcot meg lehet vívni.

Azok a nyilatkozatok, amelyeket a biztos úr elénk tárt, melyek közül a legutolsó ez év december elseji dátumot visel, nagy hűhót csap az adócsalások által okozott károk körül. Érinti a hatékonyságot, érinti az

egyenlőséget, és piaci torzulásokat okoz a valóban hatalmas pénzüsszegekkel. A héa-csalások értéke évről évre 60 és 100 milliárd euró közötti összegré tehető.

Hogyan lehet megakadályozni ezeket a csalásokat? Az említett közleményekben szereplő diagnózis általában szintén helyénvaló, szónoki és fellengzős. Ezek a közlemények azt állítják, hogy a nemzeti hatóságok feladata a csalások megoldása, de azokban a műveletekben, ahol az árucikk szállítója és vásárlója nem azonos országban honos, szükség van a tagállamok közötti együttműködésre. Arra is rámutatnak, hogy az Európai Számvevőszék a 8. számú külön jelentésében megállapítja, hogy az ilyen jellegű együttműködés az eddigiekben nyilvánvalóan nem volt kielégítő, és hogy ezért lépések megtételére van szükség. A probléma ott jelentkezik, amikor a biztos úr arról kezd beszélni, hogy milyen jellegű lépéseket kell megtennünk. Meglehetősen ésszerűen azt mondja, hogy két stratégiai lépésre van szükség: az első, amelyet nagyra törő lépésnek nevez, az általános forgalmi adó alapvető reformjára vonatkozik, ide számítva vagy egy fordított adóztatási rendszert, vagy pedig egy forrásadó-rendszert egy elszámolóházzal, a másik pedig az, amit a biztos úr „hagyományos intézkedéseknek” nevez.

Amikor június 24-én itt volt, megtudtuk, hogy semmiképpen sem valami nagyarányú reformok megvalósítására gondol, és hogy a „hagyományos intézkedésekre” korlátozná ezeket a lépéseket. Ezután azonban, amikor leírja a hagyományos intézkedéseket, javasol négy olyan lépést, amelyek elvben nem is rosszak. Beszél a kötelező bevallási határidők lerövidítéséről, az adóhatóságok közötti együttműködés javításáról, közös felelősség megállapításáról, ha az áruk megvásárlója nem árulja el, ki adta el neki azokat az árukat, valamint a héa-befizetőkre vonatkozó tájékoztatás javításáról. Utána azzal fejezi be, hogy ez a négy intézkedés nem is szerepelt azok között a konkrét intézkedések között, amelyeknek elfogadását mérlegelte. Ma azzal áll elő, hogy két módosítást javasol az irányelvben és a rendeletben. Azt állítja, hogy az első módosítás célja a héa-befizetők által benyújtandó bevallások benyújtási határidejének lerövidítése három hónapról egy hónapra, a második módosítás célja pedig annak az időtartamnak a lerövidítése három hónapról egy hónapra, amelynek során az információkat el kell juttatni ahhoz a tagállamhoz, amelynek az adót be kell szednie. Pont. Ez minden, amit a javaslat tartalmaz.

A Gazdasági és Monetáris Bizottság megpróbálta egy kicsit megfűszerezni ezt a valóban ízetlen történetet, és benyújtottuk a következő módosításokat. Jóváhagytunk egy olyan módosítást, ami kedvező a kis- és középvállalkozásokra nézve, ennek az a célja, hogy összehangolja az adócsalás elleni küzdelmet a kisvállalkozások adminisztratív terheinek csökkentésével, ami mellett ez a Parlament és az EU egésze teljes elkötelezettséget vállalt. Ezért azt mondjuk, hogy a Bizottságnak rövid időn, két éven belül be kell terjesztenie elének egy jelentést, amelyben beszámol ezeknek az intézkedéseknek a teljesítéséről, arról, hogyan érintették ezek a vállalkozások adminisztratív költségeit, és hogy milyen mértékben bizonyultak hasznosnak az adócsalás elleni harcban.

Arra is rámutatunk, hogy a Bizottságnak az eddigieknél alaposabban be kell kapcsolódnia a jogalkotásba. Erősebben vezető jellegű szerepet kell vállalnia. Felszólítjuk továbbá arra is, hogy centralizálja azokat az adatokat, amelyeket az érintett tagállamok továbbítanak, és állítson össze kézikönyvet a legjobb gyakorlatokról, hogy az adóhatóságok jobb teljesítményt tudjanak nyújtani, fejlesszen ki mutatókat annak kimutatására, hogy mely területek kockázatosak és melyek nem, és közöljék velünk, ki az, aki teljesíti az előírásokat, és ki az, aki nem. És végül: a csalók üldözésének megkönnyítésére nyilvántartást állítunk fel a megfelelő egyénekről, hogy társaságok létrehozásával ne tudják kikerülni az adók megfizetését.

Sajnálom, hogy a biztos úr nem válaszolhat az általunk megfogalmazott módosításokra.

Bart Staes, előadó. – (NL) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Az adócsalás és a héa-csalás bűncselekmény. Lehetséges, hogy fehérgalléros bűncselekmény, de akkor is bűncselekmény, és időnként kapcsolódik a szervezett bűnözéshez.

Milyen összegekről van szó, mert ez mindig érdekes? 2007-ben Kovács biztos úr becslései szerint a pénzügyi csalások teljes összege az európai költségvetés 2-2,5-szerese lehetett, tehát 200 és 250 milliárd euró közötti összegről van szó. A héa-csalás részesedése ebből a becslések szerint 40 milliárd euró. Ez valószínűleg rendkívül óvatos becslés, mert az Európai Számvevőszék a 2005. évi héa-bevétel veszteségeit 17 milliárd euróra becsülte Németországban és 18,2 milliárd euróra az Egyesült Királyságban, ez a két ország együtt 35 milliárd euró héa-bevétel veszteséget idézett elő.

Ezért üdvözlünk kell, hogy a Bizottság finanszírozott egy tanulmányt, hogy ez a tanulmány elkészült és működik, és hogy az eredményeket nyilvánosságra hozzák, így valamennyien megláthatjuk a probléma valódi kiterjedését.

Két alapvető probléma jelentkezik ezzel a politikával kapcsolatban. Először is javítani kell a nemzeti adóhatóságok közötti együttműködést, másodsor pedig valóban rövidebb határidőket kell kitűznünk a tagállamok közigazgatási hatóságai számára az információk összegyűjtéséhez és kicseréléséhez, hogy a gazdasági események gyorsabban feldolgozhatókká váljanak.

Jelentésemben elsősorban az Európai Számvevőszék héa-csalással kapcsolatos vizsgálatával foglalkozom. Az Európai Számvevőszék hét tagállamban végzett ellenőrzéseket, ezek a következők: Franciaország, Olaszország, Luxemburg, Hollandia, Lengyelország, Szlovénia és az Egyesült Királyság. Ezek az országok jól együttműködtek a Számvevőszékkel. Németország azonban mindenfajta együttműködést megtagadott. Szeptemberben a Bizottság jogsértési eljárást kezdeményezett Németországgal szemben, és el kell mondanom, biztos úr, hogy én ezt támogatom.

Az Európai Számvevőszék megállapította, hogy egyes tagállamokban teljes mértékben hiányoznak az együttműködés nélkülözhetetlen feltételei a csalások e formájának ellenőrzése tekintetében. Előadótársam rámutatott arra, hogy három hónapnál hosszabb ideig tart a szükséges információk lekérdezése. Ez valóban megbocsáthatatlan, mert ezekkel a bűncselekményekkel szemben valós időben kell küzdenünk. Az egyes országok belső szervezeteit is tüzetes vizsgálat alá kell azonban vonnunk. Hollandia és Németország különösen sok kívánnivalót hagy maga után. Ezenkívül teljes mértékben hiányoznak a kielégítően erős ellenőrzési mechanizmusok.

Számomra továbbra is rejtély, hogy a tagállamok miért nem hajlandók szilárd álláspontot képviselni, annak ellenére sem, hogy tudják, sok milliárdnyi bevételük hiányzik. Ez számomra valóban felfoghatatlan. A bűnözők szabad mozgása ténykérdés. Az egyesült Európa az adócsalás elleni harcban továbbra is jelentős mértékben csak vágyalom maradt.

Vannak azonban jó hírek is. Saját tagállamom, Belgium, létrehozta az Európai Körhintacsallás Ellenes Hálózatot (Eurocanet-hálózat), amely garantálja az információk önkéntes kicserélését. Ám ez a projekt is hiányos, mivel csak 24 tagállam hajlandó ezzel együttműködni, és három fontos tagállam, nevezetesen Németország, Olaszország és az Egyesült Királyság megtagadta az együttműködést.

Az Ecofin-tanács az október 7-i ülésén elindított egy új mechanizmust, nevezetesen az Eurofisc-mechanizmust, a tagállamok közötti együttműködés javítása érdekében a héa-csalások ellenőrzésének területén. Ezt a kezdeményezést én megalapozottnak tekintem, de csak az összes tagállam részvétele esetén és csak akkor biztosít hozzáadott értéket, ha ez több mint egyszerű kormányközi együttműködés. Szilárd meggyőződésem, hogy a Bizottságnak részt kell vennie ebben az új kezdeményezésben. Mindenképpen részt kellene ebben vennie, sőt, akár koordinációs szerepet is betölthetne.

És végül az a véleményem, hogy az igazságügyi területen is sokkal szorosabban együtt kellene működnünk. Haladéktalanul meg kellene szüntetnünk a nemzeti törvényekben meglévő, a határokon átnyúló bűncselekményekkel kapcsolatos igazságügyi akadályt. Jelentésemben szerepel az elvégzendő intézkedések felsorolása. Szeretném, ha a Bizottság válaszolna vagy reagálna ezekre, és nagyon sajnálom, hogy a Tanács nincs jelen, mert elvégre a Tanácsnak kell lépéseket tennie ezen a területen.

Louis Michel, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Szeretnék köszönetet mondani az Európai Parlamentnek, és konkrétan a két előadónak, García-Margallo y Marfil úrnak és Staes úrnak, az általuk előterjesztett konstruktív jelentésekért az Európai Unión belül elkövetett héa-csalások elleni küzdelem érzékeny témaköréről, különös tekintettel a Bizottság első konkrét javaslatára ezen a területen.

Ma fordulópontnál állunk a héa-csalás elleni küzdelemünk stratégiájának végrehajtásában. Az a három jelentés, amelynek elfogadásáról, a Parlament holnap dönt, tartalmaz számos ajánlást a csalások elleni küzdelem módjáról, és visszatükrözi az Önök véleményét az intézkedések hosszú sorában szereplő első lépésekről.

December 1-jén a Bizottság elfogadott egy közleményt, amely meghatározza azokat az intézkedéseket, amelyeket a következő hónapokban be fog nyújtani, valamint egy előzetes irányelvet, amely tartalmaz néhány ilyen jellegű intézkedést. A mérlegelt javaslatok a Staes úr jelentésében szereplő aggályokra és ajánlásokra is választ adnak.

A Bizottság által elfogadni tervezett intézkedések feloszthatók három kategóriára:

Az első egyesíti a héa-csalások megakadályozására szánt intézkedéseket. Az egyik ilyen intézkedés meghatározza a nemzeti adatbázisokban történő nyilvántartásba vétel, illetve az azokból történő kijelentkezés minimális standardjait, az azokban szereplő információk megbízhatóságának és összehasonlításának javítása érdekében.

A gazdasági szereplők héa-azonosítószámainak, valamint a neveknek és a címeknek az elektronikus visszaigazolásához használt eljárás továbbfejlesztését szintén tervezzük, a szállítók nagyobb jogi bizonyosságának garantálása érdekében.

És végül: a Bizottság javasolja a számlázási szabályok egyszerűsítését és az adófizetési kötelezettséggel kapcsolatos szabályok ésszerűsítését a hatékonyabb alkalmazás garantálása érdekében, ami megkönnyíti az ellenőrzéseket.

A második kategória azokra az intézkedésekre vonatkozik, amelyeknek rendeltetése az adóhatóságok hatékonyságának javítása, a héa-csalások észlelésének céljából. Ebbe a kategóriába tartozik a határidők csökkentésére vonatkozó intézkedés is, amellyel García-Margallo y Marfil úr két jelentése foglalkozik. A csalások felderítésének javításához hatékonyabban figyelemmel kell követnünk az importra kivetett héa alóli mentességeket, amint ezt a Bizottság a múlt hétfőn javasolta, és ki kell terjesztenünk azoknak az információknak a körét, amelyeket a tagállamoknak a többi tagállam adóhatóságainak rendelkezésére kell bocsátaniuk adatbázisaik automatikus elérésén keresztül.

És végül, amint ezt Önök is jelezték, ez a kategória tartalmazza továbbá az Eurofisc néven ismert európai hálózat létrehozását is. Ennek célja az operációs együttműködés javítása a tagállamok között a héa-csalások elleni küzdelemben, a Eurocanet-hálózat modellje alapján, amelyet a belga hatóságok állítottak fel, és amelyet a Bizottság és az Európai Csalás Elleni Hivatal is támogatott.

A harmadik kategória azokat az intézkedéseket tartalmazza, amelyeknek célja az adóhatóságoknak az adók kivetésével és beszedésével kapcsolatos képességeinek megerősítése. Ide tartozik különösen egy olyan intézkedés, amely meghatározza azokat az eseteket, amikor a határokon átnyúló ügyleteket lefolytató beszállítókat és vásárlókat közösen teszik felelőssé az adó megfizetéséért. Ennek célja kétségtelenül a határokon átnyúló adóbeszedés jogi kereteinek megerősítése.

Végül ide tartozik egy intézkedés, amelynek célja a tagállamok közös felelősségének megállapítása az átfogó adóbevételek védelme érdekében.

A Bizottság tudomásul veszi továbbá, hogy a Parlament szemlélteti az Európai Közösség pénzügyi érdekeinek védelmével kapcsolatos folyamatos törődését, figyelembe véve, hogy a héa-csalásoknak az európai költségvetés saját forrásaira nézve is vannak következményei.

Üdvözlöm a kölcsönös közigazgatási támogatásról szóló rendeletjavaslathoz nyújtott támogatást a csalások, és különösen a héa-csalások elleni küzdelemben.

A Bizottság üdvözli továbbá a Parlamentnek a Tanácshoz intézett arra irányuló kérését, hogy folytassák a tárgyalásokat erről a javaslatról, amely részletes kereteket biztosít a Bizottságnak és az Európai Csalás Elleni Hivatalnak ahhoz, hogy operatív támogatást és információkat nyújtson a tagállamoknak a héa-csalások elleni küzdelem részeként.

Az a pozitív vélemény, amelynek a Parlament hangot adott a határidők csökkentéséről szóló jelentéstervezetben, valamint az ebben a kérdésben a Tanács égisze alatt végzett munka gyors előrehaladása forrást biztosít azokhoz a messze ható javaslatokhoz, amelyeket a Bizottság a közeljövőben el fog fogadni.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – (PL) Elnök asszony! A csalások ellenőrzése, ami mindaddig elsősorban a tagállamok hatáskörébe tartozott, olyan problémát jelent, amelyet nem lehet kizárólag nemzeti szinten megoldani. Az adócsalások elleni küzdelemhez szükség van a tagállamok közigazgatási hatóságai közötti szorosabb együttműködésre, valamint a Bizottsággal való együttműködésre.

A tervezet tárgyát képező irányelv- és rendeletjavaslat csak részben származik az ECOFIN 2007. júniusi elsőbbségi javaslataiból. A javasolt változtatások fő célja a Közösségen belüli eljárásokkal kapcsolatos információk összegyűjtésének és kicserélésének felgyorsítása, az eljárások szabványosításával, valamint a Közösségen belüli ügyletekre vonatkozó bevallások periódusának és az említett ügyletekre vonatkozó információk tagállamok közötti kicserélése határidejének egy hónapra történő csökkentésével.

A héa-követelmények összehangolása gondoskodni fog a közzétett információk hatékony ellenőrzéséről. Az a tény, hogy megköveteljük a tagállamoktól az elektronikus formában benyújtott héa-bevallások elfogadását, szintén jelentősen leegyszerűsíti a folyamatot.

A javasolt jogi eszközök csak az első lépéseket képviselik a fenti ECOFIN-javaslatok gyakorlatba történő átültetése felé vezető úton. Még nem kaptunk részletes értékelést a szolgáltatókra vonatkozó új formai követelmények hatásairól, és ajánlatos lenne elkészíteni egy külön jelentést erről a kérdésről, különösen

azért, mert az adófizetők és a közigazgatási hatóságok által viselt közigazgatási költségekre, valamint az adócsalás elleni küzdelem hatékonyságra vonatkozik.

Szem előtt tartva az Európai Számvevőszéknek a hatékony közigazgatási együttműködés ezen a területen tapasztalható hiányával kapcsolatos jogos kritikáját, az Európai Bizottságnak mérlegelnie kell azt, hogy fontosabb szerepet vállaljon, különösen elemzések elkészítésével és követendő modellek felállításával.

Gabriele Stauner, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az EU bruttó hazai termékének körülbelül 2,25%-a, számokban kifejezve körülbelül évi 200 milliárd euró – amint ezt Staes úr már elmondta – elvész a héa-csalások és az adómegkerülések miatt. Ezek azok a tények, amelyekre Staes úr jelentése helyesen épül.

Az arra az öt kérdésre adott válasznak az alapján, amelyet ebben a tárgyban írásban benyújtottam a Tanácshoz és a Bizottsághoz – mellel azt is nagyon sajnálom, hogy a Tanács olyan ritkán képviselteti magát –, többek között az is egyértelművé vált, hogy 2005-ben a héa-val kapcsolatos veszteségek egyedül Németországban 17 milliárd euróra, az Egyesült Királyságban pedig 18 milliárd euróra rúgtak. Ezek a számadatok valóban egyértelművé teszik mindenkinek a számára azt, hogy jelentős kár éri a nemzeti gazdaságokat, és hogy ezt a lehető leggyorsabban le kell állítani.

De hogy lehet ezt megvalósítani? A válasz eddig az volt – az Európai Számvevőszék szerint, amely külön jelentésben foglalkozott ezzel a tárgykörrel –, hogy a felelős nemzeti közigazgatási hatóságok közötti együttműködés útján, de pontosan ez az a megoldás, amely az elmúlt évek során egyáltalán nem működött.

Az európaiak újból olyan helyzetben találják magukat, amikor jó szándékú célt követnek, de előre isznak a medve bőrére. És ebben az esetben azok a tagállamok jelentik a medvét, amelyek nem képesek közigazgatási intézkedésekkel szigorúan leszámolni a nemzetközi héa-csalás problémájával.

Így például léteznek komoly megmagyarázhatatlan különbségek a kért és a válaszként kapott információkban szereplő számadatok között. A Közösségen belüli kereskedelemnek a Bizottság által a május 6-i írásbeli kérdésekre válaszként megadott tükröstatistikáiban található eltérései, amelyek 2007-ben a feltételezések szerint elérték a 77 milliárd eurós fedelmi összeget, szintén héa-csalásra utalhatnak. Megragadom a lehetőséget és felkérem a Bizottságot, hogy mutassa be nekünk a tanulmány eredményeit, mihelyt azok rendelkezésre állnak.

Vladimír Maňka, a PSE képviselőcsoport nevében. – (SK) Kollégák! Képzeljék el azt a helyzetet, amelyben nincs adócsalás az Európai Unióban. Ha az ilyen módon megszerzett pénzeszközöket egyenlő mértékben elosztanánk, az Európai Unió minden polgárának, a gyermekeket és a nyugdíjasokat is ide számítva, minden évben 500 euróval több maradna a tárcájában.

Egyetlen ország sem harcolhat hatékonyan az adócsalás ellen önállóan. A nemzetközi együttműködés elengedhetetlen, különösen a hozzáadottérték-adó terén, ahol a Közösségen belüli ügyletek figyelemmel követését a jelenlegi rendszer nagyon megnehezíti. Az adócsalás elleni küzdelem egyik hosszú távon hatásos megoldása egy olyan héa-rendszer létrehozása lenne, amelyben a tagállamok közötti ügyleteket nulla százalékos adókulcstól eltérő mértékben adóztatnák. A nulla százalékos adókulcs alá tartozó áruk exportjával visszaélnék csalók és bűnözői csoportok, amelyek például létrehoznak fiktív tranzakciókat és csaló módon sok milliárd eurót kiszívnak az állami költségvetésekből.

Az adóbevallások benyújtásához engedélyezett jelenlegi hosszú határidők szintén lehetőséget biztosítanak az ilyen jellegű adócsalások elkövetéséhez. Az irányelvertervezetről szóló jelentés, amelyről jelenleg vitázunk, az adócsalás elleni küzdelemhez szükséges információcsere felgyorsítását jelenti. Ez az egyik oka annak, amiért le akarjuk rövidíteni a Közösségen belüli tranzakciókra vonatkozó adóbevallások benyújtásának határidejét.

Az 1993-ban létrehozott héa-rendszer csak átmeneti jellegű. Meggyőződésem, hogy a következő hivatali időszak kezdetén a Bizottság sokkal nagyra törőbb intézkedéseket és átfogó héa-reformot fog bejelenteni. A jelenlegi rendszer átmeneti jellege az egyik oka annak, hogy módosításomban, amelyet a Bizottság jóváhagyott, azt kérem, hogy a Bizottság az eredeti módosító javaslatban javasoltnál három évvel korábban értékelje ki az elfogadott intézkedések hatását. Ennek az a célja, hogy elkerüljük azt a helyzetet, hogy a rendszer kiértékelésére akkor kerüljön sor, amikor már nincs is hatályban.

Összegezve: szeretnék köszönetet mondani és gratulálni az előadónak ezért a kiegyensúlyozott jelentésért. A tervezet lehetővé teszi az adócsalásokra adott korai reagálást. Az is nagyon pozitív, hogy maguk az üzletemberek jelentették ki, hogy az adminisztratív terhek minimálisak lesznek.

Miguel Portas, a GUE/NGL csoport nevében. – (PT) Elnök asszony! Amikor az Európai Számvevőszék azt mondja, hogy a héa-csalások összege meghaladhatja a Közösség teljes költségvetését, és Staes úr azt állítja, hogy ennek az értéknek kétszer ekkorának kell lennie, akkor az ezekről a jelentésekről folytatott vita teljes mértékben indokolt. Különösen nyilvánvaló, hogy a tagállamoknak támogatniuk kell nyilvántartás létrehozását azokról a természetes személyekről, akik fiktív vállalkozásokat használnak fel az adóelkerüléshez. Staes úr javaslatait is támogatom.

Ezzel nem azt akarom állítani, hogy a héa megfizetésének elkerülése jelenti a legnagyobb problémát az európai adócsalások szempontjából, mert van a jogszerű adóelkerüléseknek egy olyan fajtája, amelyet a kormányok engedélyeznek és lehetővé tesznek az offshore pénzügyi központok formájában. Ezekben a központokban mossák tisztára a bűncselekményekből származó pénzeket, a jogszerű pénzalapok pedig itt bűnös pénzekké válnak. Ha az adóbevételekből származó pénzt végül a bankok és a bankárok megmentésére használják fel, akkor az adóparadicsomok bezárása a bátorság valódi próbáját jelenti, amellyel Európának a közeljövőben szembe kell néznie. Ennek alapján fognak bennünket megítélni, de még mindig fényévekre vagyunk attól, amit az adóelkerülés szempontjából el kell érünk.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Elnök asszony, tisztelt képviselőtársaim és vendégeink! Vitathatatlan, hogy az adóelkerülés jelentős torzulásokat okoz a versenyben és a belső piac működésében, és csökkenti az állami bevételeket. Az indoklás nem teljesen meggyőző, amikor azt állítja, hogy a javasolt intézkedések, amelyeknek célja kizárólag a Közösségen belüli ügyletekre vonatkozó adatok összegyűjtésének és kicserélésének felgyorsítása, nem jelentenek túlzott terhet a vállalkozói szektorra nézve.

Ugyanakkor a Bizottság indoklása elismeri a vállalkozói szektor kétélyeit azzal kapcsolatban, hogy az adóhatóságok képesek lesznek-e felhasználni a közölt információkat. A nyilatkozat semmit sem osztat el ezekből a kétélyekből. Ennek ellenére valahol el kell kezdeni az adócsalás elleni küzdelemre irányuló intézkedéseket. Valószínűleg csak a gyakorlat fogja megmutatni, hogy a javasolt intézkedés működik-e, vagy csak újabb adminisztratív terhet jelent majd a vállalkozói szektor számára.

Bogusław Liberadzki (PSE). – (PL) Elnök asszony! Szeretném mérlegelni mind a jelentést, mind pedig magát a problémát először a csalás szempontjából, másodszor a költségvetési veszteségek szempontjából, harmadszor pedig az üzleti élet versenyképességének torzítása szempontjából, mivel az adócsalás aláássa a tisztességes verseny alapelveit.

Szeretném kifejezni különleges nagyrabecsülésemet a jelentésért és az előadó, Staes felé, aki kiváló jelentést készített. Ez annak a kevés jelentésnek az egyike, amely nemcsak az összegekre utal, hanem azokat a tagállamokat is megnevezi, ahol ezeket a szabálytalanságokat elkövetik. Ezenkívül szeretném kifejezni az Európai Számvevőszék iránti hálámat, amely rámutatott a probléma okainak két fő csoportjára. Az okok először is a tagállamokhoz kapcsolódnak, amit mi egyfajta passzivitásként értelmezhetünk a Tanács részéről, vagy tehetetlenségnek a tagállamok részéről, ami jelentős mértékben hozzájárulhat a probléma megoldásához néhány szemmel láthatóan egyszerű lépés megtételével, ilyen például az azonnali információcsere, a megbízható információcsere és annak szemléltetése, hogy hajlandók vagyunk azonosítani és kiküszöbölni a fennálló helyzet okait.

Van még egy fontos kérdés, amely nem kapott kellő figyelmet a biztos úr megközelítésében: mit tehet valójában a Bizottság és az olyan alárendelt szervek mint az Adóügyi és Vámuniós Főigazgatóság és az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF) az ismétlődő bürokratikus magyarázatok helyett, amelyek a befektetett hatalmas erőfeszítések ellenére mindaddig semmiféle eredményt nem produkáltak?

Louis Michel, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Szeretnék köszönetet mondani azokért az észrevételekért és szempontokért, amelyeket a vita során megfogalmaztak.

A Bizottság a jelenlegi és a jövőbeni jogalkotási javaslatok során figyelembe fogja venni az Európai Parlament javaslatait.

Elégedetten veszem tudomásul, hogy az Európai Parlament által megfogalmazott vélemények nagyon hasonlítanak a Bizottság véleményéhez az Európai Unión belüli héa-csalások elleni küzdelem fokozása területén alkalmazandó intézkedések tekintetében. Különösen örülök a Bizottság első javaslatának fő célkitűzéséhez nyújtott széles körű támogatásnak, vagyis hogy 2010-ig fel kell gyorsítani a Közösségen belüli ügyletekre vonatkozó információk összegyűjtését és kicserélését.

Beszéltünk a hatásvizsgálatról. A Bizottság megvizsgálta az üzleti költségekre gyakorolt hatásokat. Úgy tűnik, hogy ezek a költségek korlátozottak. A valós hatások pontosabb vizsgálata érdekében a Bizottság

készen áll egy értékelő jelentés elkészítésére. A jelenlegi felmérés előzetes eredményei, amelyekre Ön hivatkozik, Stauner asszony, ismertekké válnak az elkövetkező hetek folyamán, majd a tagállamokkal együttműködve kiértékeljük azokat.

A Bizottság, amint ezt nekem elmondták, csak a jelentés 4. és 7. módosítását tudja elfogadni...

Ezért Ön nem tudja elfogadni a 4. és a 7. módosítást?

Valójában elfogadjuk García-Margallo y Marfil úr jelentésének 4. és 7. módosítását.

Elnézést kérek ezért az eljárásért, de amint Önök is észrevették és tudják, nem én vagyok a felelős biztos, ezért sokkal kisebb a mozgásterem ezekben a kérdésekben, amelyek sokkal nagyobb kihívást jelentenek nekem, mint másoknak.

José Manuel García-Margallo y Marfil, előadó. – (ES) Higgyc el nekem, Michel biztos úr, hogy nagyra értékelem a kedvességét, hogy ma itt van közöttünk és foglalkozik azokkal a kérdésekkel, amelyek valójában mindenkinek a számára nagyon kemények.

A Bizottság azt kérte tőlünk, hogy legyünk nagyon gyorsak és mi gyorsan válaszoltunk. A Jogi Bizottság kellő időben közzétette véleményét, és a Gazdasági és Monetáris Bizottság ritkán tapasztalt egyhangúsággal jóváhagyta a ma megvitatott jelentést.

Biztos úr, Ön felolvasta nekünk azokat a javaslatokat, amelyeket a Tanács december 1-jén elfogadott, azokból a jegyzetektől, amelyeket Pénzügyi Bizottság az Ön számára elkészített. Ezek a javaslatok azonban nem egyeznek meg pontosan az itt megvitatott javaslatokkal. Mi most valami másról vitázunk. Nem lepődtem meg azon, hogy ők azt mondták el nekünk, hogy milyen cselekvésről gondolkodnak, mert valójában nagyon keveset tesznek, amint ezt már mondtam.

Ahhoz a gyorsasághoz, amellyel a Parlament ebben a valóban nagyon fontos kérdésben lépett, amint erre képviselőtársaim rámutattak, nem társult lelkesedés sem a Bizottság, sem pedig a Tanács részéről.

Egy nagyon fontos bizottság elnöke egyszer azt mondta, hogy *'de l'audace, encore de l'audace et toujours de l'audace'* – merészségre, több merészségre és örökké csak merészségre számított a Bizottság részéről. A Bizottság kezében van a jogalkotási kezdeményezés monopóliuma, és a Parlament azt akarta, hogy a Bizottság éljen ezzel a jogával, de ennek a monopóliumnak a birtoklása azt jelenti, hogy ezeket a kezdeményezéseket be kell mutatni és javasolni kell, merészen és félelem nélkül, és nem szabad, hogy visszatartsa Önöket az a félelem, hogy a Tanács esetleg nem hagyja jóvá ezeket a kezdeményezéseket.

A kezdeményezéseket el kell indítani, előre kell lendíteni és meg kell harcolni, és a Tanács számadással tartozik a Bizottságnak és a Parlamentnek, ha a javaslatok elbuknak. Ebben az esetben nem ez történt. Korábbi felszólalásomban ezt a hanyatló törekvés történeteként jellemeztem, amelynek útja a színtiszta javaslatoktól a hagyományos intézkedéseken keresztül egy olyan intézkedéscsomaghoz vezetett, amelybe csak a két legserényebb javaslatot vették fel.

Hálás vagyok Michel úrnak, és arra kérem, hogy adja át köszönetemet a felelős biztosnak, amiért elfogadott néhány módosítást, de nagyon csalódott vagyok a mai vita miatt.

Bart Staes, előadó. – (NL) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! Csak egyetérthetek mindazzal, amit García-Margallo y Marfil úr elmondott. Véleményem szerint mindkét jelentés, valójában az előttünk fekvő három jelentés, és az a mód, ahogyan egyrészt a Gazdasági és Monetáris Bizottság, másrészt a Költségvetési Ellenőrző Bizottság jóváhagyta ezeket, magas szintű eltökéltséget szemléltet – eltökéltséget amellet, hogy ezt a kérdést nem szabad félvállról venni.

Roppant pénzüsszegekről van szó. Csak képzeljék el, mi lenne, ha ennek a pénznek csak a negyedét meg tudnánk szerezni. További 60 milliárd euró jelenne meg a tagállamokban és az Európai Unióban. Szükségünk van erre a pénzre. Verheugen úr, aki ma itt van, tudja, milyen fontos feladat vár rá. Ezért tudjuk, miért harcolunk. Emellett harcolunk a méltánytalanság és az igazságtalanság ellen is. Elvégre azok, akik nem fizetik meg adójukat, akik megpróbálnak kibújni az adófizetés alól, antiszociális magatartást tanúsítanak. Ezért ez a kérdés eltökéltséget követel a Parlament részéről.

Azt szeretném mondani Michel biztos úrnak, hogy megértem a válaszát. Neki is megvan a saját hatásköre. Ő itt valaki mást helyettesít, és megértem, hogy egyszerűen csak felolvassa a választ. Ez nem probléma. Magammal viszem a szöveget, és folytatjuk rajta a munkát.

Ám arra kérem a Bizottságot, hogy ne elégedjen meg azzal, hogy megvitatja a tagállamokkal a csalás kiterjedéséről szóló tanulmányt, amelynek az év végére el kell készülnie, hanem nyújtsa is azt be a Gazdasági és Monetáris Bizottsághoz és a Költségvetési Ellenőrző Bizottsághoz, hogy mi is beilleszthessünk számos további szempontot.

Elnök. – A vitát lezárom.

A szavazásra 2008. december 4-én, déli 12 órakor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Sebastian Valentin Bodu (PPE-DE), írásban. – (RO) A kérdéses jelentés különösen fontos a miatt a tény miatt, hogy bevezet olyan mechanizmusokat, amelyek kiküszöbölik vagy csökkentik annak lehetőségét, hogy fondorlatos Közösségen belüli, héa-köteles ügyletekkel megkárosítsák a költségvetést.

A becslések szerint jelenleg az évi 100 millió eurót is eléri azok a veszteségek, amelyeket a nem létező kereskedők bevonásával végrehajtott fiktív ügyletek végrehajtása okoz (ez az EU tényleges erőforrásainak 16%-a).

A tagállamok adóhatóságai közötti információszerzés és -csere határidejének lerövidítése elősegítheti az ilyen típusú ügyletek megfigyelésének javítását.

A Bizottság által benyújtott kérdéses jelentés elfogadott módosítása szerint a tagállamok adóhatóságait össze kell kapcsolni egy közös adatbázissal, ahol az ilyen jellegű csaló ügyletek végrehajtásáért felelős nem létező kereskedők mögött álló természetes személyek adatait nyilvántartásba veszik.

Ez az Európai Unió egészében, és nemcsak egyetlen tagállamban elrettenti ezeket a kereskedőket a más társaságok létrehozása gyakorlatának folytatásától, a jelenlegi gyakorlattal ellentétben. Ezt akkor lehet elérni, mert valós időben azonosíthatóak lesznek, amikor lefuttatnak egy ellenőrzést az adatbázison, és mert az információkat elküldik ahhoz a cégnyilvántartáshoz, ahol az új társaság nyilvántartásba vételére vonatkozó kérelmet benyújtották.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN), írásban. – (PL) Amikor lehetőséget kapok a hozzászólásra az adócsalások elleni küzdelemről szóló vitában, szeretném felhívni a figyelmet a következő kérdésekre. Az egyes tagállamokban elkövetett héa-csalásokból fakadó bevételi veszteség rendkívül magas, és évről évre emelkedik. Például Németországban 2005-ben a veszteség hozzávetőlegesen 17 milliárd euró volt, az Egyesült Királyságban pedig a 2005-2006. adóévben több mint 18 milliárd euróra rúgott.

Dacára annak a ténynek, hogy az Európai Unió sok kezdeményezést bevezetett a héa-csalások elleni küzdelem céljából, ilyen például a EUROCANET (ez egy információcsere-hálózat a héa-csalással gyanúsított társaságokról, amely sajnálatos módon nem tartalmazza a Németországgal, az Egyesült Királysággal vagy az Olaszországgal kapcsolatos adatokat), és az olyan intézmények munkája mint a Europol, Eurojust és OLAF, ezek a veszteségek évről évre jelentős mértékben növekednek.

Ilyen körülmények között le kell mondanunk az olyan cselekményekről, amelyek újabb kormányközi szervek létrehozásához vezetnek, és inkább az Európai Bizottság szerepét kell megerősítenünk, a héa-csalás elleni küzdelemben érintett egyes tagállamok közötti közigazgatási együttműködés központi koordinátoraként. Ennek következtében legalábbis vitatható, hogy létre kell-e hoznunk egy újabb mechanizmust, a Eurofisc-hálózatot, amelynek gondolata új, decentralizált hálózatként született meg, és amelyben a tagállamok önkéntes alapon vennének részt.

Andrzej Jan Szejna (PSE), írásban. – (PL) A Közösségen belüli ügyletekkel kapcsolatos adócsalásokról szóló jelentés rendkívül fontos jogi aktus.

Az adócsalás felér a tisztességes és átlátható adóztatás alapelve elleni támadással. Aláássa továbbá az Unió működésének alapjait. Ha kevesebb pénz folyik be az Unió költségvetésébe, az azt jelenti, hogy nem vagyunk képesek teljes mértékben végrehajtani politikáinkat.

Az adócsalás elleni küzdelem jórészt a tagállamok hatáskörébe tartozik. A tagállamoknak azonban nem egymástól elszigetelve kellene fellépniük. Egyértelműen szükség van a munka közösségi szintű koordinálására, valamint a tagállamok nemzeti hatóságai és az Európai Bizottság közötti együttműködés megerősítésére.

A héa-reform hosszú távú és időigényes folyamat. Ennek megfelelően a vita tárgyát képező jelentés leszögezi, hogy hagyományos erőforrásokat kell igénybe venni. Ide tartozik az adófizetők felelősségét szabályozó, arra

az esetre vonatkozó jogszabályok megváltoztatása, ha a szükséges dokumentumokat nem vagy nem megfelelő módon nyújtják be. A további változtatások között szerepel az információk megszerzési idejének lerövidítése és a pontatlan adatok gyors kijavítása, valamint a Közösségen belüli ügyletekkel kapcsolatos információcseré felgyorsítása.

21. A REACH elindítása (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Bizottsághoz intézett szóbeli kérdés a bevezetett anyagok REACH-rendelet szerint történő előzetes regisztrációjáról (O-01 31/2008) – (B6-0490/2008).

Guido Sacconi, szerző. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Nem fogom sok idejüket elrabolni, mert ez egy jól ismert témakör. A vegyi anyagok előzetes regisztrációjáról, egy előzetes szakaszról, valójában a REACH végrehajtásának első szakaszáról beszélünk, ami nagyon fontos. Azért fontos, mert ez lehetőséget kínál a társaságoknak arra, hogy jogot szerezzenek egy átmeneti rendszer alkalmazására, más szavakkal arra, hogy egyenletesen elosszák az anyagok regisztrálására előírt időt. Ez egy nagyobb igénybevételt támasztó eljárás, amely mindenekfelett és még ennél is fontosabb módon társaságcsoporthoz létrehozásához vezethet adatok megosztása céljából. Ez azt jelenti, hogy az azonos anyagok gyártói közösen nyújthatják be az adatokat.

Amint valamennyien nagyon jól tudjuk, olyan értelmű információkat kaptunk, hogy azokhoz a kezdeti előrejelzésekhez képest, amelyre a REACH-rendszer épült, az előzetes regisztrációk száma nem egyszerűen magas volt, hanem az előrejelzéseknél sokkal magasabb volt. Néhány százezerről beszélünk, de az előzetesen regisztrált anyagok száma – a biztos úr minden bizonnyal közli majd velünk a pontos számadatokat – valószínűleg meghaladta az egymillió bejegyzést. Ez problémát okoz nekünk, mivel nagyon sok kérdést felvet ennek a robbanásnak vagy jelenségnek az okairól, ami még akár pozitív is lehet. Az a legfontosabb, amit tudunk, hogy ennek az adatáradatnak a kezelése, bár még csak előzetes alapvető információkról van szó, súlyosan próbára tette a Helsinkiben működő, újonnan megalakított Európai Vegyianyag-ügynökséget.

Kérdésünk tehát pontosan erre vonatkozik: tudni akarjuk, hogyan kezelték ezeket a problémákat, milyen struktúrát állítottak fel, ha ez problémákat okozott a társaságoknak, amelyek nagyon aggódtak, hogy jobb feltételek hiányában vajon képesek lesznek-e teljesíteni a határidőt. Az előzetes regisztrációk benyújtásának határideje december 1-jén éjfélkor lejárt. Azt is tudni akarjuk, milyen eredményekre vezetett a Bizottság elemzése és kezdeti értékelése erről a jelenségről, és milyen problémákat okozhat a rendelet végrehajtásának következő szakaszában.

John Bowis, szerző. – Elnök asszony! Guido Sacconi úrhoz hasonlóan én is nagyon rövid leszek. Talán ez volt a legnagyobb dokumentáció, amellyel a Parlament az elmúlt évek során találkozott. Ez az egyik legnagyobb művelet, amelynek nekifogtunk, és amely döntő fontosságú az emberi egészség és biztonság szempontjából, mivel olyan vegyi anyagokat kezel, használ és fogyaszt, amelyek veszélyesek vagy kockázatosak lehetnek, tehát nagy elővigyázatosságot igényelnek.

Ezért állítottuk fel a REACH-rendszert. Ezért vezettük be az előzetes regisztráció eljárását, majd az ezt követő engedélyezési eljárást. Ezért aggódunk, amikor azt halljuk, hogy olyan mértékűre duzzadt, hogy csaknem megfojtja ezt az újonnan létrehozott ügynökséget.

Guido Sacconi azt mondta, hogy nem tudja biztosan az előzetes regisztrációk számát, de úgy gondolja, hogy egymillió fölött van. Elmondhatom Önöknek, hogy december 1-jén, amikor a folyamat lezárult, ez a szám a kétfélmilliót is meghaladta. 2 212 129 regisztráció érkezett be 65 655 társaságtól. Ilyen nagyságrendű volt ez az esemény.

A kérdés az, hogy miért volt ennyire sok? Gyanítom, hogy a válasz az, hogy nagyon sok cégnek azt tanácsolták, hogy tegyen óvintézkedéseket, nehogy később sokkal költségesebb eljárásokon kelljen végigmenniük.

De akkor is áll a következő kérdés: szeptemberben, amikor az első riasztásokat megkaptuk, képes volt-e a Bizottság közbelépni és segítséget nyújtani? Megfelelőnek tartja-e a Bizottság a regisztrációs eljárást, és milyen lépéseket akar tenni annak érdekében, hogy az Ügynökség által végrehajtott további műveletek zökkenőmentesek és hatékonyak legyenek?

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Szeretnék köszönetet mondani Sacconi úrnak és a többi szerzőnek, mert kérdéseik lehetőséget adnak nekem arra, hogy beszámoljak az Európai Parlamentnek a REACH keretein belül lefolytatott előzetes regisztrációs eljárás meglepetéseiről.

eredményeiről. Az EU piacain hozzáférhető vegyi anyagok előzetes regisztrációja a REACH keretein belül lefolytatott első eljárás. A társaságok meghosszabbított regisztrációs időszakának előfeltételét képviseli, amelyet 2018-ig meghosszabbítottunk.

A REACH-rendeletben meghatározott előzetes regisztrációs időszak 2008. június 1-jén kezdődött és 2008. december 1-jén, más szavakkal hat hónappal később zárult le. A rendelet elfogadásakor azt feltételeztük, hogy körülbelül 200 000 vegyi anyag regisztrációjára kell számítanunk. Az előzetes regisztrációs időszak végén ez a szám egészen pontosan 2 236 625 regisztrációnak bizonyult. Sok ezer közös kérelem áll jelenleg is feldolgozás alatt, és ez a szám még jelentős mértékben megnövekedhet.

A végleges számot az Ügynökség december közepén fogja ismertetni. Természetesen mi is feltettük azt a kérdést, hogyan történhetett meg az, hogy a jogalkotás alapját képező becslések tízszeres nagyságra növekedtek. Az egyszerű válasz pontosan az, ami miatt a REACH-rendszert kidolgoztuk: mivel egyszerűen nem tudtuk – mivel senki sem tudta pontosan – hány vegyi anyag van forgalomban.

Kiderült, hogy a feladat nagyságát minden érintett alábecsülte. A becsléseket a tagállamoktól és az ipartól kapott adatok alapján állítottuk fel. Magától értetődik, hogy amikor kiderült, hogy a munkahipotézisek tévesek, ez eleinte problémákat okozott. Ez elkerülhetetlen volt. A REACH-rendelet szerint a Helsinkiben működő Ügynökség feladata volt az előzetes regisztráció formájának meghatározása és hogy ezt szabadon hozzáférhetővé tegye a saját webhelyén. A REACH IT-rendszer és az érintett anyagok előzetes regisztrációjára szolgáló nyomtatvány ez év június 1-jétől kezdve hozzáférhető volt a társaságok számára.

Október és november folyamán a társaságok arról tájékoztatták a Bizottságot, hogy az Ügynökség által működtetett REACH IT-rendszer csökkentett teljesítménnyel, néha pedig egyáltalán nem működik.

A Bizottság ezt követően nagyon gondosan figyelemmel követte az Ügynökség tevékenységét és megvitatta a szoftver továbbfejlesztését, sőt még egy vészhelyzeti tervet is kidolgoztunk. Az Ügynökség a teljes előzetes regisztrációs időszak alatt keményen dolgozott az IT-rendszer teljesítményének és hatékonyságának javításán. Az előzetes regisztrációs számadatok elmúlt hetekben tapasztalt gyors növekedésének figyelembevételével – egyes időszakokban ez akár 100 000 is lehetett egyetlen nap alatt – az Ügynökség további technikai intézkedéseket is végrehajtott és kibővítette kapacitását.

Ezek a változtatások lehetővé tették a rendszer elérhetőségének javítását és gyorsaságának növelését. A rendkívül magas számú egyidejű igények miatt az elérési csúcsidőszakokban ennek ellenére sem lehetett teljesen elkerülni, hogy a rendszer csak késve válaszoljon. Valójában az volt a helyzet – és néhány kérdés ehhez kapcsolható –, hogy az összes előzetes regisztrációs kérelemnek csaknem a felét az előzetes regisztrációs időszak utolsó két hetében nyújtották be, vagyis több mint egymillió regisztrációt nyújtottak be az utolsó két hét alatt.

Ezért az Ügynökség azt javasolta, hogy nehézségek esetén a csúcsidőszakokon kívül hajtsák végre az előzetes regisztrációt. Ezenkívül azt tanácsolta a társaságoknak, hogy vegyék igénybe a kollektív regisztrációra szolgáló formanyomtatványt, ami gyorsabb megoldást kínált. Az előzetes regisztráció utolsó szakaszában az Ügynökség felállított egy kiegészítő, gyors telefonos válaszadási szolgáltatást, hogy segítséget nyújtson bármilyen probléma felmerülése esetén. Ennek az intézkedésnek köszönhetően az előzetes regisztrációs kérelmek magas száma ellenére folyamatosan javult a REACH IT-rendszer reakcióideje.

És végül, az előkészített alternatív eljárást csak az előzetes regisztrációs időszak utolsó napján vették igénybe és csak korlátozott mértékben volt rá szükség, mert a REACH IT-rendszer végül megfelelően működött. Feltételezésem szerint a felmerült nehézségek ellenére az összes érintett társaság képes volt előzetesen regisztrálni anyagait és a REACH első végrehajtási szakasza sikeresen zárult le.

Carl Schlyter, a Vets/ALE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony! Szeretnék köszönetet mondani a biztos úrnak ezért a válaszáért. Annak a ténynek a figyelembevételével, hogy az előzetes elképzelésekhez képest ilyen hihetetlenül magas volt azoknak a száma, akik előzetesen regisztrálni akarták anyagaikat, szerintem továbbra is elmondhatjuk, hogy az Ügynökség hatalmas mennyiségű munkát végzett el. Elvégre minden gond ellenére 2,2 millió embernek sikerült regisztrálnia – méghozzá 65 000 különféle vállalkozástól, Bowis úr szavai szerint. Kétségtelenül hasznos, hogy végre tisztában vagyunk azzal, hogy ilyen sokféle vegyi anyagot használunk. Talán ez némi idegességet és „jobb félni, mint megijedni” érzést jelez, és ennek eredményeként egyesek akkor is regisztráltak, ha ugyanazt az anyagot használják stb. Ezt azonban csak a későbbiekben tudjuk majd megállapítani.

Ennek következtében azonban szeretnék feltenni egy utólagos kérdést. Az előzetesen regisztrált anyagok magas számával éles ellentétben alig néhány anyag szerepel a legveszélyesebb anyagok jelöltlistáján. Ez a

szám jelenleg alig 15, miközben van 27 perzisztens, bioakkumulatív és mérgező anyagunk (PBT) és 800 egyéb vegyi anyagunk, amelyeknek már szerepelniük kellene ezen a listán. Képzeli el, mi történne, ha ez a szám hirtelen megemelkedne. A REACH jövőbeni eljárásaiban és amint közeledik a következő határidő, hogyan fog az Európai Vegyianyag-ügynökség megbirkózni a feladatokkal, ha döntenie kell? Véleményem szerint jelentősen fel kell emelnünk az Európai Vegyianyag-ügynökség személyzetének létszámát, ha azt akarjuk, hogy a REACH sikeres legyen. Azt hiszem, hogy ellenkező esetben a következő szakasz végén, amikor az Ügynökségnek meg kell hoznia bizonyos döntéseket, esélye sem lesz arra, hogy ezt kellő időben megtegye. Ezért valóban úgy gondolom, hogy a jelenlegi szakaszban gondoskodnunk kell az Európai Vegyianyag-ügynökség költségvetésének jelentős megnöveléséről.

Guido Sacconi, szerző. – (IT) Elnök asszony! Én is szeretnék köszönetet mondani a biztos úrnak, mert úgy látom, hogy válaszai rendkívül meggyőzőek. Különösen megértem azt, hogy az előzetes regisztrációk számának ez a robbanásszerű megnövekedése nyilvánvaló módon ennek az ügynökségnek egy fontos aspektusát tükrözi vissza, amint ezt ő maga is mondta. Éppen azért jelentkeztek ezek a problémák, mert a REACH túlságosan hatékonyan működött és leplezett olyan anyagokat, amelyekről valójában nem is tudtunk, és amelyek elkezdtek felbukkanni.

Ha lehet, akkor szeretnék feltenni egy kérdést, amely talán idő előtti, mivel jelenleg valószínűleg nem állnak rendelkezésre a releváns adatok és ennek az ügynökségnek az értékelése. Végeredményben mindig azt gondoltuk, hogy a rendszer hozzávetőlegesen 30 000 körüli anyagot fog tartalmazni. Az előzetes regisztrációk számának fényében Ön képes-e most vagy a közeljövőben meghatározni azoknak az anyagoknak a számát, amelyeket az előzetes regisztráció útján bevittek a rendszerbe? Kérdésemnek az az oka, hogy ennek a számnak a jelentős megnövekedésével szembenézve nyilvánvalóan el kell gondolkodnunk azon, hogy fognak működni a következő szakaszok.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony! Nem tudok válaszolni arra a kérdésre, hogy miért volt ilyen roppant nagy különbség a becslések és a végeredmény között. Nem vagyok sem tudós, sem pedig adminisztratív tisztviselő. Önökhöz hasonlóan én is azokra a becslésekre támaszkodtam, amelyek ésszerűen pontosnak tűntek. Én azonban senkit sem hibáztatok, mert valójában ezt nem lehetett pontosan tudni. Ha pontosan tudjuk, milyen anyagokat kezelünk nap mint nap, nem lett volna szükség a REACH-rendszerre: pontosan azért volt szükség a REACH-rendszerre, mert nem ismertük pontosan ezt a számot.

E tekintetben ez az elsődleges eredmény, amelyről ma vitázunk, rendkívül meggyőző bizonyíték arra nézve, hogy szükség volt ennek a projektnek az elindítására – látom, hogy Sacconi úr bólint –, ez fényes bizonyíték arra nézve, hogy ez a jogszabály, amelyet a nyilvánosság rendkívül hevesen kritizált, végeredményben valóban szükséges volt.

A jelenlegi kezdeti szakasznak a célja nem a veszélyes anyagok listájának kibővítése. Nem is valaminek az engedélyezéséről szól. A kezdeti szakasz célja először is annak kiderítése, hogy pontosan mivel is állunk szemben, és hogy ilyen módon lehetőséget biztosítsunk a társaságoknak arra, hogy megtalálják azokat a gyártókat, amelyek előzetesen regisztrálták az anyagokat, amikor beszereznek készleteket ezekből az anyagokból. A rendszer a rendelet céljai szerint folyamatosan fog felépülni, és a folyamat során valószínűleg a veszélyes anyagok felsorolása is hosszabbá válik.

Természetesen továbbra is nyitva áll az a kérdés, hogy milyen problémák fognak felmerülni az ipar számára a REACH folyamatos használata során. Nagyon alaposan meg fogjuk vizsgálni ezt a kérdést az előzetes regisztráció megkapott elemzése alapján. Jelenleg azonban még nem lehet megmondani, hogy pontosan mit is jelent ez a magas szám. Valamivel több időre van szükségünk ehhez, és azt a megoldást javaslom, hogy később tájékoztatom a Parlamentet vagy a bizottságot az elemzés eredményeiről, és pontosan beszámolok a következő lépésekről.

Elnök. – A vitát lezárom.

22. A nők helyzete a Balkánon (rövid ismertetés)

Elnök. – A következő napirendi pont Gurmai asszony jelentésének rövid ismertetése (A6-0435/2008), a Női jogi és Esélyegyenlőségi Bizottság nevében, a nők helyzetéről a Balkánon (2008/2119(INI)).

Zita Gurmai, előadó. – (HU) Tisztelt kollégák, biztos úr. Köszönöm, hogy itt maradtak meghallgatni ezen a késői órán. Nagyon örülök, hogy bemutathatom ma ezt az állásfoglalási indítványt önöknek. Örülök, mert

ez azt mutatja, hogy az Európai Parlament számára fontos a Balkánon élő nők helyzetének nyomon követése, javítása. Meggyőződésem, hogy ez közös érdekünk és felelősségünk, hiszen az Unió nem zárkozhat be.

Mindannyian tudjuk, hogy a régió országai nagyon komoly traumákon estek át nem is olyan régen. Nagyon nagy erőfeszítéseket tesznek, hogy úrrá legyenek problémáikon, és ezért csodálat illeti meg őket. Úgy gondolom azonban, hogy egy nagyon fontos erőforrást nem vesznek kellően figyelembe, mégpedig a nőket.

Való igaz, hogy a nők különösen sokat szenvedtek a háborús időszak alatt, de szem előtt kell tartanunk, hogy ők nem csupán áldozatok, hanem tevékeny, aktív, hasznos és nélkülözhetetlen elemei a demokratikus stabilizálódásnak és újjáépítésnek.

Soha nem voltam híve annak, hogy kivételezzünk a nőkkel, azonban azt bátran kijelenthetem, hogy nekik is meg kell adni ugyanazokat az esélyeket, mint a férfiaknak. Nem többet, nem kevesebbet. Nincs ez másképp ebben az esetben sem. A nők a fenti szerepet csak úgy tudják betölteni, ha megkapják rá a lehetőséget.

És mi is ez a lehetőség? Mivel a nők adják a lakosság felét, ebben az arányban kell, hogy döntéshozatali szerepet kapjanak. Tudom, hogy sokak szerint a kvóta nem jelenti az üdvöztető megoldást, de azt kell, hogy mondjam, ennél hatékonyabb adminisztratív megoldást sajnos még nem találtunk.

A nők gazdasági emancipációja a legelső feladatok között van. A dolgozó nők hasznosabb tagjai a társadalomnak és kevésbé kiszolgáltatottak. Ha viszont dolgoznak, az nem megengedhető, hogy kiszoruljanak a gazdasági élet vezető pozícióiból. Ugyanakkor, ha keményen dolgozó nőkről beszélünk, meg kell adni nekik a lehetőséget, hogy ezt összeegyeztethessék családi elfoglaltságaikkal.

Mindehhez az is szükséges, hogy a társadalom hozzáállása pozitívan megváltozzon a nők irányába, a negatív sztereotípiákat meg kell szüntetni. Ebben az oktatásnak és a médiának kiemelkedő szerepe van. A sort még hosszan folytathatnám, de most két nagyon fontos szempontot szeretnék kiemelni az idő rövidsége miatt.

Először is soha nem felejtethetjük el, hogy az adott régióban több ország található, amelyeket nem lehet egy kalap alá venni, azonosan kezelni. Minden ország keményen dolgozik minden területen, így a nők helyzetének javításáért is. Természetesen vannak olyanok, akik már előrébb járnak ebben a harcban, vannak, akik kevésbé. Ezt próbáltam érzékeltetni a jelentéshez csatolt táblázattal.

Másodszor, a jövőbeni esetleges európai uniós csatlakozás komoly motivációjaként szolgál ezen országoknak, hogy célkitűzéseiket elérjék. Fontos, hogy ezt az időszakot ebben a vonatkozásban is teljesen kihasználják, kihasználjuk.

Jelentésemmel az volt a célom, hogy jelezzem, jó úton járnak, tisztelettel adózom erőfeszítéseiknek, és kitartást kívánok a továbbiakhoz.

Itt szeretném megragadni az alkalmat, hogy megköszönjem a rengeteg segítséget, amit a munkám során kaptam a FEMM Bizottság titkárságának, Rudolfs Verdinsnek és Elvy Svennerstalnak, a szocialista frakció titkárságáról Effy Tsonosnak és Majella McCone-nak, képviselőkollégáimnak, az árnyékjelentéstevőknek, Marie Panayotopoulos-Cassiotounak, Doris Packnek, Bauer Editnek, Járóka Líviának, Filiz Hyusmenovának, Emine Bozkurtnek, Anni Podimatának, Marusya Lyubchevának és sokan másoknak. Külön köszönet a Néppárt titkárságának, a Zöldeknek és természetesen a Liberálisoknak is fáradhatatlan munkájukért és az utolsó pillanatig sem múló kompromisszumkésztségükért. Végül, de nem utolsósorban pedig közvetlen munkatársaimnak.

Nagyon büszke vagyok rá, hogy az állásfoglalási indítvány, amit ma Önök elé terjeszték, széles körű kompromisszumot tükröz, ezáltal az Európai Parlament üzenete, úgy vélem, tiszta, egyértelmű és erős. Remélem, hogy a sorok között olvasva világossá válik az a célkitűzésem is, hogy a jelentés pozitív hangvételű, biztató legyen. Köszönöm figyelmüket. Egyébként örömteli, hogy éppen Verheugen biztos úr, aki a bővítésnél bennünket bővített, itt van velünk.

Günter Verheugen, a Bizottság alelnöke. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, Gurmai asszony! Én voltam a bővítés felelőse, de ez már négy évvel ezelőtt történt. Ennek ellenére még mindig emlékszem abból az időből néhány ismert tényre. Valóban nagyon örülök, hogy beszélhetek Önnel erről a témáról ma este. Ez mindig különösen érdekelt, és még ma is érdek.

Az Ön jelentése megegyezik a Bizottság megállapításaival: nincs közöttünk véleménykülönbség ebben a kérdésben. Teljesen helyénvaló, hogy a nők jogait, valamint a férfiak és a nők közötti esélyegyenlőség kérdését teljesen elengedhetetlen elemeknek tekintjük azokban a politikai kritériumokban, amelyek a csatlakozási tárgyalások megkezdésének és lezárásának kritikus előfeltételei.

Saját tapasztalataim alapján elmondhatom – és Olli Rehn, aki most a munkát végzi, megerősítheti ezt –, rendszeresen az történik, hogy a bővítési tárgyalások, sőt valójában a teljes bővítési folyamat, az a pusztán reménység, hogy a csatlakozási tárgyalások megkezdődhetnek, jelentősen javítja a hátrányos helyzetű csoportok szociális helyzetét. Az érintett országok kormánya és parlamentje tudja, hogy Európa mit vár el tőlük. Véleményem szerint nem létezik erősebb katalizátor a gyors szociális változásokhoz a tagjelölt országokban vagy a potenciális tagjelölt országokban, mint az a kilátás, hogy az Európai Unió tagjává válhatnak, és ezért meg kell felelniük bizonyos normáknak, amelyeket mi itt, Európában felállítottunk.

Az Ön által elkészített jelentések, az Ön elemzése és a mi elemzésünk valóban rémületes problémát ír le. A mai vita tárgyát alkotó országokban a nők általában alulreprezentáltak, mind a foglalkoztatási piacon, mind pedig a politikai életben. Általánosan elterjedt a családon belüli erőszak. Különösen aggasztó a vidéken élő nők helyzete. A nemzeti etnikai kisebbségekhez tartozó lányok és nők – mindenekfelett a roma nők – a fogyatékkal élő nőkhöz hasonlóan különösen szenvednek a megkülönböztetéstől, és a nők és a lányok túlságosan gyakran válnak az emberkereskedelem szerencsétlen áldozataivá.

Ezért mondanom sem kell, hogy a Bizottságnak a tagjelölt országokkal és a potenciális tagjelölt országokkal együttműködve programokat kell kidolgoznia ezeknek a körülményeknek a javítása céljából. Ezt nem szükséges most részleteznem. Számos olyan program létezik, amelynek képessé kell tennie a tagjelölt országok kormányait és hatóságait a probléma megfelelő kezelésére. Léteznek azonban emellett az önszervezés elvére épülő projektek és programok is, amelyek támogatják a nem kormányzati szervezeteket és más társadalmi csoportokat.

Biztosíthatom Önt afelől, Gurmai asszony, hogy a Bizottság a jövőben is minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy hozzájáruljon a nők jogainak megerősítéséhez a balkáni országokban. Ez egyértelműen kiterjed – amint már mondtam – a női szervezetek és a nem kormányzati szervezetek támogatására. Úgy gondolom, hogy a csatlakozás hiteles és komoly kilátásai jelentik az elképzelhető legerősebb ösztönzést ezeknek az országoknak a számára, ami a szükséges lépések megtételére ösztönözheti őket.

Nem lehetnek azonban illúzióink ezzel kapcsolatban. Minden itt jelenlévő tudja, hogy az ilyen társadalmi folyamatokhoz időre van szükség. Ha újból hivatkozhatom a saját tapasztalataimra, akkor azt mondhatom, hogy nem elégedhetünk meg azzal, hogy ez vagy az szerepel a törvénykönyvben. Nem elégedhetünk meg azzal a ténnyel, hogy elkészítünk egy csodálatos cselekvési tervet, ami papíron nagyszerűen néz ki. Már tucatnyi ilyen cselekvési tervet láttam, és ezek semmiképpen sem jelentik azt, hogy valami valóban történni is fog. Az igazi munka csak utána kezdődik el. Nagyon hálás vagyok, amiért az Európai Parlament ilyen nagy érdeklődést tanúsít ez iránt a munka iránt.

Elnök. – A napirendi pontnak vége.

A szavazásra 2008. december 4-én, déli 12 órakor kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), írásban. – A balkáni társadalmi fejlődés a nemek közötti esélyegyenlőség szempontjából a fejlődés hiányáról hírhedt. Bár egyes balkáni országok EU tagállami tagjelölt státust kaptak, a nők helyzete egyre aggasztóbbá válik és alig-alig javul.

A nők relatív helyzetének fenntartása érdekében a balkáni társadalmakban az EU-nak fokozottan részt kell vennie a lassú demokratizálódási folyamatokban, amely a régió legtöbb országát jellemzi, és bátorítani kell a nők jogaival és szabadságjogaival kapcsolatos jogilag kötelező érvényű eszközök bevezetését. Ezenkívül a régió kormányai a pozitív diszkrimináció elvét is igénybe vehetik, az ezt alkalmazó EU tagállamokhoz hasonlóan.

Ennek ellenére a konfliktus utáni stabil környezet megteremtése érdekében feltétlenül elő kell mozdítani az egyenlőségre épülő társadalom felépülését, amely védelmezi a nők helyzetét, miközben elkerüli a múltat erősen jellemző „patriarchális” intézmények ismételt létrehozását. A nők részvétele a döntéshozási folyamatokban elengedhetetlen, ha jelentős változásokat akarunk elérni társadalmi helyzetükben és ennek konkrét jelentősége van a jövőbeni fejlődés szempontjából.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), írásban. – A nők és a férfiak közötti esélyegyenlőség a koppenhágai kritériumok fontos eleme. A balkáni országokra még sok munka vár ezen a területen. A tagjelölt országoknak törekedniük kell arra, hogy megkülönböztetésmentességi és esélyegyenlőségi törvényeik megfeleljenek a közösségi vívmányoknak.

A kiemelt figyelmet igénylő balkáni kérdések a következők: az egészségügyi ellátás javítása, a nők kormányzati képviseletének fokozása, a nők megvédelmezése a családon belüli erőszaktól, a szexuális bűncselekmények kiküszöbölése, és erősebb megkülönböztetésmentességi stratégiák végrehajtása.

Ezek a problémák minden bizonnyal az EU tagállamain belül is léteznek. Folyamatosan törekednünk kell a nők és a férfiak közötti esélyegyenlőség javítására.

A tagjelölt országoknak azonban kiemelt figyelmet kell fordítaniuk ezeknek a problémáknak a kiigazítására, mielőtt csatlakozhatnának az Európai Unióhoz.

Livia Járóka (PPE-DE), írásban. – A roma közösségekkel szembeni megkülönböztetés problémája továbbra is megoldatlan szerte Európában. A régi és az új tagállamokban, valamint a tagjelölt országokban egyaránt az integrációs politikák általában gyengék, szórványosak és esetenkénti alapon kezelik ezeket a kérdéseket. A roma nőknek az egész balkánon megkülönböztetéssel kell szembenéznük, nemcsak nemük miatt, hanem annak az etnikai csoportnak az alapján is, amelyhez tartoznak. A társadalom fő részétől történő marginalizálódás miatt a roma nők olyan megkülönböztetéssel találkoznak, amely befolyásolja az egészségügyi ellátáshoz való hozzáférésüket, a képzés színvonalát, a lakhatást és a foglalkoztatást.

Különösen fontos, hogy a balkáni tagjelölt és potenciális tagjelölt országok garantálják a roma nők elleni megkülönböztetések és előítéletek minden formájának kiküszöbölését, és hogy bevezessenek egy hatékony és gyakorlatias megkülönböztetésmentességi stratégiát, amelyet aztán minden szinten (nemzeti és helyi szinten) végrehajtanak.

Nyilvánvaló, hogy az Európai Unió bővítési folyamata, a koppenhágai kritériumok eszközként történő igénybevételén keresztül jelentős változásokat tesz lehetővé a balkáni romák helyzetében. Ezért rendkívül fontos, hogy az Európai Bizottság elfogadjon egy hatékony megfigyelési rendszert, a balkáni kisebbségek és nők körében végrehajtott valós erőfeszítések mérésére, ami aztán szemléltetni fogja a csatlakozás politikai követelményeinek teljes betartását.

Dumitru Oprea (PPE-DE), írásban. – (RO) A balkáni nők helyzetéről szóló jelentés megvitatja a pillanatnyilag legaktuálisabb kérdések egyikét: a nők helyét a modern társadalomban. Nagyon sok riasztó hangot hallunk a balkáni nők helyzetéről, miközben folyamatban van a stabil demokrácia megteremtése. Ez a jelentés nem egyszerűen átfogó, hanem olyan kulcsfontosságú kérdésekkel is foglalkozik, amelyek általában véve relevánsak, például: nők a munkaerőpiacon, a sztereotípiák elleni küzdelem, a nők egészségi állapota, a nők részvétele a döntéshozásban, a nők elleni erőszak és az emberkereskedelem. Ezeknek a kérdéseknek a relevanciája néhány olyan országban igazán nyilvánvaló, amelyek az elmúlt húsz év alatt alapvető változásokon mentek keresztül.

Én azt a kérdést tartom igazán aggasztónak, hogy mennyire nehéz kiértékelni az ezekben az országokban uralkodó valós helyzetet. A nők ellen megkülönböztetéseket követnek el, akár szándékosan, akár nem. Ennek egyik példája a nők „informális” munkaerőpiaca. Ezt a helyzetet egyes országokban szabálynak tekintik. Még ennél is súlyosabb problémával találkozhatunk azoknak a nőknek a körében, akiket az emberi méltóság alatti tevékenységek, például a prostitúció felé terelnek, vagy azok felé „sodródni”, vagy akik emberkereskedők zsákmányává válnak. További aggályt jelent az a tény, hogy sok nő válik a családon belüli erőszak áldozatává.

Más szempontból viszont a nőknek alaposabban ki kell venniük a részüket a társadalmi hozzáállás megváltoztatásában, hogy elfoglalhassák azt a helyet a társadalomban, amit megérdemelnek.

Rovana Plumb (PSE), írásban. – (RO) Az Európai Parlament olyan országból származó képviselőjeként, amely a Nyugat-Balkán közvetlen szomszédságában helyezkedik el, üdvözlöm a jelentésben említett tagjelölt vagy potenciális tagjelölt országokban elért eredményeket. Ám külön politikai intézkedésekre van szükségünk a régióban uralkodó társadalmi és gazdasági megkülönböztetés és bizonytalanságok megszüntetéséhez.

A régióban lezajlott konfliktusok aláásták a nők képét a kollektív emlékezetben. Ezek a konfliktusok ezenkívül olyan sztereotípiák megjelenéséhez és megerősödéséhez vezettek, amelyek szerint a nők a nagy hatalommal rendelkező férfiak árnyékában jelentősen csökkentett szerepet töltenek be a társadalomban.

Az említett sztereotípiák megszüntetésének kiindulási pontja az oktatás elemi szintje. Az iskolai oktatási anyagoknak valóban elő kell mozdítaniuk a férfakkal egyenlő jogokat élvező nők pozitív képét.

Kötelességünk, hogy politikai és pénzügyi szempontból egyaránt támogassuk ezeket a programokat. Ez azt jelenti, hogy a tárgyalási folyamat során szorosan figyelemmel kell követni az elért eredményeket.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) Az EU-nak szorosan figyelemmel kell követnie a balkáni nők helyzetét, különösen az EU tagjelölt országaiiban.

Ugyanakkor bátorítanunk kell az előcsatlakozási alapok biztosítását, hogy ezzel támogassuk a balkáni országokat az emberkereskedelem és a prostitúció elleni harcukban, különösen a gyermekek tekintetében, valamint hogy megfelelő egészségügyi ellátást tudjanak biztosítani, amelyhez minden nő hozzáférhet, fajtól vallástól vagy társadalmi helyzetétől függetlenül. Végül, de nem utolsósorban, ezek a pénzalapok hozzájárulhatnak menedékhelyek és tanácsadó központok felállításához, a családon belüli erőszak áldozataivá vált nők számára.

Szeretném továbbá kihangsúlyozni a balkáni nők jogaiért harcoló nem kormányzati szervezetek támogatásának fontosságát, amit a balkáni régió kormányainak és az EU tagállamok nem kormányzati szervezeteinek egyaránt vállalniuk kell.

Nyomást kell gyakorolnunk a balkáni államok kormányaira annak érdekében, hogy sürgősen fogadjanak el intézkedéseket az emberkereskedelem, valamint a kiskorúakat is érintő prostitúció és a gyermekpornográfia elleni harchoz és annak megakadályozásához, szem előtt tartva azt, hogy a Balkán az emberkereskedelemnek egyszerre tranzit régiója és kiindulási helye.

Arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy szükség van illetékes intézményekre a Balkánon olyan intézkedések elfogadásához, amelyek gondoskodnak arról, hogy a nők és a férfiak egyenlő fizetést kapjanak, és hogy az emberek gondolkodásából kiirtsák a sztereotípiákat.

Dushana Zdravkova (PPE-DE), írásban. – (BG) A múlt héten a szemtanúi lehettünk a nők ellen elkövetett erőszak megszüntetése világnapjának. Az Európai Bizottság kihangsúlyozta az ez ellen a probléma ellen folytatott könyörtelen küzdelem fontosságát. Az Európai Parlamentnek a tagjelölt országokat is fel kell szólítania arra, hogy tegyenek tevékeny lépéseket az érvényben lévő jogi keretek megfelelő alkalmazása és betartása érdekében. Mivel nem elég, ha a törvény csak papíron marad, a gyakorlatban is alkalmazni kell azoknak a nőknek az érdekében, akik nap mint nap kínzásoknak vannak kitéve és még csak nincsenek is tisztában azzal, hogy ez elfogadhatatlan. Ezért egyetértek a kutatóknak azzal a megállapításával, hogy lépéseket kell tennünk annak érdekében, hogy megváltoztassuk a gondolkodási sztereotípiákat ezekben az országokban.

Szeretném felhívni a figyelmüket a jelentésnek egy másik alapvető szempontjára. A régió sajátosságai, és különösen azoknak a katonai konfliktusoknak az alapján, amelyeknek egész Európa a szemtanúja volt az elmúlt évtizedben, szeretném kihangsúlyozni azt a tényt, hogy a konfliktuszónában élő férfiak és nők, lányok és fiúk nem azonos módon élték meg a háborút. Az igaz, hogy leggyakrabban a nők és a gyermekek válnak ezeknek a konfliktusoknak az áldozataivá, ám a nőknek azonos lehetőségeket és egyenlő esélyeket kell adni annak érdekében, hogy ők is harcolhassanak, hogy tevékenyen részt vehessenek a társadalmi és a politikai életben, a társadalom irányításában és stabilizálásában.

23. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

24. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.55-kor berekesztik.)